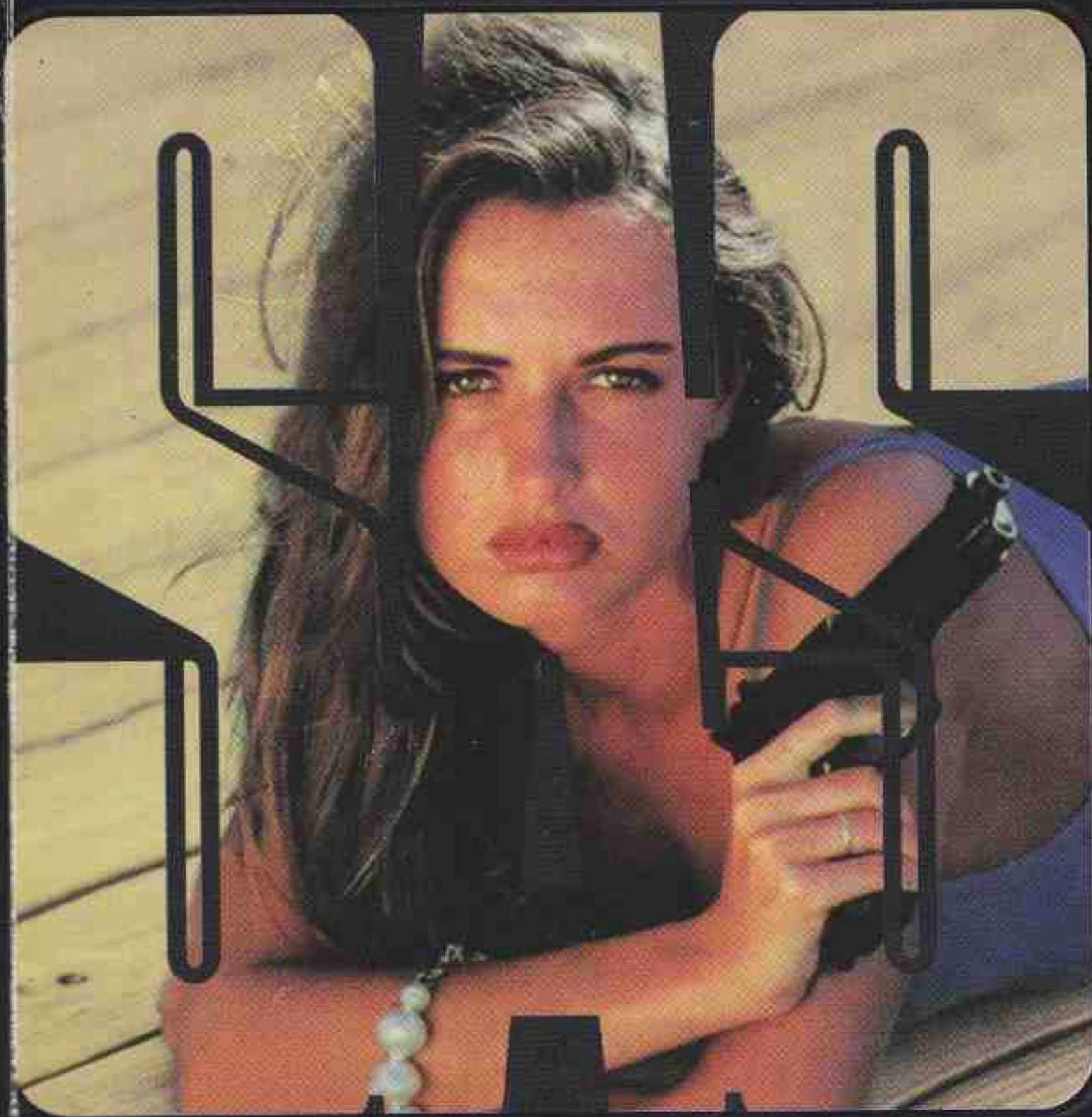

RĂZBUNAREA LUI SADDAM HUSSEIN

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Răzbunarea lui Saddam Hussein

ISBN:
973-9138-48-9

Editions Gérard de Villiers, Paris.
La vengeance de Saddam Hussein
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1998

Redactor: ***Maria Măciucă***
Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***

Gérard de Villiers

Răzbunarea lui Saddam Hussein

În românește de
Anca Pisică

1998

Prolog

Waddi Maamar, reprezentantul OEP [1] în Grecia, închise ușa capitonată de la biroul ministrului ordinii publice la care venise în vizită, le salută surâzând pe cele două secretare și străbătu cu pași mari holul ministerului.

Apoi, se duse la mașină – un Mercedes 280 de culoare neagră – ce aștepta în fața clădirii, se așeză greoi pe bancheta din spate și îi zise șoferului:

— Mergem la Mazaraki.

După douăzeci de minute, mașina se opri pe o străduță liniștită din cartierul Psyschico, în fața Ambasadei Irakului. Waddi Maamar se prezentă imediat și ceru să vorbească cu secretarul adjunct al lui Khalid Al Jawari. Acesta veni la recepție după câteva minute și îl conduse în biroul lui de la etajul al patrulea.

— Am obținut ce am cerut, zise repede Waddi Maamar. Peste două zile și jumătate.

— E absolut sigur?

— Absolut. Ministrul și-a asumat răspunderea.

Khalid Al Jawari se destinse deodată și îl strânse la piept cu căldură pe palestinian.

— Bravo. Voi transmite imediat vestea cea bună.

Se despărțiră după o scurtă îmbrățișare. Abia rămas singur, Khalid Al Jawari se așeză la mașina de scris și începu să bată o scurtă notă informativă, destinată omologilor săi din delegația irakiană la Națiunile Unite din Geneva și de la Ambasada irakiană din Amman, în Iordania. De zece zile, Irakul era distrus de bombele americanilor și, practic, nu reușea să comunice direct cu Bagdadul. După ce termină, îl chemă prin telefon pe funcționarul de la departamentul cifru care intră grăbit în biroul lui.

---

1. Organizația de Eliberare a Palestinei (n.a.)

— Cifrează aceste două mesaje pentru mine și trimite-le urgent, îi ordonă el.

Deși, în mod oficial, deținea o funcție modestă în cadrul ambasadei, Khalid Al Jawari era de fapt adevăratul șef, în calitatea lui de comandant al Moukhabaratului.[1] După ce funcționarul de la departamentul cifru plecă, se rugă în gând ca nu cumva ministrul grec să se răzgândească. În ce îl privește, acest lucru ar avea consecințe dintre cele mai grave.

1. *Serviciile Secrete Irakiene (n.a.)*

Capitolul I

— *Grüß Gott*[1], *Herr* Rashid. O convorbire pentru dumneavoastră, *bitte!*

Lungit de-a curmezișul patului, Adnan Rashid fu nevoit să treacă peste trupul partenerei sale, încă adormită, ca să poată ajunge la telefonul al cărui fir era prea scurt. Camerele din hotelul *Post*, cel mai bun din St.-Anton-sur-Arlberg, erau spațioase, dar nu și practice.

— Alo! Aici Rashid, zise palestinianul în receptor. Cine e la telefon?

— Sunt eu, v-am trezit din somn? răspunse o voce în arabă, pe care o recunoscu numaidecât.

— Nu, deloc.

— Voiam doar să vă anunț că banii vor fi virați astăzi în contul dumneavoastră, zise interlocutorul lui. Imediat ce veți primi creditul, veți putea începe livrările.

— Firește, confirmă cu căldură în glas Adnan Rashid. Nici o problemă.

— Foarte bine, zise în încheiere interlocutorul său după o scurtă pauză. Cred că mai stați încă o zi la schi, continuă acesta pe un ton glumeț. Bucurați-vă din plin!

— Asta și fac! răspunse Adnan Rashid. Zăresc razele soarelui prin perdea. Va fi o vreme splendidă.

— Mi-ar face plăcere să fim împreună, oftă interlocutorul său. Pe curând!

Exact în clipa în care închidea, tânăra lungită în pat se trezi și se întinse. Minioană, avea un trup plinuț, cu forme rotunde și un cap de ușuratică cu nasul în vânt, ochii verzi și gura senzuală, cu buzele veșnic țuguiate. Pe când era la școala din

1. *Bună ziua (n.a.)*

Kitzbühel, una dintre cele mai elegante stațiuni de schi din Austria, prietenele ei ziceau că ea, Lili Panter, avea „fundul cât o baniță"... Adnan Rashid o privi cum se încalță cu pantofii pe care îi avusese aseară la discotecă – nu-i plăcea să umble desculță – cum se duce la geam și dă perdeaua la o parte. Lumina năvăli imediat în încăpere. Fațada hotelului *Post*, așezată în apropiere de calea ferată ce străbătea St.-Anton de la un capăt la celălalt, dădea spre pârtiile de schi și piscurile ce înconjurau stațiunea.

Cu mijlocul foarte arcuit, ce punea în valoare rotunjimea feselor și a coapselor, se întoarse.

— E frumos afară, *Putzi!* Cine a fost?

— „Sponsorul" nostru...

O străfulgerare plină de lăcomie lumină privirea tinerei austriece.

— Totul e în regulă?

— Absolut.

Adnan Rashid se uita fix la crupa rotunjoară. Își pipăi mașinal pe sub cearceaf sexul încă adormit, ca și cum ar fi vrut să se asigure că mai era la locul lui. Însurat cu Lili de vreo cinci ani, nu se plictisise încă de ea. Așa cum stătea în semiîntuneric, era un adevărat îndemn la viol.

— Vino, zise palestinianul, cuprins de o inspirație subită.

Lili se întoarse cu o încetineală calculată și rămase pe o parte ca să-i poată admira mai bine curbura coapselor și șanțul adânc dintre sânii grei de care era tare mândră.

— Vino tu! răspunse ea. Eu mă uit la trecători.

Fără să-și ia privirea de la ea, Adnan Rashid începu să se mângâie pe sub cearceaf. Era în culmea fericirii. Cu părul negru, tuns scurt, cu mustața stufoasă, puțin căzută, și trupul musculos, nu părea de cincizeci de ani. Cu toate că era unul dintre teroriștii cei mai căutați din lume, se simțea invulnerabil datorită măsurilor de siguranță sofisticate de care era înconjurat.

Adnan Rashid nu era numele lui adevărat. Ultimul, cel sub care era căutat de Mossad, de CIA, de BND și de alte servicii secrete din Occident, era Abu Saif. Ca să întreprindă această călătorie, furase identitatea unui om de afaceri iordanian care avea numeroase birouri la Geneva, în Germania și în Austria. Lili, soția lui, devenise Fatima Rashid. De când trăia alături de el, nu era prima oară când își schimba identitatea.

Cu zece zile în urmă, plecaseră din Khartoum, unde locuiau, intrând în Europa prin România. După aceea, au executat un periplu complicat, ca să poată face legăturile necesare pentru misiunea lui. Fiind obligat, din motive tehnice, să aibă și o pauză de câteva zile, se gândise să petreacă acest răgaz la munte.

Era înnebunit după schi, sport al cărui gust îl prinsese încă de pe vremea când lucra pentru OPEP, la Viena. Bineînțeles, sub alt nume... Acolo, la Kitzbühel, o întâlnise pe Lili care lucra ca ospătăriță la *Goldener Greiss.*[1] Palestinianul fusese cucerit numaidecât de adâncimea decolteului rochiei bavareze și de privirea obraznică a fetei.

După o curte fulgerătoare, într-o seară, el o urmărise până în camera unde locuia, aflată într-o vilă de lângă *Goldener Greiss*, și mai-mai o violase. Peste cincisprezece zile, Lili Panter își părăsea slujba ca să stea cu el la Viena. Puțin mai târziu, Abu Saif îi mărturisise adevărata activitate îndreptată împotriva Israelului și aliaților acestuia. Lili, al cărei tată fusese ofițer SS, s-a înflăcărat pe loc, aderând imediat la cauza palestiniană.

Telefonul primit cu câteva minute mai devreme îl copleșise, semn că totul se desfășura cum prevăzuse. Însă regreta un singur lucru. Anume, că Lili nu schia și se mulțumea să îl întâlnească la prânz într-un restaurant situat la altitudine. Pentru moment, ușor înălțată pe vârfuri, se uita la el pe sub gene cu un zâmbet deocheat și al naibii de provocator.

Adnan simți în pântece o vâlvătaie. Își aduse aminte de expresia pe care o căpăta Lili la Kitzbühel, când se furișa în cameră, înainte de a intra în tură, și dădea cearceaful la o parte, aplecându-se deasupra lui, șoptind cu accentul delicios:

— Nu am prea mult timp...

Sări din pat dintr-un salt. Lili începu din nou să admire pârtiile, prefăcându-se indiferentă. Adnan veni pe la spate și se lipi de ea, cuibărindu-și membrul rigid în matca crupei arcuite și cuprinzându-i sânii în mâinile mari.

— Ia uite! zise ea cu un ton prefăcut detașat. Deja e lume pe pârtie.

În fața lor, zeci de punctulețe negre coborau pârtiile cu indicatoare ce șerpuiau pe versantul Galzig și Valluga. Stația

1. *Fazanul de Aur (n.a.)*

telefericului se afla dincolo de calea ferată, aproape vizavi de hotelul lor, cam la o sută de metri. Adnan Rashid se uită în jos la peronul întunecat de lume. Un tren tocmai intra în gară. Lili se balansa ușor ca să se lipească și mai tare de el. Adnan Rashid mârâi de plăcere, în timp ce Lili duse mâna la spate și îi prinse membrul.

— E foarte mare în dimineața asta! strigă ea.

Apoi se întoarse și îl sărută, mângâindu-i pieptul cu obișnuita-i măiestrie. Adnan se mișca în gol, ca o mașinărie stricată, frecându-și bărbăția de tufa neagră a femeii, fapt ce îl excita și mai mult. Lui Lili, căreia îi plăcea să-l bage în viteză, se întoarse, absorbită parcă de spectacolul oferit de pârtiile de schi și, imediat, amantul său își cuibări din nou sexul între rotunjimile crupei sale, simțind că va exploda în curând. Apoi, se mișcă puțin, pipăi și, cu o zvâcnire violentă a șalelor, se afundă până la rădăcină, ridicând-o aproape de pe podea.

Lili slobozi un mârâit răgușit, se sprijini de fereastră ca să nu cadă și, șmecheră până în măduva oaselor, se prefăcu supărată:

— Nici măcar nu m-ai mângâiat...

Adnan Rashid îi răspunse împingând-o cu toată puterea, strivindu-i sânii de geamul rece. Apoi îi prinse șoldurile cu mâinile lui mari și începu s-o lucreze profund și lent. Avea senzația că membrul lui nu atinsese niciodată o asemenea dimensiune. Foarte repede, Lili renunță să se mai plângă că nu avusese parte de preludiu. Agățată cu ambele mâini de mânerul ferestrei, cu spatele arcuit și bazinul înapoi, ea îl primea cu gemete din ce în ce mai extaziate.

— Oh, da! țipă ea după un asalt și mai violent, pătrunde-mă bine!

Bietul Rashid își dădea toată osteneala, simțind sexul atingând în străfund peretele elastic al femeii. Deodată, aceasta strigă:

— Se uită la noi de acolo! Niște tipi lângă Vallugabahn.

Adnan Rashid se uită în direcția indicată și zări un grup de schiori care stăteau la coadă în stația de teleferic, cu capetele întoarse spre ei. Din cauza distanței, nu puteau ghici nici pe departe ce se petrecea dincolo de geam. Cu toate astea, el se mișca din ce în ce mai repede. Retrăgându-se aproape de tot, reveni cu blândețe în cuibul primitor, apoi reîncepu manejul. Lili se ondula împrejurul vrejului afundat în pântece, cu răsuflarea tăiată.

— Dacă se uită la noi, e treaba lor, zise brusc Adnan Rashid.

Se retrase, primind reproșuri din partea ei. Orientându-se cu ajutorul mâinii, urcă spre deschizătura dintre coapsele femeii, care ghici numaidecât ce avea de gând. Ea se lipi și mai tare de fereastră, urmărită îndeaproape de spada palestinianului. Voia cu tot dinadinsul să fie sodomizată. Dar, șmecheră cum era, încerca să-l păcălească.

— Nu, făcu ea, nu vreau așa! O să mă doară.

Drept răspuns, Adnan Rashid o cuprinse de mijloc, sprijini membrul de fanta dintre fese și împinse cu toată puterea. Preț de o secundă, mușchiul se încordă opunând rezistență, apoi palestinianul reuși să se afunde dintr-o dată. Lili slobozi un țipăt de durere amestecată cu o nemăsurată plăcere...

— *Schweinhund!* [1] strigă ea în limba natală. M-ai făcut ferfeniță!

— Cred și eu! gânguri Adnan Rashid, afundat până la rădăcină. Uită-te la tâmpiții de acolo, cred că se distrează de minune.

El începu să se zvârcolească în ea, posedând-o fără milă, până când explodă urlând de plăcere, suflând din greu, epuizat.

* * *

Ascuns după un stâlp de ciment ce susținea stația de teleferic din Valluga, Chris Jones coborî binoclul spre stațiunea St.-Anton și zise pe un ton nevinovat:

— *Shit!* Am impresia că se regulează în dreptul ferestrei!

Pur și simplu nu își putea reveni. În orașul său natal, Peoria, din statul Illinois, acestea erau niște treburi care nu se prea făceau... Cei douăzeci de ani în Serviciul Secret, iar apoi în Divizia Operațiuni, nu îi zdruncinaseră deloc preceptele morale. Fiind capabil să-i ucidă fără pic de milă pe toți dușmanii flamurei înstelate, echipat în permanență cu armamentul din dotarea unui mic portavion, având o forță herculeană, „gorila" conservase, în anumite domenii, candoarea unei fecioare neprihănite.

Milton Brabeck, partenerul său, care se bucura de același

1. *Porcule! (n.a.)*

gabarit, ridică neputincios din umeri. El citea *Penthouse* și considera statul California ca o anexă a Sodomei și a Gomorei.

— Și tipii de colo se reglează, observă el.

În ochii lor, Adnan Rashid făcea parte din pleava societății. Descoperind la el această latură a umanității, se simțea puțin descumpănit... Cu un ton degajat, Chris Jones îi zise lui Milton:

— Bine, tu rămâi aici. Eu urc la Valluga. Sunt pe frecvența 42.

Chris Jones se îndreptă spre intrarea stației Valluga. Telefericul pleca din St.-Anton, ducându-i mai întâi pe schiori pe o platformă intermediară, la Glazig, unde erau restaurantele, apoi urca în vârful muntelui Valluga, la altitudinea de 2 800 metri. Pentru cei doi americani, această misiune era un adevărat coșmar. Nu puseseră niciodată schiurile în picioare și se simțeau total stânjeniți în costumele căptușite cu molton cumpărate de acolo, abia mișcându-se cu bocancii grei de schi. Sub îmbrăcăminte, ascunseseră echipamentul radio și armele. Chris era dotat cu un *Desert Eagle* israelian Magnum 357 și în plus, cu un mic pistol *Python*, iar Milton avea un *Herstall* de nouă milimetri cu cincisprezece focuri și un mic Uzi ascuns în costumul de schi. Mai aveau pe deasupra și veste antiglonț din kevlar care îi făceau să transpire în pemanență.

Milton Brabeck se uita la prietenul lui care dispărea în stația Valluga. Patru agenți de la *Staatpolizei* [1] austriacă participau și ei la această misiune. Doi se și postaseră la plecarea de pe pârtie, la nivelul intermediar din Glazig și mai sus, la Valluga, iar ceilalți doi supravegheau hotelul *Post*. O pereche deghizată pândea într-un Audi Quattro, pregătită pentru orice eventualitate. Cei șase oameni comunicau prin radio și aveau posibilitatea să ceară ajutor poliției locale care fusese avertizată de prezența lor. În caz de nevoie, puteau bloca și drumurile răzlețe care plecau din Arlberg.

De două zile, de când a fost declanșată operațiunea *Angriff* [2], Adnan Rashid, obiectivul principal, nu părea să-și fi dat seama că e urmărit. Trebuie menționat că în mijlocul miilor de schiori de toate naționalitățile, era aproape imposibil să-ți dai seama că ești urmărit. Mai cu seamă că cei patru agenți din Staatpolizei schiau ca niște campioni adevărați.

---

1. Securitatea de stat (n.a.)
2. Atacul (n.a.)

Operațiunea Angriff avea un scop dublu. Pe de o parte, nu îl slăbeau nici o clipă din ochi pe Adnan Rashid, înregistrându-i toate întâlnirile, iar pe de alta, să îl urmărească din momentul în care pleca din St.-Anton, și până când îi ducea la persoanele care îi interesau în mod special. Chris și Milton știau doar că palestinianul se afla în Europa ca să organizeze o importantă acțiune teroristă pentru Irak. Din păcate, ei nu putuseră să-l urmărească în prima parte a sejurului său aici, dându-i de urmă abia acum cinci zile, la Geneva. Dacă îl pierdeau, se întâmpla o nenorocire. Zilnic, Bagdadul era bombardat de americani, iar Saddam Hussein saliva la ideea acestei răzbunări care, teoretic, nu se putea repara în nici un fel.

Bineînțeles că centrala telefonică a hotelului *Post* era ascultată și făcuseră zeci de fotografii ca să le trimită imediat la Viena și la Centrala CIA din Frankfurt. Chris și Milton se trezeau în fiecare dimineață cu gânduri ucigașe. Adnan Rashid, a cărui adevărată identitate ei o cunoșteau, amplasase deja o bombă la bordul unui avion aparținând companiei TWA, ce făcea cursa între Atena și Beirut, omorând șapte persoane, dintre care patru americani, și alta în zborul Hawaii – Tokyo, soldat și el cu numeroase victime... Iar ei se uitau în fiecare zi la el cum schiază, în loc să-i tragă un glonț în scăfârlie...

Partenera lui, Lili Panter, nu valora mai multe parale, căci ea transportase ultima bombă știind bine ce face, fără măcar să aibă scuza că e palestiniană.

Rămas singur, Milton Brabeck luă din nou binoclul și îl îndreptă spre hotel, dar acum nu mai era nimeni la fereastra camerei ocupate de Adnan Rashid. Strănută tare de tot, având senzația că frigul îi pătrundea temeinic în oase. Tocmai el, care se topea abia la treizeci și cinci de grade la umbră... Se întreba dacă avea timp să tragă o fugă să înfulece un hamburger, dar își dădu seama că ar fi imprudent din partea lui. Era pironit locului până diseară. Cei patru polițiști austrieci îl urmăreau pe Adnan pe pârtie, în timp ce el și Chris supravegheau restaurantele și telefericul.

Din fericire, cele patru cabine erau oprite la ora patru după-amiază. Oare câte zile va mai rămâne Adnan în St.-Anton înainte de a începe misiunea pentru care se afla în Europa? Milton închise ochii, imaginându-și deja ce ar putea face în creierul teroristului unul din gloanțele armei sale Herstall. Va rămâne doar cu câțiva neuroni acolo...

* * *

Adnan Rashid ieşi din hotelul *Post* într-un costum de schi viu colorat într-o combinaţie de roşu cu negru şi îşi luă schiurile înfipte în zăpadă în faţa clădirii. Lili Panter venea în urma lui, îmbrăcată cu un pulover negru şi colanţi din lastex strălucitor care se mulau pe fese într-un mod aproape indecent. Palestinianul nu băgă în seamă perechea care făcea tărăboi în faţa intrării bătându-se cu bulgări de zăpadă. Cu schiurile pe umăr, Adnan intră în pasajul subteran ca să treacă pe sub şine şi să ajungă în Vallugabahn. Starea euforică de adineauri se risipise, făcând loc unei vagi îngrijorări...

Până la urmă, telefonul primit acum o oră îl cam tulburase. Pe moment, nu îşi dăduse seama că banca lui primise instrucţiuni să-l anunţe îndată ce viramentul adus la cunoştinţă de interlocutorul său ajungea la destinaţie. Acesta din urmă nu avea de unde să ştie, părându-i-se mult mai profesional să facă mai mult. Deci, apelul lui, de care nu fusese neapărată nevoie, avea alt motiv. Faptul că nu menţionase absolut nimic nu avea o semnificaţie anume. Probabil că era ascultat, însă oricum el acţiona *tot timpul* ca şi cum ar fi. Ori, a vrut numai să-l prevină. Dar, în legătură cu ce anume?

De când venise la St.-Anton, Adnan Rashid nu observase nimic ciudat. Era un calm absolut. Se întoarse şi văzu mulţimea de schiori. Perechea gălăgioasă din faţa hotelului venea în urma lui ţinându-se de mână. Bărbatul se opri ca să cumpere un ziar de la intrarea în pasajul subteran.

„Angriff 3 către Angriff 2. Tocmai au ieşit din hotel şi se îndreaptă spre voi. Bărbatul e îmbrăcat în roşu, iar femeia în negru."

Ca să audă mesajul ce răsună în urechea lui Milton Brabeck, datorită receptorului ascuns în căciula groasă din lână, ar fi trebuit să fie lângă el. Americanul puse binoclul în costumul de schi şi intră în magazinul cu articole sportive de unde putea să observe plecarea schiorilor din staţia Valluga. Peste puţin timp, va putea merge să-şi ronţăie hamburgerul în tihnă, iar după aceea, va reveni la postul său.

* * *

Adnan Rashid se îndreptă împreună cu ceilalţi schiori spre telefericul care sosise, încercând s-o apere cât de cât pe Lili ca să nu fie lovită de schiuri şi de beţe. Era mai rău ca în metroul de la şase seara... Angajatul din Vallugabahn reuşi să-i înghesuie şi pe întârziaţi, împingându-i cu umărul ca să se închidă uşile, apoi telecabina se puse în mişcare balansându-se uşurel.

Adnan Rashid aruncă o privire în jur la vecinii săi, dar nu observă nimic îngrijorător. Aceleaşi figuri de sportivi, câteva femei sau familii întregi. Se legănau încetişor deasupra pârtiilor, urcând spre staţia de legătură.

Sub razele vesele ale soarelui, simţea cum neliniştea i se risipeşte încet-încet. Lili se înghesuia în el cu o mutriţă provocatoare.

— Nu întârzia la masă, îl rugă ea, altminteri o să mor de foame!

— Îţi promit, *Putzi*, zise palestinianul.

Îi mângâie discret fesele, simţind dorinţa renăscând.

Telecabina urca lent spre Glazig, de unde luau alta pentru al doilea tronson. Adnan şi Lili coborâră înconjuraţi de schiorii care se grăbeau fie spre restaurante, fie către pârtii, ori se aşezau la coadă pentru Valluga. Ea îşi sărută soţul şi zise:

— Mă duc pe terasă. Pe curând!

Unul dintre restaurante avea o terasă imensă scăldată de soare, aflată chiar la marginea pârtiei, unde, pentru cincizeci de şilingi, puteai să închiriezi un şezlong.

— Pe curând! răspunse el, în timp ce se îndrepta spre cealaltă telecabină care mergea sus, pe muntele Valluga.

* * *

În momentul în care Adnan Rashid cobora din telecabină în staţia Valluga, situată la 2 800 de metri altitudine, cei doi agenţi din Staatpolizei erau deja acolo. Franz, care urcase de mult şi se instalase pe o bordură de ciment, mesteca o Franfurter şi bea o bere. Viktor-Adolf îl prinse din urmă pe palestinian la Glazig şi se urcă împreună cu el în teleferic. Când Adnan trecu

pe lângă Franz, acesta se prefăcu că se uită la ceas și zise în microfonul ascuns în el:

„Angriff 5 către toată lumea. Subiectul urcă pârtia de pe Valluga."

La rândul lui, Viktor-Adolf își dădu drumul pe pârtie, împrăștiind zăpada ca un începător... Odinioară făcuse parte din echipa olimpică a Austriei. După câteva clipe, Adnan începu să coboare pe pârtie, cu Franz pe urmele lui. La un moment dat, el îi predă ștafeta lui Viktor-Adolf, ca să nu fie reperați. Nu trebuiau să-l piardă din vedere nici o clipă ca să poată surprinde orice contact. Cea de-a doua echipă – Helga și Kurt – trebuia să fie acum la Glazig.

Chris Jones, instalat pe terasa restaurantului din Valluga, centraliza informațiile. Când îl văzu pe Adnan Rashid împreună cu cei doi polițiști dispărând după o colină, căscă. Și azi va îngheța degeaba. Ar fi fost mult mai ușor să-i tragă ticălosului un glonț în burtă, ca să-l forțeze să spună tot ce știe, iar după aceea, altul în cap, și gata.

* * *

Schiorii defilau prin fața lui Lili Panter alunecând ușor, apoi dispărând foarte repede din câmpul ei vizual. Unii o luau înspre barul din spatele ei ca să bea repede o bere. Luase și ea un Cointreau cu gheață pe care îl savura încetișor la soare. Tânăra era agasată de câtva timp de un personaj respingător care voia s-o agațe de față cu toată lumea făcând gesturi obscene.

Era un tânăr suedez, beat criță, cu alură de țapinar, cu un belciug în urechea stângă, ras în cap, cu ochii roșii și bustul gol. Avea ceva de punk-ist, dar și de Neanderthal. Îi tot dădea târcoale, adresându-i-se, apoi reîntorcându-se la bar ca să vorbească tare cu prietenii. Era un animal. Deși era înconjurată de oameni la locul lor, i se făcuse puțin teamă. În sfârșit, el intră în autoservire, iar ea își concentră atenția asupra pârtiei.

Zărindu-l pe Adnan, care cobora în direcția ei, ușor de recunoscut după costumul roșu aprins, îi urmări evoluția pe suișurile și coborâșurile pârtiei. Într-adevăr, schia foarte bine și, în sufletul ei, era mândră de el.

Când se apropie, ea se ridică de pe scaun și îi făcu semn cu mâna. Adnan o zări și îi răspunse ridicând un băț. Cobora în mare viteză, mai-mai să se oprească direct pe terasă.

Lili îl văzu trecând la câțiva metri de ea, zâmbindu-i fericit. Fără să vrea, se uită la schiorii ce veneau în spatele lui. Era o familie compusă dintr-un puști cu cască pe cap, o femeie solidă și un bărbat îmbrăcat în alb. Pulsul i se acceleră subit. Bărbatul avea figură de arab.

Și el schia cu viteză. Curând, nu-i mai zări decât spatele, apoi nu mai distinse nimic când acesta dispăru pe pârtie în jos. Alergă până la balustradă și îi văzu în vale pe cei doi bărbați care coborau în aceeași direcție. Într-o fracțiune de secundă, ea fu absolut sigură că necunoscutul în costum alb venise special pentru Adnan! De când trăia alături de palestinian, căpătase un al șaselea simț și învățase să se teamă chiar și de lucrurile care nu păreau câtuși de puțin periculoase. Deși se mulțumi să-și repete în gând că Adnan nu era singurul arab căruia îi plăcea să schieze, trăsăturile încordate ale acestui mustăcios necunoscut o neliniștiseră.

Dacă îl urmăreau pe Adnan, cu siguranță nu o făceau pentru binele lui... Tulburată, se așeză din nou în șezlong, căutând o posibilitate să-i atragă atenția amantului ei. Din nefericire, nu putea s-o facă decât într-un singur mod: să-l strige când trecea prin dreptul terasei ca să se oprească. Ea se așeză din nou în șezlong, incapabilă să citească un rând, întorcând pe toate fețele posibilitățile cele mai trăsnite. Câteodată israelienii semănau cu arabii. Or, Adnan Rashid se afla pe listele lor negre sub adevăratul său nume.

Austria era țara ideală pentru a lichida o persoană în mod discret, deși, prudent din fire, Adnan era tot timpul înarmat. Avea un pistol mic Beretta sub costumul de schi.

Lili Panter încercă să-și înfrângă neastâmpărul. De când își terminase coborârea și până să urce cu telefericul, trecuse mai bine de o jumătate de oră. Ea începu să pândească toate siluetele care coborau pârtia. Ea, care de obicei la ora asta murea de foame, acum nu ar mai putea înghiți nici un dumicat. Bău pe nerăsuflate paharul cu Cointreau ca să-și alunge starea de nervozitate.

* * *

„Se pare că are un baby-sitter!" Anunță Kurt în aparatul său de radio.

Tocmai reperase prezența necunoscutului în costum alb care venea în urma lui Adnan Rashid. Bărbatul luase din vale același teleferic ca și palestinianul, dar stătea în partea opusă, cu fața spre exterior. Kurt era exact în spatele lui și îl pândea. Nu avea nimic interesant, în afara figurii specifice Orientului Mijlociu. Putea foarte bine să fie grec, libanez, marocan, pakistanez sau chiar israelian.

Auzi o voce șușotind în microfonul fixat în ureche. Era Viktor-Adolf care sosise de pe versantul Valluga după ce îl depășise pe Adnan.

„Angriff 4 către Angriff 3, anunță el, oprește-te când ajungi sus, preiau eu urmărirea. Sună Centrala din Viena ca să știe."

Și el se gândise la israelieni. Nu era momentul potrivit să vină să le strice ploile. Dacă străinul în alb era unul dintre ei, trebuia să-l neutralizeze în mod discret și apoi să vină cu explicația...

După cinci minute, telefericul se opri pe vârful Valluga, din care se scurse puhoiul de schiori. În mod ostentativ, Kurt se îndreptă spre terasa restaurantului aflată la 2 800 metri altitudine și zări fesul verde al lui Chris, care stătea la marginea terasei. Viktor-Adolf, cu schiurile în picioare, se pregătea s-o ia pe urmele lui. Verifică cu coada ochiului dacă bărbatul în costum alb își punea schiurile și pornea în urma lui Adnan Rashid.

* * *

Cu ajutorul unei manevre îndrăznețe, Viktor-Adolf, un tip atletic de treizeci și doi de ani, îl ajunse pe necunoscutul în alb chiar în clipa în care acesta se oprise pe o colină înainte de a executa un slalom uriaș. Toți schiorii se odihneau puțin când ajungeau în acest loc situat în prima parte a pârtiei. Polițistul austriac zări, la vreo douăzeci de metri mai jos, costumul roșu cu negru al lui Adnan Rashid. Palestinianul se odihnea un pic.

Străinul în alb părea că își încălzește mâinile suflând și frecându-le. Ochiul experimentat al lui Viktor-Adolf observă antena minusculă de un negru mat a unui emițător radio portabil atârnat la gât. Vorbea cu cei de jos. Bănuielile lor se confirmaseră, căci nu era un schior oarecare...

Se opri și el, anunțând în aparatul lui de emisie-recepție:

„Angriff 4 către Angriff 1. Confirmat baby-sitter. Acum comunică cu cineva. Nu este ostil."

În aceeași clipă, Adnan Rashid începu să execute primul

slalom. Preț de un sfert de oră, șerpui pe panta abruptă. Viktor-Adolf se puse la rândul lui în mișcare, în timp ce răspunsul se auzi în receptorul ascuns în ochelari.

„Angriff 1 către Angriff 4. Stai pe-aproape. Poți interveni imediat ce sesizezi un gest suspect. Baby-sitter e probabil un *Schlomo*[1]. Încearcă să elimine subiectul..."

Cu alte cuvinte, un israelian hotărât să-l lichideze pe Adnan Rashid... Viktor-Adolf verifică mașinal dacă avea pistolul Browning cu paisprezece focuri în portarm. Era nervos. Nu avea nici un chef să se împiedice de ucigașii israelieni. Cu toate astea, bărbatul în alb nu se mișca de pe colină. Ușurat, se luă după palestinian, cu speranța că Jones s-a înșelat.

* * *

Kurt zări primul elicopterul și îl anunță pe Chris Jones. Era un aparat roșu care venea dinspre vest și zbura destul de sus. Americanul îl urmări cu privirea.

— Sunt multe elicoptere pe aici? întrebă el.

Polițistul austriac îi răspunse fără să-și ia ochii de la aparat:

— Nu. De șase luni nu au voie să survoleze zona decât în cazul în care trebuie să transporte răniți. Cred că s-a produs un accident.

De pe terasa din Valluga, până sus la teleferic, cei doi urmăriră traiectoria aparatului. Acesta începu să piardă din înălțime. Se opri deasupra pârtiei de slalom și începu să coboare. Kurt se aplecă peste balustrada din lemn ca să se uite în vale, iar Chris Jones făcu la fel. Acesta din urmă exclamă în timp ce se ridica:

— *God damn it!*

Scotoci cu nervozitate după binoclu, apoi se uită la elicopter. Dar ceea ce văzu îi provocă fiori pe șira spinării. Portiera laterală a aparatului – un Ecureuil – era larg deschisă. Acolo se vedea un bărbat imobilizat de scaun cu o pușcă sprijinită de încheietura brațului. Chris Jones identifică un FN de fabricație belgiană prelungită cu amortizor. Elicopterul cobora în continuare, chiar în spatele lui Adnan Rashid, spulberând zăpada din jur. Palestinianul observase aparatul și ridică privirea.

— *Shit! Shit! Motherfucker!*

Înjurăturile ieșeau din gura lui Chris fără oprire. Se simțea absolut

1. *Evreu născut în Israel (n.a.)*

neputincios. Kurt, cu microfonul la gură, vorbea repede de tot în germană, alertându-l pe Viktor-Adolf.

Ca într-un coşmar, Chirs Jones văzu petrecându-se mai multe lucruri în acelaşi timp. Viktor-Adolf smulse pistolul din toc şi îl agită în direcţia elicopterului. Trăgătorul puse puşca la umăr ochindu-l pe bărbatul cu costum roşu aflat sub el. Din locul în care se aflau, Chris şi Kurt nu zăriră nici o flacără ieşind din ţeavă şi nu auziră nici o împuşcătură.

Adnan Rashid se clătină şi căzu într-o rână ca un bolovan agitând beţele de schi în aer. Chris se întoarse şi îl văzu pe Kurt năpustindu-se pe schiuri. Americanul îşi înăbuşi un mârâit de uşurare: Adnan Rashid se ridica în acel moment şi plecă de pe pârtie ca să se ascundă între brazi. Trebuie să fi fost rănit, căci se mişca foarte încet. Elicopterul coborî mai mult şi vira brusc. Ucigaşul se afla acum faţă în faţă cu Viktor-Adolf care, ţinând pistolul cu ambele mâini, trase în direcţia aparatului. Chris Jones iarăşi nu văzu şi nu auzi nimic. Numai că poliţistul austriac căzu pe spate şi rămase nemişcat în zăpadă cu braţele încrucişate.

— *Shit!* Nu sunt israelienii, strigă Chris Jones.

Ei nu ar fi îndrăznit niciodată să ucidă un poliţist austriac. Elicopterul plecă, cu botul aplecat, ca un animal de vânătoare, şi se opri uşor înaintea lui Adnan Rashid care încerca cu disperare să se adăpostească. Dar gloanţele trase din puşca de asalt i-o luaseră mult înainte. De data asta, Chris Jones văzu clar cum cartuşele îl proiectează în spate. Palestinianul căzu în zăpadă şi nu se mai mişcă de acolo. Calm, ucigaşul din elicopterul care staţiona chiar deasupra mai trase de câteva ori în trupul neînsufleţit. Asistaseră la o adevărată execuţie.

Kurt se apropie în goană. În timp ce schia, începu să tragă în elicopter, dar era prea târziu. Cu graţie, aparatul vira la stânga, luând altitudine şi arătându-şi pântecele roşu. Când Kurt îngenunche lângă trupul lui Viktor-Adolf, elicopterul se vedea ca un punct pe bolta albastră.

Chris Jones se repezi spre telefericul care se pregătea să coboare şi îl chemă prin radio pe Milton Brabeck. Corpul lui Adnan Rashid forma un fel de cruce roşie pe zăpadă, iar schiorii începură să se adune în jurul lui.

Secretul pe care îl deţinea şi pe care CIA voia să-l afle cu tot dinadinsul se pierduse pentru totdeauna. Deodată, Chris Jones se gândi la nevasta palestinianului. Trebuia cu orice preţ să dea de ea. Dacă mai avea timp.

Capitolul II

Lili Panter văzuse toată scena. Se afla prea departe ca să distingă cu exactitate ce s-a petrecut, însă prezenţa elicopterului staţionat deasupra pârtiei unde era Adnan nu îi prevestea nimic bun. Mai aşteptă câteva minute până când aparatul se îndepărtă, apoi se hotărî să urce pe vârful Valluga, căci simţea că ceva se întâmplase.

Ridicându-se din şezlong, străbătu mulţimea de schiori şi traversă restaurantul în fugă. Dar se ciocni de bărbatul în costum alb pe care îl zărise pe pârie în spatele lui Adnan.

Lili avu senzaţia că i se opreşte inima în loc. Îşi încrucişă privirea cu cea a străinului şi imediat ştiu că venise special s-o omoare. Ca paralizată, privi în jurul ei. Culoarul dintre cele două telecabine se golise şi toţi schiorii erau acum pe pârtie. Necunoscutul îşi strecură mâna în costum cu un gest firesc, dar Lili nu se înşelase în privinţa lui. Ca s-o omoare, avea nevoie doar de câteva secunde. El se uita fix la pieptul tinerei, exact în locul unde va ochi. Lili Panter nu stătu pe gânduri. Se năpusti dintr-un singur elan spre o uşă care se găsea în faţa ei. Acolo era toaleta bărbaţilor.

Îndată ce închise uşa, se propti de ea, cu stomacul făcut ghem. Lângă o chiuvetă se afla o singură persoană: suedezul ras în cap care o agăţase la bar. Se scutură după ce îşi băgase capul sub jetul de apă. Un fulger de surpriză îi străbătu privirea verde-albăstruie, apoi un zâmbet cinic şi obscen îi dezvălui dinţii îngălbeniţi. Înainte ca ea să facă vreun gest, acesta o cuprinse în braţe şi încercă s-o sărute. Respiraţia urât mirositoare, amestec de bere cu alte băuturi spirtoase, o făcu să-i tremure sufletul. Îi muşcă tare de tot buza, iar el urlă de durere. Cât ai clipi, suedezul o propti de perete şi începu s-o pipăie pe sub pulover ca să-i atingă sânii. Cu cealaltă mână, îi mângâia fesele cu un rânjet de beţivan. Întâi, Lili se zbătu, dar se gândi la ucigaşul care o pândea afară şi nu mai opuse rezistenţă. Prefera o clipă de repulsie, decât un glonţ în

cap. Suedezul mârâi de plăcere. Nici chiar în visele lui cele ma trăsnite nu își închipuise o ființă atât de sexy care să vină într-u asemenea loc după un bărbat. El o cuprinse în brațe luând-o p sus și o împinse într-o cabină de WC goală. Intră în urma ei ș încuie ușa.

— Nemernicule! Lasă-mă! se zbătu Lili, simțind că întrece măsura.

Drept răspuns, îi scoase pe pipăite puloverul peste cap. Îi sim mâinile frământându-i cu aviditate sânii, scoțându-i afară di sutien. Suedezul horcăia frecându-se de Lili ca un vier în călduri O lăsă câteva clipe ca să-și elibereze membrul deja învârtoșat. Lili așezată pe vasul de WC, dădea din picioare ca să-l îndepărteze de ea cât mai mult. În acest spațiu strâmt, pentru suedez era greu să ajungă unde dorea.

Creierul îmbibat de alcool îi mai funcționa încă. Se dădu brusc înapoi, o prinse pe Lili și o întoarse cu fața la perete. Îi smulse pantalonul, îl sfâșie, apoi îl lăsă în jos pe pulpe, dând la iveală fesele rotunde care îl făcură să scoată un mârâit de încântare. Îi coborî cu o mână slipul din dantelă neagră și se pregăti s-o violeze.

* * *

Stând la pândă jos, în capătul pârtiei, încordat precum coardele unei viori, Milton Brabeck îi aștepta pe schiorii care coborau de pe Valluga. Aparatul de emisie-recepție nu contenea cu veștile rele. Adnan Rashid era mort, la fel și Viktor-Adolf, cu trei gloanțe în piept. Schiorul în costum alb care fusese folosit drept „marcaj" dispăruse fără urmă. În această încâlceală de pârtii, avea o șansă dintr-o mie ca să-l găsească. Putuse foarte bine să se îndrepte spre St.-Christoph, satul vecin, sau oriunde în altă parte.

Elicopterul ieșise imediat din spațiul aerian austriac survolând lacul Constance. Nici urmă de el. Toate aeroporturile din Germania, din Elveția și din Franța fuseseră alertate.

„Angriff 2, aici Angriff 1, cobor pe Galzig, auzi el. Supraveghează telecabina, fata poate să se întoarcă cu ea. Oprește-o imediat. Kurt și Franz ajung acolo în câteva minute. Helga se ocupă de comunicații."

Americanul fierbea de furie că nu reușise să facă nimic. Adnan Rashid, omul pe care trebuiau să-l păzească, fusese ucis sub ochii lor.

* * *

După ce a așteptat câteva clipe, văzând că Lili nu mai iese, schiorul în costum alb intră în toaleta bărbaților. Verifică dintr-o privire dacă era cineva la pisoar sau la chiuvete. Se întoarse la cabine. Trei dintre ele aveau ușile deschise și erau goale. Din a patra, se auzeau niște zgomote ciudate. Precis Lili Panter se refugiase acolo. Băgă mâna sub costum și scoase un PPK de nouă milimetri prelungit cu amortizor. Ochi în dreptul rinichilor, apăsă liniștit pe trăgaci, lăsând câteva secunde între fiecare foc de armă. Zgomotul înfundat al gloanțelor abia se auzea. Distinse niște țipete înăbușite, apoi un geamăt mai puternic. După ce se goli încărcătorul, chiulasa făcu un sunet sec și rămase deschisă. Pe ușă rămaseră grupate opt găuri rotunde.

Ciuli urechile. Liniștea se instală din nou. Era semn bun. După ce puse arma la locul ei în toc, se grăbi spre ieșire, dar era cât pe ce să se trezească cu ușa în cap, deoarece un zdrahon în hanorac negru și fes verde tocmai intra la toaletă. Ucigașul se strecură afară fără să-i dea atenție. Nu apucă să închidă ușa în urma lui, că auzi în urmă un glas ascuțit:

— *Hey, you!*

Fără să mai stea pe gânduri, o luă la goană.ca un dement, sărind mai multe trepte deodată, îndreptându-se spre ieșirea laterală din Galzig, acolo unde își lăsase schiurile. Se întoarse și văzu că zdrahonul cu fes verde era în urma lui. Îmbrâncindu-i pe ceilalți schiori, ieși pe ușa care dădea înspre pârtie. Pierdu câteva secunde până își puse schiurile în picioare. Urmăritorul nu-l putea prinde fiindcă nu avea echipamentul de rigoare.

Smulse schiurile din zăpadă și le puse în viteză, ascuns vederii de un grup care se întorcea de pe pârtie. Cu inima zbătându-se în piept, se ridică și îl văzu pe urmăritor în cadrul ușii. Schiorii se împrăștiară care încotro, iar el își luă bețele în clipa în care americanul îl zărise. Nu ar fi avut destul timp ca să se îndepărteze... Bărbatul cu fes verde venea grăbit spre el. Simțindu-se încolțit, ucigașul smulse pistolul din toc uitând că încărcătorul era gol. Nu mai avea timp să-l schimbe, căci celălalt l-ar prinde imediat.

— *Drop that gun!*[1] strigă el.

Ucigașul nu răspunse. Crezând că își intimidează adversarul, aținti arma asupra lui. Dar fusese o mișcare nefericită pentru el.

1. *Aruncă arma! (n.a.)*

Într-o fracțiune de secundă, americanul făcu un salt în lateral, iar în mâna dreaptă apăru un pistol enorm cu țeava triunghiulară. Chris Jones apăsă pe trăgaciul armei sale Desert Eagle. Sub privirile năucite ale celorlalți schiori, glonțul pătrunse în fruntea bărbatului în costum alb și ieși prin ceafă, spulberând jumătate din cutia craniană. Schiorii rămaseră locului consternați. O femeie începu să strige:

— *Polizei! Polizei!*

Se nimerise bine. Kurt și Franz tocmai coborau din telecabină cu pistoalele în mână, atrași de focurile de armă. Kurt îi liniști pe cei care căscau gura pe acolo, iar Franz îi aruncă o privire schiorului în costum alb ca să vadă dacă murise.

— La closet! Fata e în closetul bărbaților, strigă Chris Jones cuprins de isterie. A omorât-o!

El și Franz se năpustiră înăuntru. Înainte de a împinge ușa, auziră urletele care veneau din cabina încuiată. Chris Jones îl trânti pe un nefericit care se afla după ușă și se opri brusc. Câteva persoane se adunaseră în fața cabinei de unde se auzeau țipetele. Americanul îi dădu cu forță la o parte și apăsă pe clanță.

— *Miss, open the door!* Urlă el.

Dar femeia nu răspunse, ba dimpotrivă, urlă și mai tare. După ce se gândi un pic, Chris Jones se deschise la haină și lovi ușa cu piciorul scoțând-o din balamale cu perete cu tot. Ușa se întredeschise puțin spre interior. Americanul încercă să se strecoare înăuntru. Dar zări o masă informă care îl împiedica. Era un bărbat prăbușit în genunchi. După el, zări crupa dezgolită a femeii care urla întruna. Mâinile mortului erau prinse încă de șoldurile ei. Îi servise drept pavăză. Spatele era însângerat, în locul unde pătrunseseră gloanțele.

Cu mâinile lui puternice, Chris Jones îl apucă pe bărbat și o smulse pe femeie din strânsoarea lui, apoi o trase afară și o întinse pe gresie. Cei câțiva gură-cască se îndepărtară înspăimântați.

Se întoarse la cabina în care femeia încerca să se aranjeze cum putea și o ajută să iasă. Chipul ei frumos era răvășit de lacrimi și tot corpul îi tremura.

— *It's gonna be OK, Miss!*[1] O asigură el.

Chris o conduse spre stația de plecare a telecabinei sprijinind-o de subsuori. Franz le făcea loc prin mulțime, agitând legitimația de polițist.

— Ne întâlnim jos, zise austriacul.

1. *O să fie bine, domnișoară! (n.a.)*

* * *

Câțiva polițiști austrieci îmbrăcați în uniforme și în civil așteptau lângă Vallugabahn. De departe, puteau fi zăriți schiorii care șerpuiau pe pistă, trăgând după ei cele două târgi și care se apropiau. Lili Panter nu mai plângea. Stătea amuțită lângă Chris Jones, cu ochii uscați și figura întunecată.

Târgile se opriră cu un scrâșnet sinistru în fața lor, în șoaptele mulțimii. De regulă, răniții erau aduși astfel, nu cei decedați... Chris Jones se aplecă și ridică pânza ce acoperea figura lui Adnan Rashid. Lili Panter izbucni imediat în hohote de plâns și alergă spre cadavru. Fură nevoiți s-o îndepărteze de acolo cu forța... Franz se apropie de ea și îi zise în nemțește:

— *Frau* Rashid, trebuie să vă punem câteva întrebări. Veniți cu noi.

Fără să scoată o vorbă, ea îi urmă pe poteca ce ducea spre pasajul subteran. În loc să ocupe postul de poliție, Franz reținuse un apartament în hotelul *Post*. Acolo puteau discuta în liniște. Tentativa de omor împotriva ei dovedea că știa multe lucruri și le putea fi de folos.

Numai ce ajunseră în apartament că Franz și Chris se năpustiră la telefon, lăsându-i pe polițiștii austrieci să înceapă interogatoriul sub supravegherea lui Milton Brabeck. Primul lucru pe care îl aveau de făcut era să verifice identitatea bărbatului în costum de schi alb asupra căruia găsiseră actele. Această misiune de supraveghere, în aparență fără nici un risc, se încheiase cu o baie de sânge și cu un eșec total. Informațiile deținute de Adnan Rashid erau vitale pentru a împiedica o acțiune teroristă de mare anvergură. Chiar dacă Lili Panter îi cunoștea, nu era obligatoriu să și vrea să vorbească...

* * *

Elko Krisantem se aplecă la urechea prințului Malko Linge când acesta se pregătea să mănânce în imensa sufragerie din castelul Liezen, în compania unei încântătoare vecine, Agatha von Schwerin. Era o brunetă apetisantă cu părul căzându-i în valuri pe umeri, cu niște ochi albaștri imenși și o gură care l-ar face pe orice bărbat normal să viseze la ea. Purta o rochie extrem de

scurtă din strech negru care se oprea foarte sus pe coapse strânse în ciorapii de un negru strălucitor. Malko nu reușise să a încă dacă erau ciorapi sau colanți.

— Alteță, vă sună cineva din St.-Anton, zise majordomul tu Vă aduc telefonul portabil sau vă duceți să vorbiți în bibliotecă?

— Mă duc în bibliotecă, răspunse Malko. Te rog să mă scu Agatha.

Tânăra femeie îi surâse fermecător. Divorțată, era una dint cele mai frumoase vânătorițe din Austria de Sus. Se vedea cât colo că era leșinată după Malko. Picioarele ei foarte lungi fascinau, la fel ca și figura cu pomeți înalți și privirea plină puritate, străbătută uneori de câte o lucire tulbure. Însă era atât timidă, încât Malko se întreba cum ar putea s-o ademenească după masă în camera cu oglinzi pe care o reamenajase de curân unde pusese în mijloc un pat cu încrustații de oglinzi fumuri creație de ultimă oră a lui Claude Dalle. Krisantem pregătis dinainte o sticlă de Moët parfumat, așa ca să spargă gheața...

Malko apucă receptorul.

— Malko Linge la telefon.

— Sunt eu, Chris, începu gorila. Avem o problemă, adăugă cu un ton sobru.

Malko ascultă, dar se înfurie în sinea lui. În mod normal, el ar trebuit să intervină după aceea. Iar până la St.-Anton avea vre cinci ore bune de drum. După-amiaza lui romantico-erotică n începuse prea bine. Dacă nu pleca imediat la St.-Anton, șefu Centralei CIA din Viena va face o criză de nervi. Fiind u colaborator de lux al Agenției Centrale de Informații, avea mult obligații. Dar și datoriile pe care i le impuneau interminabile reparații ale castelului. Instalatorii, tâmplarii și alți meseriași era mai hrăpăreți decât uliii, așa că era nevoit să-și verse sânge regulat ca să câștige teancuri întregi de dolari. Pietrele castelu din Liezen trebuie să fie mai îmbibate cu sânge decât meterezel castelului lui Dracula.

— Foarte bine, sosesc, zise Malko în încheiere, oftând c resemnare.

— Plecați? se auzi vocea dulce a Agathei von Schwerin.

Malko ridică privirea. Tânăra îl contempla din pragul ușii Buzele-i groase se deschiseră într-un zâmbet inocent...

— Majordomul mi-a spus că va aduce cafeaua și lichiorul în bibliotecă, de aceea am venit.

— Ați făcut foarte bine, o aprobă Malko.

Se afla încă sub influența apelului primit. Încă o dată, își sacrifica viața personală pentru CIA... O nouă ceartă între el și apetisanta lui logodnică Alexandra se prelungea, dar va profita de acest lucru ca să-și limpezească ideile... Însă de data aceasta, plecase prost din start. Cu un gest plin de grație, Agatha se așeză în fața lui și încrucișă picioarele lungi cu o mișcare atât de amplă, încât el zări fâșia de carne albă. Purta ciorapi, nu colanți.

Îi era și mai ciudă, căci o femeie care își pune ciorapi negri într-o după-amiază însorită ca să ia masa cu un bărbat nu poate fi decât ori o târfuliță veritabilă, ori o cochetă. Mai cu seamă că gusturile lui Malko erau cunoscute în toată partea de nord a Austriei...

Elko Krisantem apăru cu un platou imens din argint masiv cu blazonul clanului Linge, pe care erau două cești cu cafea, o sticlă de coniac, una de votcă Stalicinaia și pahare.

— Eu am cerut coniac, zise Agatha, ador băuturile franțuzești.

— Elko, pregătește Rolls-ul, plecăm la St.-Anton, îl anunță Malko.

Ochii lui Krisantem scăpărară. Fusese întotdeauna bucuros să schimbe veșmintele de majordom cu ținuta de ucigaș și gorilă cu simbrie. De când cu pățania de la Istanbul, nu-și pierduse îndemânarea de a se folosi de lațul mortal pe care nu-l părăsea nici o clipă.

Se retrase închizând cu grijă ușa dublă în urma lui. Agatha nu se atinse de cafea, lăsând-o pe măsuța joasă, în schimb, își înmuie buzele în coniac.

— Sunt sigură că aveți multă treabă, așa că vă las.

Malko simțea că moare de curiozitate să afle de ce pleacă atât de neașteptat... Reputația lui de om al tenebrelor le atrăgea pe femei la fel de mult ca și ochii săi aurii...

— Nu numai că nu mă deranjați nici un pic, protestă el, dar mă simt îngrozitor de trist când mă gândesc că trebuie să vă părăsesc atât de repede. Eu mă gândisem...

Lăsă fraza neterminată.

— S-o lăsăm pe altă dată, zise ea zâmbind politicos.

Trăgându-și rochia în jos cu un gest plin de pudoare, ea se ridică. Malko făcu și el la fel și rămaseră câteva clipe față în față.

— Totuși, mai am timp să-mi iau la revedere de la dumneavoastră, zise Malko.

Se aflau la mai puțin de un metru distanță unul față de celălalt. Deodată, Malko văzu dinaintea ochilor numai gura imensă

întredeschisă și ochii cu privirea tulbure. Trebuia doar să întind mâna ca să-i cuprindă mijlocul Agathei von Schwerin. Ca și cân ar fi fost atrasă de un lasou nevăzut, ea se lipi imediat de el c suplețea unei liane. Buzele lor se întâlniră, iar femeia se pierdu mai tare în brațele lui. Malko își lăsă mâna să rătăcească pe crup cambrată și rotundă, iar Agatha se arcui ca o pisică fericită. S părea că trupul ei nu avea nici un os, căci se mulase perfect p corpul lui Malko. Acesta simți o erecție formidabilă, iar musafira lu își dădu imediat seama de acest lucru.

Ea se desprinse de buzele lui, iar el crezuse că e șocată. Însă Agatha se mulțumi să-i adreseze un surâs șăgalnic și zise pe un ton șugubăț:

— Nu mai iau pilule de când nu mai există nici un bărbat în viața mea. Trebuie să fim atenți.

O spusese pe un ton atât de firesc, încât puțin lipsi ca Malko să izbucnească în râs.

— Problema asta se poate rezolva! o liniști el.

Agatha închise ochii când el își plimbă din nou mâna de-a lungul coapsei strânse în mătase, atingându-i pielea, apoi simți moliciunea pântecelui neprotejat în nici un fel. Tânăra aristocrată avea pe ea doar rochia, ciorapii și pantofii...

— Sunteți un vis minunat! îi șopti el în timp ce o mângâia.

Ea închise din nou ochii, fremătând sub atingerea degetelor lui, sprijinită de lambriurile de stejar care, după incendiul parțial al castelului, fuseseră refăcute întocmai de decoratorul Claude Dalle.

— Credeți că am venit doar ca să iau masa cu dumneavoastră?

El nu-i răspunse, dar îi ridică rochia pe pulpe ca să se bucure de libertate, descoperind triunghiul de astrahan neted ca o pajiște englezească. În acest timp care i se păru infinit, se străduí să-i ofere plăcere. Agatha gâfâia, gemea, murmura „da"-uri tânguitoare. Reuși să-i provoace orgasmul și, atunci când ea mai tresărea încă de plăcere, o posedă în picioare ca pe o servitoare. Datorită înălțimii, se potriveau perfect unul cu celălalt. Cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui Malko, Agatha își balansa șoldurile, pătrunsă până la rădăcină. Însă, când simți seva urcând din străfunduri, ea îl respinse cu forță.

Timp de câteva secunde, lui Malko îi veni s-o omoare. Apoi, cu o mișcare plină de grație și suplețe, Agatha se lăsă în genunchi, ca pentru o reverență, și îl înghiți la momentul potrivit.

Malko văzu un cer înstelat și țipă de plăcere. După un timp, Agatha se ridică cu aceeași grație și zise pe un ton șugubăț:

— Îmi pare rău pentru această mică neconcordanță.

— Să nu vă pară, protestă Malko, nu am simțit niciodată așa ceva!

Ea îi zâmbi fără să răspundă și își trase din nou rochia în jos.

— Cred că trebuie să plecați acum, îi spuse ea.

Când ieșiră din bibliotecă, Rolls-ul se afla deja în curte, lustruit și sclipitor ca un ludovic de aur. Agatha îi făcu un gest complice lui Malko, apoi îi zise în timp ce se îndepărta:

— Sunați-mă când vă întoarceți!

El mai privi șoldurile unduitoare până ajunse Agatha la mașina ei de un verde crud. Ce păcat că nu avusese timp să se ocupe de ea mai mult! Era sigur că nordul Austriei avea resurse necunoscute. Cu o mare economie de mijloace, Agatha îi provocase lui Malko amintirile erotice cele mai încântătoare din întreaga sa viață.

El se așeză pe bancheta din spate a Rolls-ului. Elko Krisantem se întoarse și îi arătă un toc din piele ce zăcea pe scaun.

— Alteță, v-am curățat și v-am verificat arma. Nu se știe niciodată.

Trecuse ceva timp de când Malko nu mai folosise pistolul extraplat. Deschise tocul și îl privi; țeava lungă prelungită cu amortizor îi aduse aminte subit că tocmai petrecuse niște clipe plăcute într-o existență plină de pericole.

* * *

Mahmoud Al Takriti, șeful Moukhabaratului pentru întreaga Europă, și, oficial, numărul doi al delegației irakiene pe lângă Națiunile Unite la Geneva, citi încă o dată cu atenție raportul pe care se pregătea să-l trimită la Bagdad, prin Iordania.

Spera din tot sufletul ca omologul lui din Atena să nu trateze problema ca pe o joacă. Hotărârea pe care o luase în legătură cu Abu Saif era una dintre cele mai dificile din îndelungata lui carieră.

Grijile lui începuseră cu câteva zile în urmă, când a trimis la St.-Anton un „curier" pentru palestinian. Acel „curier", membru în Moukhabarat, ocupase odinioară un post la Viena. Și, din pură întâmplare, descoperise că Abu Saif-Adnan Rashid fusese agent al *Stapo*, pe care îl cunoscuse cu ocazia șederii lui în Austria. În loc să-l contacteze pe palestinian, el a rămas de-o parte și a

descoperit prezența unei echipe întregi. Rashid era supravegheat cu stricteţe. După ce s-a întors la Geneva, „curierul" i-a dat raportul lui Mahmoud Al Takriti, iar acesta se pomeni în fața unei teribile dileme.

Practic, era absolut sigur că Abu Saif nu trădase. Era supravegheat fără să ştie. Numai că, dacă îl preveneau, urmăritorii acestuia s-ar fi năpustit asupra lui îndată ce observau că vrea să dispară. Or, Abu Saif era la curent cu toate amănuntele operațiunii Intiquam [1], comandată de Saddam Hussein în persoană. Nu puteau să-şi asume riscul să vorbească. Nu trebuia cu nici un preț să se ajungă la adevărații comanditari. Dacă nu-l preveneau, îl putea duce pe urmăritori – mai cu seamă Serviciile occidentale – la executorii operațiunii Intiquam. În ambele cazuri, ar fi fost un dezastru.

Rămăsese o singură soluție: să-l sacrifice pe Abu Saif şi pe soția lui. Dar acest lucru presupunea necesitatea unor schimbări. Timp de trei zile se făcuse un schimb frenetic de mesaje codificate între Bagdad, Geneva şi Atena ca să se rezolve această problemă. Şi pentru organizarea eliminării fizice a aliatului lor de către Mahmoud Al Takriti. Acum că planul fusese dus la îndeplinire, se simțea de două ori vinovat. Mai întâi, că îl lichidase pe un camarad fidel şi în al doilea rând, de reuşita parțială a operațiunii, căci nevasta lui Abu Saif era încă în viață. Mahmoud Al Takriti se liniştea zicându-şi că Abu Saif nu îi spusese soției lui toate amănuntele proiectului. Acum, zarurile erau aruncate...

În cazul în care exista şansa ca el să-şi termine treaba, trimisese încă o echipă la St.-Anton. Dar nu îşi făcea iluzii prea mari în această privință.

---

1. *Răzbunarea (n.a)*

Capitolul III

— Susțineți în continuare că nu ştiți motivul prezenței soțului dumneavoastră în Austria? insistă Franz Meyer cu fața congestionată de furie.

Aşezată vizavi de el, Lili Panter, cu un aer consternat şi trasă la față, strivea a douăzecea țigară în scrumiera deja plină. Aerul din încăpere devenise de nerespirat. Țeapănă ca un par, cu pieptul îndreptat spre interlocutorii ei ca două obuze, cu privirea sigură, nevasta lui Adnan Rashid părea ca o stană de piatră.

— *Ja wohl*, zise ea.

Exasperat, polițistul din Staatpolizei lovi cu pumnul în masă.

— Habar nu aveți că soțul dumneavoastră făcea parte din gruparea teroristă „Organizația 15 Mai", responsabilul atentatelor din Bangkok, din Nairobi, din Londra, din Roma, din Anvers, din Istanbul, din Viena şi de nu mai ştim de unde, şi că numele lui adevărat este Abu Saif?

Tânăra femeie nu se tulbură deloc.

— Soțul meu a fost om de afaceri, repetă ea. Toate astea sunt numai minciuni inventate de israelieni.

— De aceea călătorea el cu pașaport fals iordanian, o ironiză Franz Meyer, fluturându-i pe sub nas documentul.

Nici acest lucru nu o tulbură pe femeie.

— Este un pașaport adevărat pe care i l-a eliberat guvernul iordanian. Soțul meu era apatrid, ca toți palestinienii. N-au decât să le înapoieze patria.

Discuția lua o întorsătură periculoasă. Franz Meyer, care conducea ancheta, schimbă unghiul de atac.

— Aveți idee cine l-a asasinat pe soțul dumneavoastră?

— Sunt sigură că au fost israelienii, zise brusc Lili Panter.

Franz Meyer suspină descurajat şi mai sorbi o înghițitură din

cafeaua care se răcise. Îi venea s-o strângă de gât pe fata as
fermecătoare care îi ținea piept cu înversunare și cu ură
priviri. Ea se prăbușise lângă cadavrul soțului ei și de atunci
mai putuse să scoată nimic de la ea... Tăcerea se lăsă din n
în încăpere, iar de afară răzbătu șuieratul unui tren. Începuse
se lase înserarea. Chris Jones se uită cu discreție la ceas. E
nerăbdător să-l vadă pe Malko venind...

Un polițist din Staatpolizei se strecură în încăpere și puse
telex în fața lui Franz Meyer care, după ce îl parcurse, se uită
ea și zise:

— Bărbatul care a încercat să vă omoare în toaletă a fo
identificat. Este vorba de un irakian, Mohammed Al Awali, ca
a lucrat mai demult în mod oficial ca șofer la Ambasada Irakul
din Viena. În fișele serviciilor noastre figurează ca membru
Moukhabaratului, adică Serviciile secrete iraniene. Ce pare
aveți despre acest lucru?

— Nici o părere, zise Lili Panter. Israelienii cumpără pe toat
lumea. M-am săturat de întrebările voastre! Aș dori să m
odihnesc.

Ea se ridică sprintenă. Franz Meyer schimbă o privir
resemnată cu Chris Jones. Nu aveau ce să-i reproșeze tiner
femei, cel puțin pentru moment. Nu era o crimă că fuses
victima unei tentative de viol sau de asasinat.

— Foarte bine, admise Franz. Vă conducem în camer
dumneavoastră și vă asigurăm protecția în permanență. Vă ro
să nu plecați din St.-Anton deocamdată.

Lili Panter ieși din încăpere fără să scoată o vorbă. Fran
Meyer clătină din cap.

— Să nu o scăpați din ochi nici o secundă, îl sfătui Chri
Jones. Asta ar mai lipsi, să ne scape printre degete. În plus, ce
care l-au împușcat pe Adnan Rashid ar putea veni să-și termin
treaba...

* * *

Rolls Royce-ul albastru înainta încet pe Hauptstrasse di
stațiunea St.-Anton, care gemea de schiori și care, în principiu
era rezervată pentru pietoni. Se lăsase întunericul
numeroasele cafenele erau arhipline. Elko Krisantem opr
mașina în fața hotelului *Post*, iar Malko se dădu jos imediat
Chris Jones îl aștepta în hol și veni să-l întâmpine.

— V-a trebuit ceva timp până să ajungeți!

— Strada e plină de lume, răspunse Malko. Ce mai e nou de
nd am vorbit ultima oară?

— Nimic deosebit, recunoscu gorila. Mârșava asta de Lili
nter e mută ca un pește. Ar fi timpul să reușiți...

— Doar nu o să-i smulg unghiile, replică Malko.

— Nu, dar dumneavoastră știți cum să vă purtați cu femeile.
ck Ferguson este foarte agitat. A sosit acum zece minute și
ă asteaptă la bar.

Jack Ferguson era șeful Centralei CIA din Viena.

— Perfect, zise Malko, mă duc să mă schimb și vin și eu.

Urcă de-a dreptul uluit în camera lui. Jack Ferguson îi
orbise zilele trecute despre afacerea Rashid, dar nu îi dăduse
rea multe amănunte, precizându-i doar că nu este încă bine
incinsă... Probabil că s-a încins acum mai repede într-o baie de
sânge.

După ce își puse o haină ușoară și un pantalon de alpaca,
Malko coborî. Jack Ferguson era tolănit într-un fotoliu din bar, în
colțul cel mai întunecat. Avea un aer mai oxfordian ca niciodată,
îmbrăcat în haina de tweed și cravata gen club. Încălzea între
degete un pahar cu coniac și îi savura aroma.

— Doriți o votcă? îl întrebă el pe Malko.

— Cu gheață!

Barmanul îi aduse o băutură vâscoasă aproape înghețată.
După patru sute de kilometri de drum, Malko simțea nevoia de
așa ceva. Americanul ridică paharul cu coniac.

— Mă bucur că vă întâlnesc din nou!

De la afacerea cu „Tunurile din Bagdad", avuseseră o
colaborare destul de strânsă.

— Vă mărturisesc că aș fi preferat să rămân la Liezen,
spuse Malko apăsat.

Nu putea s-o alunge pe Agatha von Schwerin din minte...
Jack Ferguson îi zâmbi cu îngăduință.

— Îmi imaginez că vă aflați în compania uneia dintre
creaturile dumneavoastră apetisante. Dar nu pierdeți nimic.
Văduva lui Adnan Rashid este superbă. Uitați-o acolo!

Malko îi urmări privirea și descoperi o femeie care se
îndrepta spre restaurant. Extraordinar de sexy, într-un pulover
roșu mulat pe un piept foarte proeminent și cu o fustiță din piele
neagră care îi ajungea până la fund. Purta în picioare niște
cizmulițe din piele de antilopă, tot negre, cu tocuri foarte înalte

care îi accentuau înfățișarea provocatoare. Cu nasul pu acvilin și cu gura mare, părea o scorpie în toată regula. Câ trecea prin dreptul lor, toți bărbații își țineau respirația...

— Fermecătoare cobră, observă Malko.

— De acum încolo, e cobra dumneavoastră, v-ați procopsit ea, întări americanul.

— Nu înțeleg, explicați-mi.

— Cum v-am spus deja acum două săptămâni, când a început bombardamentele în Irak, unul dintre sateliții noștri Vort de ascultare a telecomunicațiilor a interceptat mai multe mesa expediate din centrul de control din Bagdad către șef Moukhabaratului irakian cu misiune în Europa, Mahmoud Takriti, care are baza la Geneva.

— Ce conțineau aceste mesaje?

— Se refereau la o serie de atentate din Europa de Ve îndreptate împotriva țărilor coalizate cu Statele Unite și c interese față de acestea. Dar nu am reușit să obținem date m concrete. E vorba despre acțiuni calificate drept spectaculare, c scopul de a-i lăsa cu gura căscată pe dușmanii Irakului. Totul es grupat sub numele de operațiunea Intiquam.

— Și, în cazul acesta, ce s-a întâmplat?

— Am anunțat toate țările vizate care au început să supravegheze foarte strict pe irakienii care făceau parte di Moukhabarat. Am dublat sistemul electronic de supraveghere, da nu am obținut nici un rezultat.

Americanul își înmuie buzele în coniac.

— S-a făcut o gravă eroare. Centrul de control de unde pleca transmisiile radio a fost distrus de două rachete Tomahawk... S-a zis cu obținerea de informații suplimentare.

Mare lucru și cu căderea asta la învoială. Trebuie să se fi isca discuții interesante la Pentagon când au primit fotografiile centrului bombardat... Jack Ferguson își aprinse o țigară.

— Colac peste pupăză, zilele trecute, la ambasada noastră din Damasc, a aterizat un colonel din Serviciile secrete siriene Știți că sirienii au devenit noii noștri prieteni din copilărie...

Americanului îi sărise țandăra. Cât despre reputația de ucigaș Hafez El Hassad nu avea de ce să-l invidieze pe Saddam Hussein decât pentru faptul că acesta omora într-un mod mult ma inteligent. Chestie de educație. Cu toate acestea, cei trei sute de marinari americani din Beirut erau morți acum din ordinul lui.

— Ce ați aflat de la colonelul sirian? îl întrebă Malko.

— Ne-a dat o informație de milioane despre întreaga operațiune irakiană numită Intiquam. Crezând că toți agenții lor împrăștiați prin Europa erau urmăriți, irakienii s-au gândit să subtrateze cu Organizația 15 Mai. Aceștia sunt niște tipi foarte periculoși. Au aruncat în aer o cursă Panam Honolulu-Tokyo în 1982 și au plasat altă bombă în alt avion, tot al companiei Panam, care efectua ruta Londra-New-York. Din fericire, sistemul de declanșare nu a funcționat și a aterizat la Rio de Janeiro. În 1986, au plasat altă bombă în cursa companiei TWA Chicago-Atena. Acest grup, condus de un oarecare Abu Ibrahim, a fabricat zeci de astfel de bombe și se plimbă încă în libertate. Sunt niște tipi extrem de sofisticați, temerari și foarte periculoși.

— Ce legătură au cu Irakul? întrebă Malko.

— Au o bază în Bagdad din 1980, legată strâns cu alta din Khartoum. Sunt finanțați și susținuți de Moukhabarat. Noi suntem la curent cu aceste lucruri, dar nu știm cât de mult au evoluat.

— Și cum puteți afla?

Colonelul sirian are un informator infiltrat în sânul Organizației 15 Mai, un fost căpitan în armata siriană. El a aflat că un oarecare Abu Saif, mâna dreaptă a lui Abu Ibrahim, se găsește în Europa sub numele de Adnan Rashid, ca să coordoneze acțiunea teroristă... Noi l-am descoperit la *Noga Hilton* din Geneva datorită numărului de pe pașaportul iordanian fals. Dar acest lucru ne-a luat câteva zile, de aceea nu știm unde a fost și ce a făcut în intervalul dintre plecarea din Khartoum și sosirea la Geneva. Îndată ce președintele Bush a aflat de această afacere, a semnat un acord secret, ordonându-i Companiei să folosească toate mijloacele ca să împiedice această operațiune. Ne bucurăm de sprijinul omologilor noștri din Europa și, de cinci zile, nu l-am slăbit nici o clipă din ochi pe falsul Adnan Rashid.

— Mai precis, spuneți-mi ce s-a întâmplat astăzi?

— Un elicopter s-a ivit nu știu de unde, împușcându-l mortal pe el și pe un polițist austriac. Am aflat numai de oră că acesta a fost urmărit de un agent din Moukhabaratul irakian pe care noi nu l-am observat și care dispunea de un aparat de emisie-recepție. El atras atenția celor din elicopter asupra lui Rashid. După aceea, a fost simplu.

— De ce l-au omorât?

Americanul făcu un gest de neputință.

— Nemernicii ăștia sunt și mai neîncrezători decât noi. Cred că au descoperit că îl urmărim și s-au gândit că punem în primejdie

operațiunea Intiquam dacă îl arestăm. Atunci au preferat să-și închidă gura pentru totdeauna.

— Și femeia?

— Este nevastă-sa, Lili Panter, o austriacă. Este o dură care a îmbrățișat cauza palestinienilor. Nu am scos nimic de la ea. Dumneavoastră sunteți speranța noastră că veți reuși să rupeți tăcerea. Nu avem nici o acuzație împotriva ei și, dacă dispare cumva, ne întoarcem de unde am pornit.

— Dacă așa-zisul Rashid a murit, obiectă Malko, înseamnă că nu mai există nici un pericol... El era conducătorul acestei operațiuni...

Jack Ferguson scutură din cap cu un aer grav.

— Irakienii ăștia sunt cum vreți și cum nu vreți, dar numai imbecili nu. Dacă l-au lichidat pe Adnan Rashid, nu înseamnă că au renunțat la operațiunea Intiquam. Sunt sigur că dispun de un dispozitiv de ajutor. Iar Lili Panter poate că îl știe.

— Nimic nu ne poate face să credem că are chef să facă mărturisiri...

— Dumneavoastră aveți sarcina să găsiți portița... Oferiți-i o colaborare care s-o intereseze. Haideți să v-o prezint!

— În clipa asta?

— Trebuie să batem fierul cât e cald.

Jack Ferguson se ridică, iar Malko îl urmă, după ce își termină votca. Văduva lui Adnan Rashid cina la o masă mai retrasă. Jack îl duse pe Malko acolo. Când ajunseră la masa ei, Lili Panter le adresă o privire nu prea politicoasă.

— Ce doriți? le zise ea.

— Vi-l prezint pe unul dintre colaboratorii noștri, prințul Malko Linge, îi spuse Jack Ferguson. Va prelua ancheta legată de moartea soțului dumneavoastră și vă va pune unele întrebări. Vă las singuri.

Lili Panter îl privi fix pe Malko cu vădit dezgust, apoi își vârî nasul în farfurie. Șeful centralei profită de acest lucru și se retrase ca un laș. Malko își trase un scaun lângă masă și zise:

— Îmi permiteți?

Lili Panter ridică din umeri.

— Oricum nu am de ales. Dar nu am nimic de spus...

Privirile lor se înfruntară câteva clipe, apoi ochii lui Malko ațintiră gura senzuală și nasul acvilin, apoi privirea îi coborî spre sânii în formă de pară, strânși de puloverul roșu.

— Ce caută o femeie atât de frumoasă într-o acțiune

teroristă? o întrebă el blând și cu căldură în glas.

Lili Panter rămase stană de piatră și se mulțumi să-i răspundă cu o voce plină de venin:

— Ați venit să-mi faceți curte?

— Nu e o sarcină neplăcută, replică Malko. Din nefericire însă, am de îndeplinit o misiune cam anostă.

— Care anume?

— Cred că ați auzit deja vorbindu-se de "Witness Protection Program" [1], nu-i așa?

Surprinsă de întrebare, ea ridică sprâncenele mirată.

— Nu. Ce înseamnă?

— Este o politică pe care o urmează mai multe agenții federale americane, cum ar fi DEA, FBI sau CIA. Este vorba despre obținerea colaborării unei persoane care deține informații prețioase, în schimb, noi îi acordăm protecție totală, o importantă sumă de bani și posibilitatea de a începe o viață nouă sub o altă identitate.

Ochii lui Lili Panter scăpărară.

— Nu mă interesează acest lucru, făcu ea pe un ton sec.

— Eu..., începu Malko.

Ea se ridică brusc.

— Mai lăsați-mă în pace!

Vorbise atât de tare, încât vecinii de la celelalte mese întoarseră capetele. Furioasă, ea se îndreptă spre hol. Malko o ajunse din urmă în fața liftului și o apucă de braț.

— Dacă ideea mea nu vă interesează nici un pic, am să vă spun altceva.

Ea ridică privirea neagră de furie.

— Ce anume?

— Așteptați puțin.

Îl zărise pe Chris Jones la intrare, într-un colț, supraveghindu-i. Se duse înspre gorilă.

— Ai pașaportul femeii?

— Da, spuse Chris Jones.

— Dă-mi-l!

Chris îi întinse documentul.

— Unde se află trupul lui Adnan Rashid? întrebă Malko.

— Vizavi, la Comisariat. În St.-Anton nu există Morgă.

— Cheamă un polițist austriac care să mă însoțească. Repede!

---

1 Programul de Protecție a Martorilor (n.t.)

Grupuri vesele cu râsete cristaline urcau pe Hauptstrass. Tăcută, Lili Panter se străduia să nu alunece pe polei. Ea îl urm pe Malko fără tragere de inimă, escortată de Chris și de un poliț austriac. Acesta descuie ușa Comisariatului, apoi îi conduse într cămăruță înghețată în care se găseau cele trei cadavre așeza pe tărgi.

— Lăsați-ne singuri, le ceru Malko.

Rămas doar cu Lili Panter, el ridică cearceaful ce acopere trupul lui Adnan Rashid. Sângele se închegase, formând pe față crustă închisă la culoare.

— Acesta este soțul dumneavoastră?

Tânăra înclină capul în semn că da și bâigui:

— Știți foarte bine!

Fără să acopere cadavrul cu cearceaful, Malko reluă:

— A fost ucis chiar de aceia care l-au recrutat, adică d prietenii dumneavoastră irakieni. Se temeau să nu ne fac dezvăluiri despre operațiunea Intiquam. Știu că dețineți acest informații.

— Eu nu știu absolut nimic, i-o tăie ea.

Adoptase același ton agresiv.

— Foarte bine, oftă Malko. Nu mai insist.

Acoperi cadavrul și o luă pe tânără de acolo. Când ajunseră în fața Comisariatului, scoase pașaportul ei din buzunar și i-l întinse.

— Luați-vă pașaportul, sunteți liberă să plecați din St.-Anton când doriți. Noi vom pleca mâine dimineață. După părerea mea nu veți supraviețui mai mult de o săptămână. Oriunde v-ați duce irakienii vor fi pe urmele dumneavoastră și vă vor ucide. Din nefericire, eu nu o să vă pot dovedi acest lucru decât *după aceea*. Când veți fi la fel de rece ca și soțul dumneavoastră.

Privirea lui Lili Panter nu-l părăsi nici o clipă, iar el simți că nimerise la țintă. Îi întinse mâna.

— Văd că sunteți încăpățânată, *Frau* Rashid. Eu vă spun la revedere. Sau mai degrabă, adio.

Mâna tinerei era rece ca gheața, dar nu numai din cauza frigului. Malko se întoarse și se îndreptă spre hotelul *Post*, lăsând-o pe tânăra femeie înțepenită locului. Începu să numere în minte. Ajunsese la cifra șapte, când în urma lui răsună o voce:

— Așteptați!

El se întoarse. Lili Panter fugea abia ținându-și echilibrul pe drumul cu polei. Avea figura descompusă.

— Chiar puteți să mă protejați? îl întrebă ea cu încordare în glas.

Capitolul IV

Lili Panter se înmuiase dintr-o dată. Malko o condusese murând și hohotind până la hotelul *Post*, unde se instalaseră în cel mai întunecat din barul pustiu. Luându-i drept o pereche de îndrăgostiți, pianistul cu fața ascunsă de o mustață imensă a la Taras Bulba cântă din nou melodiile siropoase... Ținând cu ambele mâini paharul mare plin cu cuburi de gheață și cu Cointreau, Lili încerca să-și recapete treptat calmul.

La două mese mai departe, Chris Jones și Milton Brabeck nu aveau aerul că se bucură, abia atingându-se de paharele cu Johnny Walker, fiind atenți în permanență la ușa de la intrare. Milton se uită cu coada ochiului la Chris.

— Nu-ți șade rău cu căciula asta verde, îl ironiză el.

Teapăn ca un cadavru, Chris Jones nu-i răspunse, dar se mulțumi să observe:

— Ce comic, cât a fost cu noi, nemernica asta nici nu a deschis gura, iar cu el, turuie ca o moară stricată.

De fapt, Lili Panter se întinse ca un arc învechit. Îi povestea lui Malko cum s-a îndrăgostit ea de Adnan Rashid și ce a urmat după aceea. Cum, treptat-treptat, i-a îmbrățișat ideile.

După ce își golise sacul, tânăra austriacă tăcu, iar privirile lor se întâlniră. Aceea a tinerei femei se îmblânzise de-a binelea. Malko profită de ocazie.

— Acum, spuneți-mi ce știți despre operațiunea Intiquam, îi sugeră el.

Lili Panter savură o înghițitură de Cointreau, apoi răspunse:

— Și ce capăt în schimb? se răzvrăti ea. Când veți termina cu mine, mă veți lăsa de izbeliște, iar ei mă vor omorî.

— Deloc, replică Malko. În cadrul Programului de Protecție a Martorilor, CIA e obligată să vă ofere suma de un milion de dolari și o nouă identitate dacă ne ajutați să oprim această acțiune

teroristă. Acționăm sub ordinul scris al președintelui Statelor Uni Nimeni nu o să vă găsească vreodată.

Lili Panter se uita absentă la lemnele care ardeau în semine Brusc, ochii se umplură de lacrimi și izbucni în plâns. Malko o lă să-și verse amarul, apoi continuă interogatoriul.

— Soțul meu nu ar fi trebuit să moară! reluă ea.

— Cum așa?

— La început, nu el trebuia să conducă operațiunea Intiqua ci un alt palestinian ce făcea parte din aceeași organizație. spuneau Anouar Rashimi, dar cu siguranță că nu era numele adevărat... A avut mereu numeroase identități.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost arestat pe aeroportul din Atena, la un control rutină, când noi eram încă la Khartoum. Au găsit în bagajele lucruri compromițătoare, pașapoarte false, documente demonstrau că fusese implicat în deturnarea pachebotului *Achi Lauro*. De atunci, se află la închisoarea din Koridalos... Când a fo arestat, Organizația 15 Mai l-a desemnat pe Abu să-l înlocuiasc Nu știm cât timp îl vor ține grecii închis pe Anouar Rashimi, căci este la curent cu absolut tot.

— Nu a cerut să fie pus în libertate? se miră Malko.

Grecii nu se purtau prea feroce cu teroriștii din Orient Mijlociu...

— Ba da, firește, însă americanii au mărit presiunile ca s rămână în închisoare și apoi să le fie încredințat lor din cauz incidentului cu pachebotul *Achille Lauro*.

Ironia soartei.

— Dar dumneavoastră nu știți mai multe lucruri despr operațiunea Intiquam? insistă Malko.

Tânăra femeie îi susținu privirea.

— Nu, vă jur că nu. Abu îmi spunea tot timpul că trebuie să ști cât mai puține amănunte. Astfel, dacă ar fi fost închis, nu puteau dovedi absolut nimic.

— În cazul acesta, de ce l-ați însoțit într-o călătorie atât de periculoasă?

Buzele groase ale lui Lili Panter se deschiseră într-un zâmbet trist.

— Pentru că nu putea să stea fără mine... Era îndrăgostit nebunește.

Chiar și teroriștilor le plac târfulițele...

— Îl cunoașteți pe Anouar Rashimi?

— Puțin. Este un bătrânel jovial, cu părul grizonat și mustața neagră. Are în jur de șaizeci de ani, este masiv și miop.

— Credeți că le-a pomenit polițiștilor greci despre operațiunea Intiquam?

— Nu, cu siguranță. Este un dur.

Malko își spuse că viitorul era luminos, având în vedere că definea drept sursă de informare un om aflat la răcoare și, pe deasupra, hotărât să nu scoată o vorbă.

— Cred că ajunge pentru seara asta. Duceți-vă la culcare.

Lili Panter își termină băutura și se ridică cu privirea cam tulbure.

— Sunteți sigur că nu pățesc nimic?

— Absolut. Camera dumneavoastră e păzită de doi dintre cei mai buni agenți ai mei. Dacă aveți coșmaruri, puteți să mă chemați. Eu stau la 124.

Cu mare regret, Lili Panter deschise ușa liftului. Malko îi făcu un semn discret lui Milton care se apropie și rămase ca un crucișător.

— Domnul Brabeck va sta de pază la ușă împreună cu domnul Jones, îi explică Malko. În afară de bomba atomică, să nu vă temeți de nimic.

Cu un zâmbet puțin forțat, tânăra intră în lift însoțită de gorilă. Chris îl ajunse imediat din urmă pe Malko, arborând un zâmbet desfrânat.

— Credeam că dumneavoastră o veți supraveghea, zise el. Și încă de foarte, foarte aproape... Nu găsești în fiecare zi o văduvă ca ea...

— Chris, spuse Malko cu un aer sever și afectat, nu amestec întotdeauna plăcerea cu munca.

— Ah, perfect, făcu gorila dezamăgită. Milton și cu mine am ascultat de multe ori pe la uși. Dacă e singură, cu-atât mai bine. Apropo, camera lor a fost percheziționată în timpul anchetei de după-amiază și iată ce s-a descoperit.

Scoase din buzunar un soi de bandă elastică transparentă, groasă de câțiva centimetri, întoarsă la cele două capete. Examinând-o cu atenție, Malko își dădu seama că, în realitate, erau două benzi din plastic puse una peste alta.

— Ce este asta?

Chris Jones se umflă în pene.

— Am văzut o chestie ca asta, o dată, la TD.[1] Găsită asupra unui agent bulgar din KGB. Observați, e făcută din două bucăți. Ăsta e capacul care se ridică.

Însoțind gestul de vorbe, detașă una din foițele de plastic. Apoi îndepărtă capetele îndoite și puse obiectul în mână, unde, practic, nici nu se prea vedea. Bucuros nevoie mare, i-l arătă lui Malko.

— E o adevărată coțcărie. Chestia asta este acoperită cu țepi foarte ascuțiți. Dacă strângi mâna cuiva, îl înțeapă, dar nu se simte prea tare. În general, aceste chestii sunt impregnate fie cu cianură, fie cu taliu, fie cu curara. Tipul moare după câteva zile. Depinde.

— Ce faci cu ea?

Chris Jones puse cu grijă „capacul" capcanei și ridică vesel din umeri.

— Nu se știe niciodată, data viitoare când mă voi întâlni cu un dușman din copilăria mea...

* * *

— Am rezervat locuri pentru toți la cursa Zürich-Atena de la ora unsprezece și douăzeci și cinci de minute, anunță Jack Ferguson. Doamna Rashid va călători cu numele adevărat. Voi trimite echipamentul domnilor Brabeck și Jones prin valiza diplomatică. Robert Alcorn, șeful nostru din Atena, a fost anunțat.

Malko și Ferguson ținuseră o ședință dimineață devreme, ca să recapituleze tot ce aflaseră până acum, în timp ce primii schiori luau cu asalt pârtiile. Apoi, șeful Centralei din Viena se retrăsese ca să comunice cu Langley și îl chemă din nou pe Malko la o altă întâlnire. El o înștiințase pe Lili Panter că plecau cu toții spre Grecia.

Dar tânăra nu sărise în sus de bucurie. Ar fi preferat să meargă în țara pe care o adora ca să profite de cerul senin, de buzuki și să facă cumpărături în neștire. Strânsă într-un taior din piele cu o fustă extrem de scurtă, ea lua micul dejun singură și morocănoasă.

— Nu mai aveți și alte informații? îl întrebă Malko pe Ferguson.

— Ba da, zise americanul. Au găsit elicopterul. A fost închiriat de doi bărbați care pretindeau că sunt din Maroc. Unul dintre ei avea dreptul de a pilota acest aparat. Au lăsat o chirie în numerar unui centru de închirieri din Geneva. Elicopterul a fost găsit pe câmp, în apropiere de Berna. Mai e încă ceva. Adnan Rashid a primit ieri dimineață un telefon ciudat prin care era avertizat de

1. *Technical Division (n.a.)*

transferul unei sume de bani. Apelul provenea tot din Geneva, de la o cabină telefonică. Or, în Geneva, se află Mahmoud Al Takriti, fratele lui Saddam Hussein pe care noi îl considerăm a fi adevăratul șef al tuturor acestor operațiuni clandestine...

Cam prea multe coincidențe...

— Trebuie neapărat să oprim operațiunea Intiquam, conchise americanul. Opinia publică din Europa este foarte exigentă. O acțiune teroristă s-ar putea solda cu consecințe politice dramatice.

„Ca să nu mai vorbim despre victime...", își zise Malko în sinea lui.

— Aveți vreo idee despre originea operațiunii Intiquam? îl întrebă el pe american.

— În stadiul în care suntem, nu putem face decât niște presupuneri, răspunse Jack Ferguson. Dar cu siguranță este vorba despre bombe sau despre mașini-capcană, amplasate în locuri publice care vor ucide la întâmplare sute de oameni nevinovați. Sau bombe chimice în miniatură. Gândiți-vă ce efect ar avea un nor de gaz asfixiant într-un metrou din Londra sau din Paris... Acest gen de atentat ațâță cel mai tare opinia publică. O atare acțiune ar putea să pună din nou în discuție baza coaliției împotriva lui Saddam Hussein.

Malko fu lăsat în pace de american și o conduse pe Lili Panter până la Rolls-ul încadrat de două vehicule normale aparținând poliției austriece. Chris și Milton Brabeck erau deja instalați în mașină. După cinci minute, se îndreptau spre tunelul din Arlberg. Lili Panter fuma nervoasă, admirând peisajul cu un aer absent. Mașina solidă aluneca fără zgomot, condusă cu dibăcie de Elko Krisantem, decepționat că nu pleacă și el.

Malko privea cerul senin. Nu era puțin lucru să-l determini pe prizonierul din Atena să vorbească. Nici chiar cu ajutorul înfloritoarei Lili Panter. Un lucru nu-i dădea pace: era clar că irakienii nu renunțaseră la operațiunea Intiquam. Acum că Abu Saif era mort și Anouar Rashimi în închisoare, aleseseră vrând-nevrând o a treia variantă. Acum trebuia descoperită neapărat.

* * *

Mahmoud Al Takriti puse receptorul în furcă înfrânându-și furbarea. Echipa pe care o însărcinase cu supravegherea văduvei lui Abu Saif tocmai îl sunase. Tânăra se îmbarca pentru Atena împreună cu „doicile" ei. Deci, vorbise. Cel puțin, erau siguri de un lucru.

Stăpânindu-şi furia, începu să scrie un mesaj către omolog
său din Atena. După ce îl duse la departamentul cifru, rămase
biroul lui, negru de supărare. Se simţea de două ori vinovat. M
întâi, că nu se afla la Bagdad, în focul bombardamentel
împreună cu prietenii lui, apoi pentru că ratase parţial operaţiune
de eliminare din St.-Anton. Acest lucru putea duce la consecin
foarte grave, dacă Moukhabaratul nu acţiona cât mai rapid.

* * *

Ambasada americană care se afla pe marele bulevar
Vassilissis Sofias, de la numărul 91, chiar în apropiere de *Hilton*
părea ivită din împerecherea nefericită a unei cazemate cu u
templu grec. Clădirea era formată din patru etaje din cimen
cenuşiu, înconjurată de coloane ce susţineau acoperişul plat.

Un Pontiac cu număr diplomatic venise să-l ia pe Malko de la
aeroportul Heraklion unde aterizase o dată cu un avion Airbus a
companiei Air France plin cu turişti care fugiseră de vremea rea
Maşina se opri ca să lase timp santinelei să coboare imenşii drug
din ciment care blocau intrarea în clădire. În Grecia, aveau loc
atentate aproape zilnic, mai ales îndreptate împotriva americanilor
majoritatea dintre ele fiind comise de un mic grup de stânga ce se
bucura de indulgenţa Pasok[1], denumit 17 Noiembrie care, de
cincisprezece ani încoace, ucidea şi dădea diverse lovituri...

Un bărbat îmbrăcat în gri, destul de corpolent, cu nişte ochelari
rotunzi cu rame din metal pe nas, cu părul uşor ondulat, coborî
peronul şi veni în întâmpinarea lui Malko. Era Robert Alcorn, şeful
Centralei din Atena. Lili Panter rămăsese la *Hôtel de Grande-Bretagne*, din Piaţa Constituţiei, păzită de Chris şi de Milton.

— Bine aţi venit la Atena! zise Robert Alcorn. V-am aşteptat.
Avem întâlnire cu procurorul Constantin Vilitis.

— Cine este?

Americanul făcu un gest ce însemna că era puţin dezamăgit.

— Unul dintre puţinii prieteni pe care îi avem în această ţară
roasă de Pasok. Stângiştii s-au infiltrat în poliţie şi în justiţie într-un
mod incredibil. În afară de noul guvern care, teoretic, e de dreapta,
în rest nu se poate face nimic... Numai ce am închis telefonul după
ce am vorbit cu dumneavoastră, că m-a şi sunat să-mi spună că

1. *Partidul Socialist Grec (n.a.)*

ea să ne întâlnim urgent. Mi-e teamă să nu aibă legătură cu
cerea noastră.

— De ce?

— Pentru că el se ocupă de dosarul lui Anouar Rashimi. Veniţi
mine.

* * *

Biroul şefului centralei se găsea la etajul al patrulea. Era o
căpere spaţioasă ale cărei ferestre dădeau spre Acropole. Un
rbat cu chelia bronzată, cu sprâncene foarte negre, era deja
talat într-un fotoliu cu o cafea în faţă. Corpolent, îmbrăcat fără
ust într-un costum deschis la culoare, puţin cam prea strâmt, şi
o servietă dintr-o piele cam răscoaptă de veche ce era, aşezată
podea lângă el.

— Vi-l prezint pe procurorul Constantin Vilitis, zise Robert
corn. Dânsul reprezintă Ministerul public în afacerea Anouar
shimi.

Magistratul grec îi strânse mâna lui Malko cu un zâmbet prea
duros şi se aşeză la loc.

— Ce te aduce pe la noi, Constantin? îl întrebă Robert Alcorn.

Zâmbetul dispăru subit de pe figura procurorului.

— O veste proastă, zise el. Ministrul ordinii publice mi-a
nsmis azi-dimineaţă ordinul de neurmărire în afacerea Rashimi.
Eu am tergiversat cât am putut, însă sunt obligat să-l semnez până
seară.

— *Shit!*

Robert Alcorn de-abia îşi stăpânea furia. Constantin Vilitis
protestă pe un ton plângăreţ:

— Doar ştiţi că sunt un prieten sincer al Statelor Unite, dar în
cazul de faţă, nu pot să fac nimic.

— Ce se va întâmpla cu acest terorist? întrebă Malko.

— Va fi eliberat mâine dimineaţă la ora opt, îi explică
procurorul. Cum nu există nici un fel de acuzare împotriva lui, va fi
liber să facă ce va dori. Cred totuşi că vrea să plece din ţara asta.

— Ce se va întâmpla cu cererea noastră de extrădare? îl
întrebă Robert Alcorn.

Constantin Vilitis făcu un gest plin de regret:

— Ştiţi bine că nici un guvern grec de dreapta sau de stânga
nu va accepta extrădarea acestui om. Există prea multe presiuni
din afară. Libienii ar fi în stare să nu mai furnizeze petrolul necesar

pentru rafinării. Ca să nu mai vorbim despre atentatele care se v abate asupra noastră. Eu aş fi primul care şi-ar sacrifica viaţa, toate că am făcut-o deja, adăugă el cu nobleţe.

Ca să-şi mai facă puţin curaj, termină de băut Johnny Walk şi se uită ostentativ la ceas.

— Nu puteam să fac mai mult decât să vă previn, adăugă el p un ton plin de jale. Sper ca pe viitor, guvernul ţării mele să adop o poziţie mai fermă în privinţa teroriştilor.

Era un lucru la fel de uşor de înfăptuit ca o eventuală unire c turcii, vecinii pe care grecii îi urăsc cel mai tare. Constantin Vilit le întinse o mână jilavă celor doi bărbaţi şi se scuză.

— Acum înţeleg mai bine. Cu siguranţă, irakienii ştiau c Rashimi va fi eliberat atunci când l-au împuşcat pe Abu Sai Nemernicii de greci.

— Poate că ne-au făcut un mare serviciu, replică Malko. Nu a fi fost uşor să-l interogăm pe Rashimi în celulă... În timp ce acolo...

— Ce vreţi să spuneţi? Doar nu o să...

— Ba da, zise Malko. Ştim când va fi eliberat. E o nimica toat să-l aşteptăm la ieşire... Sunt sigur că farmecul „irezistibil" al lu Chris şi Milton va face minuni ca să-l convingă să facă o mic escapadă.

Robert Alcorn tresări.

— Nici să nu vă gândiţi! Dacă avem vreun necaz şi se descoperă că nişte membri ai Companiei au răpit un străin pe pământ grecesc, va fi vai şi amar.

— Trebuie să găsim pe cineva cu care să tratăm, sugeră Malko. Cel puţin pentru partea cea mai delicată. Că veni vorba, aveţi vreo fotografie cu Anouar Rashimi?

— Bineînţeles!

Se duse şi luă o fotografie dintr-un sertar, apoi i-o întinse lui Malko. În ea era un bărbat cu cătuşe la mâini, încadrat de doi poliţişti greci. Era un zdrahon cu o coamă de păr grizonat, o mustaţă stufoasă neagră şi ochelari cu lentile fumurii care păreau incredibil de groase. Torsul puternic era strâns într-un tricou de marinar sub o haină fără formă. În timp ce Malko examina documentul, Robert Alcorn se năpusti la telefon şi avu o scurtă discuţie în greceşte. După ce închise, părea puţin înseninat.

— Ne întâlnim la prânz cu cineva care va putea probabil să ducă la îndeplinire planul dumneavoastră puţin cam nebunesc, zise el.

Era exact trei şi jumătate, ora la care atenienii luau masa de prânz.

* * *

— Stephanis Dimitsanos este un prieten sigur, în care putem avea încredere, anunţă Robert Alcorn.

Cât timp dură drumul, americanul îi explică lui Malko că Stephanis Dimitsanos, politician şi industriaş, servea deseori pentru CIA drept „stringer".[1] O făcea numai din pură convingere.

După ce ajunseră, şeful centralei se duse la bar împreună cu Dimitsanos şi abia după aceea i-l prezentă lui Malko. Acesta strânse mâna „prietenului sigur". Era un bărbat corpolent, roşu la faţă, cu o coamă de păr cărunt, cu ochi albaştri extrem de vioi şi un aer neliniştit. Ocupa masa cea mai retrasă dintr-o tavernă elegantă — *Gerofinikas* — adăpostită pe o străduţă în pantă din cartierul Kolonaki.

Restaurantul aproape gol era foarte întunecos. Malko îşi spuse în sinea lui că păreau nişte conspiratori. La masa de alături, stătea un bărbat îmbrăcat în negru, care semăna cu un afgan, din cauza bogatului păr negru ca pana corbului, a bărbii, a mustăţii stufoase şi a frunţii înguste. Cum stătea aşa nemişcat în faţa unui pahar cu uzo,[2] cu privirea aţintită spre uşă, parcă făcea publicitate pentru Mafia... Stephanis Dimitsanos se aplecă spre Malko şi zise cu glas reţinut:

— Vreţi să-l luaţi pe ticălosul ăla de Rashimi când iese din închisoare. Cred că pot să vă ajut...

— Cum? îl întrebă Malko.

Privirea grecului alunecă spre un tânăr îmbrăcat în negru şi zise în şoaptă:

— Îl vedeţi pe băiatul de colo? Este Tsevas, garda mea de corp. Vine din Sparta şi nu se teme de nimic. Vi-l împrumut. El va reuşi să-l convingă pe Anouar Rashimi să vă urmeze.

— Chris şi Milton vor fi într-o maşină în spatele lor, completă Robert Alcorn, dar nu vor interveni în mod direct. Doar dacă se îngroaşă gluma.

Stephanis Dimitsanos îl fixa pe Malko în timp ce înghiţea măslinele cu viteza de tragere a unei mitraliere.

— Ei, ce părere aveţi? zise el râgâind.

— Cred că merge, recunoscu Malko. Pe urmă, ce facem cu Anouar Rashimi?

Dimitsanos zâmbi triumfător.

---

1. *Agent, informator (n.t.)*
2. *Băutură din anason (n.t.)*

— Am o proprietate la Sounion unde nu vom fi deranjați de nimeni. Când veți termina treaba cu el, fie îi vom da drumul, fie...

Lăsă fraza neterminată cu o strâmbătură aproape comică, dându-se forțându-se să pară sinistră. I-ar fi plăcut mai mult cea de-a doua variantă.

— Dacă am merge mai întâi în recunoaștere? sugeră Malko. Rămâne pentru mâine dimineață.

Fură nevoiți să mai suporte niște prăjituri din care se prelingea mierea, apoi, din fericire, gazda le comandă o sticlă de Moët ca să termine masa într-un mod cât mai civilizat. Malko se sui în Pontiacul șefului centralei care porni în urma Mercedesului 190 unde se instalase Dimitsanos împreună cu garda lui de corp.

— Dimitsanos ăsta e om serios? îl întrebă Malko pe american.

Robert Alcorn îi zâmbi cu înțelegere.

— Știu, e cam țărănoi, dar e băiat de încredere. Ne-a făcut o grămadă de servicii și nu-i suportă pe oamenii din Pasok. Pentru o operațiune ca asta, este foarte bun.

* * *

Se îndreptau spre partea vestică a Atenei, apropiindu-se de munții pleșuvi care se ridicau deasupra orașului, străbătând mai întâi un cartier oribil mărginit de depozite și de garaje, cu case vechi, gata să se prăbușească. Acum mergeau pe bulevardul Grigoriou Lambrakis, botezat astfel după numele deputatului asasinat de Junta Colonelilor. Acesta era un colțișor puțin cam prea elegant.

În dreapta lor, apăru un zid lung și cenușiu. Se întindea pe aproape un kilometru și avea cel puțin opt metri înălțime. Un foișor cam părăginit trona pe unul din colțurile zidului, iar în interior se zărea cupola unei biserici.

— Aceasta este închisoarea Koridalos, anunță Robert Alcorn.

Merseră de-a lungul zidului, până ajunseră la un drumeag care o lua la dreapta — Odos Solomou — iar Malko zări în stânga un post de poliție și mai multe vehicule albastre. Pe trotuar, niște polițiști discutau. Pe dreapta, la cinci sute de metri mai departe, se găsea o portiță din fier. Aceasta era intrarea principală în închisoarea Koridalos. În față se afla un centru rezervat delincvenților juvenili. Ce loc fermecător!

Americanul continuă să urce pe străduța Solomou, ajungând la scalele muntelui. Acum că inspectase zona, Malko deveni mai atent în legătură cu operațiunea.

— Credeți că polițiștii vor interveni? întrebă el.

— Nu vor avea ocazia, replică Robert Alcorn. Dumneavoastră veți aștepta în fața porții, într-o mașină furnizată de Tsevas, cu un număr fals de înmatriculare. Când Rashimi va ieși pe poarta închisorii, Tsevas va coborî din mașină și, amenințându-l cu arma, îl va vârî în ea. Îi va spune lui Rashimi că îl așteaptă un grec. Acesta va crede că prietenii lui au trimis pe cineva să-l ia. Odată urcat în mașină, dumneavoastră plecați și, dacă va fi nevoie, Chris și Milton vor bara drumul...

Coborâră în partea cealaltă a închisorii și ajunseră din nou pe bulevardul Lambrakis. Puțin mai încolo, Mercedesul vură la dreapta și continuară drumul spre centru.

După un sfert de oră, Robert Alcorn îl lăsă pe Malko la hotelul *Grande-Bretagne*. Lili Panter stătea la aer pe terasa apartamentului. Atena era la fel de zgomotoasă ca și New York-ul, grecii având mania claxoanelor. Tânăra tresări când îl auzi pe Malko. Se vedea cât de colo că era foarte nervoasă. Mărturie stătea și scrumiera de lângă ea, plină cu mucuri de țigară.

— Ei, cum a mers? îl întrebă ea. Nu mai aveți nevoie de mine. De ce nu mă lăsați să plec în Stetele Unite? În Europa, mi-e frică.

— Poate că mai am nevoie de dumneavoastră, îi explică Malko.

Îi dădu amănunte despre planul său, apoi încheie:

— Cu siguranță ne puteți ajuta ca să-l „derutați" pe Anouar Rashimi.

Lili Panter îi aruncă o privire tristă lui Malko.

— Treaba cu răpirea este foarte riscantă. Știu că Organizația 15 Mai are legături cu poliția și cu justiția din Grecia. În cel mai bun caz, vor trimite pe cineva să-l ia în primire, iar în cel mai rău caz, o să-l conducă cu o mașină a poliției. Veți trage în polițiștii greci?

— Firește că nu, protestă Malko. Sunt conștient de riscurile acestei acțiuni. Dacă se va dovedi imposibil de realizat, o voi anula în ultimul moment. Dar trebuie să încerc.

Lili Panter ridică din umeri.

— *So viel, so gut!* E problema dumneavoastră. Ce voi face eu în acest timp?

— Așteptați la hotel.

Ea se ridică furioasă.

— Nu merge așa! Credeți că vechii mei amici nu m supraveghează? Nu am chef să fiu împușcată.

— În acest caz, vă puteți duce la ambasadă.

Ea ezită.

— Nu, până la urmă, rămân tot la hotel.

Capitolul V

Puțin nervos, Malko ieși din lift în imensul hol solemn în stil rococo al hotelului *Grande-Bretagne*. Chris Jones și Milton Brabeck, care chiar în dimineața asta își recuperaseră artileria grea și pistolul extraplat al lui Malko, îl așteptau în mașina lor închiriată, staționată în dreptul altui vehicul în fața hotelului. Malko lăsă cheia la recepție și, imediat, Tsevas se ivi de după stâlp. El se înclină ușor, apoi, fără o vorbă, se îndreptă spre ieșire.

În clipa în care se pregătea să iasă din hol, atenția lui Malko fu atrasă de o femeie ce stătea singură la o masă în fața unei cești de ceai. Avea părul lung, negru și drept, un chip de copil cu pielea incredibil de albă și gura roșie ca sângele. Rochia roșie la fel ca și gura se potriveau foarte bine. Aspectul ei de lolita atrăgea atenția tuturor masculilor de prin preajmă. Cum Malko micșoră pasul, Tsevas se întoarse zărind-o pe fată și, când Malko îl ajunse din urmă, îi zise pur și simplu:

— *Porna...*[1]

Din capul scării, Malko admiră puțin cerul de un albastru fără nici un nor. Circulația era la fel de demențială, iar claxoanele nu se odihneau o clipă.

Tsevas se îndreptă spre o Lancia albastră, o mașină „sigură" echipată cu număr fals. Umflătura formată de armă se vedea pe sub costumul care stătea fix pe el. Malko se sui la volan, iar grecul se așeză alături. În clipa în care pornea, Malko o zări pe fata cu părul lung și negru care cobora liniștită peronul. Era singură. Tsevas se înșelase. În oglinda retrovizoare, Malko văzu mașina în care erau Chris și Milton plecând de la locul ei.

---

1. O târfă (n.a.)

El vină la stânga, îndreptându-se spre piața Omonia și apoi o luă în direcția indicată de călăuza sa. După douăzeci de minute, ajunse pe bulevardul Lambrakis ale cărui benzi duceau drept, cât vedeai cu ochii. Era opt fără douăzeci.

Malko ridică piciorul de pe pedala de accelerație. Venise mai devreme și nu avea rost să-și piardă timpul stând degeaba la poarta închisorii, riscând să-i pună în gardă pe polițiști. Se apropiau. Malko auzi în spatele lui sunetul scurt al unui claxon. O mașină se pregătea să-l depășească. Imediat ce vehiculul depăși Lancia lui Malko, un Fiat gri, puse o frână bruscă și se opri de-a curmezișul în mijlocul șoselei. Malko strivi frâna ca să evite coliziunea și reuși să oprească la câțiva centimetri de Fiatul gri.

Văzu cu coada ochiului cum din spatele lui țâșni o motocicletă încălecată de doi bărbați cu căști pe cap. Un fior rece îi străbătu șira spinării. Nu mirosea a bine. Apoi, totul se petrecu cât ai zice pește. Cei doi pasageri ai Fiatului țâșniră și alergară în partea cealaltă a șoselei. Malko abia îi zări urcându-se într-o altă mașină care îi aștepta și care demară imediat, îndreptându-se spre centrul orașului.

Motocicleta îl depășise deja. Zări în goană un abțibild lipit pe rezervorul de benzină ce reprezenta o fată goală, apoi vehiculul încetini și se opri. Pasagerul sări jos agitând un pistol-mitralieră de fabricație poloneză, un WZ 63. Veni în fața Lanciei. Malko avu răgazul doar să se adăpostească repede sub tabloul de bord, dar nu reuși să scoată pistolul extraplat. Tsevas smulse de la curea arma Browning cu paisprezece focuri în vreme ce parbrizul zbura în mii de steluțe sub impactul gloanțelor. Vreo șase dintre ele o nimeriră pe biata gardă de corp care se prăbuși în scaun, împroșcând totul cu sânge ca dintr-o fântână. Atacul nu durase mai mult de treizeci de secunde. Culcat pe banchetă și spumegând de furie, Malko auzi motorul și apoi un scrâșnet de cauciucuri. Ridică capul și zări silueta zveltă a lui Chris Jones care stătea lângă mașină și agita arma lui, Desert Eagle.

— Nu am putut să trag din cauza pietonilor.

Malko sări din mașină. Motocicleta dispăruse pe bulevardul Lambrakis. Celelalte vehicule începură să se oprească. În trei minute, poliția sosise la fața locului.

— Să mergem repede la închisoare! zise el.

Lăsându-l pe Milton la volan, el sări în spatele celei de-a doua mașini. Gorila demară cu toată viteza.

— I-am văzut pe ticăloșii ăia venind, comentă Chris, dar nu am avut timp să acționăm.

Fiatul abandonat pe șosea fusese cu siguranță furat... În scrâșnetul frânelor, Milton vină pe strada Solomou și, după douăzeci de secunde, se oprea la poarta închisorii.

Malko se dădu jos din mașină. Nu zări pe nimeni. Sună, apoi bătu în poarta din fier și, după câteva clipe, un gardian o deschise neîncrezător.

— Anouar Rashimi? întrebă Malko.

Grecul făcu un gest vag cu mâna, arătând în zare.

— *Exos!* zise el, apoi închise.

Timp de câteva secunde, Malko rămase mut de furie. Se întoarseră de pomană.

* * *

— E o nenorocire, izbucni Robert Alcorn. Grecii nu numai că au contribuit la eliberarea lui Anouar Rashimi, dar i-au și anunțat pe prietenii acestuia ca să evite orice neplăcere. Atacul căruia i-ați căzut victimă nu a fost întâmplător. Mai mult ca sigur că ucigașii erau greci. Un fel de susținere locală a Organizației 15 Mai... L-am convocat pe procurorul Vilitis și va trece pe aici înainte să se ducă la birou.

Malko își lăsase gorilele la hotel, apoi se dusese să-i dea vestea cea bună șefului centralei.

— Credeți că irakienii vor încerca să-l folosească în continuare pe Anouar Rashimi? îl întrebă Malko.

— De ce nu? Dacă vor reuși să-l scoată din țară. Noi i-am pierdut urma. Pentru un terorist cu experiență ca el și cu acte false, e floare la ureche să se miște prin Europa cu trenul sau cu mașina. Le voi comunica tot ce știm despre el omologilor mei din Franța, Italia, Anglia, Germania, Olanda și Belgia... Chiar dacă acest lucru nu va folosi la nimic...

Acum chiar că porneau de la zero. Cei doi bărbați rămaseră uitându-se în gol câteva minute bune până când secretara băgă capul pe ușă.

— A sosit domnul Constantin Vilitis, anunță ea.

Procurorul grec pătrunse în încăpere cu aerul că se întorcea de la vreo douăsprezece execuții capitale. Avea figura

descompusă, cămașa boțită și obrajii pământii. Avea pe frun picături mari de sudoare. Schiță un zâmbet care se transform într-o strâmbătură.

— Am aflat de incidentul de pe bulevardul Lambraki începu el. Nu cred că sunteți străini de acest lucru. Dar n înțeleg ce s-a întâmplat. Prizonierul a fost anunțat numai cu oră înainte de a fi eliberat, deci nu a avut posibilitatea să pun în gardă pe nimeni.

— Nici directorul închisorii nu a știut?

— A aflat și el în ultima clipă.

Robert Alcorn și Malko îl fixau pe magistratul grec căruia venea să se bage sub mochetă.

— Ce mai avem ca posibilă scurgere de informații în aces caz? întrebă Malko.

Constantin Vilitis se uită în pământ.

— Ministrul ordinii publice... Are o anumită simpatie pentr Pasok.

Totul se limpezea din ce în ce mai tare. Mișcarea 1 Noiembrie era closetul partidului socialist grec, iar întreag clasă politică din Grecia cunoștea legăturile strânse dintr grupul terorist și Pasok.

— Firește că nu aveți nici o idee despre locul în care se afl acum Anouar Rashimi, nu-i așa? îl întrebă Alcorn.

— Nici una, mărturisi procurorul. Nu mai este urmărit pentr nici un delict.

— Totuși, nu puteți să aflați cumva? insistă americanul.

Grecul se ridică deodată, ca și cum ar pleca mintenaș la vânătoare de informații.

— Vă voi ține la curent, promise el.

Îndată ce ieși, Robert Alcorn oftă dezgustat.

— Dacă nu-l găsim noi singuri, mai bine să uităm afacerea.

— Credeți că e prea târziu? întrebă Malko.

— Poate că nu. Nu cred că se duce valvârtej la aeroport, căci avem o grămadă de informatori acolo care vor pune mâna pe el la destinația finală. Numai dacă nu pleacă într-o țară arabă... Mai repede cred că se va ascunde în Atena până când vor fi gata actele false și ruta fără riscuri. Asta ne dă o mică șansă... În afară de cazul în care nu dăm de nici o pistă.

Ca și cum ai căuta acul în carul cu fân. În Atena și la periferie, locuia jumătate din populația Greciei. Cât despre granițe, excluzând Albania, care nu era tocmai ospitalieră,

mâneau totuși Turcia, fosta Iugoslavie și numeroasele uri... Fără o informație sigură, nu vor reuși niciodată...

— Aveți vreo idee? îl întrebă Malko.

— Da, zise Alcorn. Mă gândesc la cea mai bună conexiune care o avem în poliția greacă. Secretara șefului de la minalistică, Christina Balassis. Mă duc să-l anunț pe agentul ține legătura cu ea.

Ieși din birou și reveni peste cinci minute.

— John va folosi procedura de urgență ca s-o găsească. m afla peste o jumătate de oră. Datorită ei, avem o șansă să nem mâna pe Rashimi, dacă mai e în Atena.

— E tot o idealistă ca și prietenul dumneavoastră phanis?

Americanul zâmbi cu subînțeles.

— N-aș putea spune, deși e îndrăgostită de toți președinții atelor Unite. Mai cu seamă de cei care sunt pe bancnota de sută de dolari. Mă întreb ce face cu banii. Se îmbracă tot pul ca o paparudă și locuiește într-o garsonieră minusculă pe strada Demokriton.

* * *

— Am rezolvat, îl anunță Robert Alcorn. Christina Balassis ă așteaptă peste o oră, la unsprezece, la mânăstirea Sfântul heorghe. John, agentul care face legătura cu ea, vă soțește. Noroc!

Toate posturile de radio din Grecia vorbeau numai despre entatul de pe bulevardul Lambrakis, atribuit grupării 17 oiembrie. Această ipoteză era susținută și de faptul că sevas, victima, era recunoscut drept mâna forte a ganizațiilor de dreapta. Nu s-a pomenit nimic despre entuala prezență a străinilor. Ceea ce nu însemna că poliția era la curent cu acest lucru.

Malko avea timp doar să treacă pe la hotel ca să se chimbe. Costumul lui de alpaca era pur și simplu ciuruit de oburile fine de sticlă din parbrizul Lanciei.

În apartament, nu era nimeni. Îi descoperi pe Chris, Milton și Lili la barul de la parter. Cele două gorile stăteau în fața unui pahar cu lapte, iar tânăra, dinaintea unei stacane pline cu Cointreau și cuburi de gheață. Lili sări practic de gâtul lui.

— Acum chiar că nu mai aveți nevoie de mine, zise ea.

Urăsc Grecia. Nu pot să mai stau în hotelul ăsta cu maimuțoii ăștia pe cap. Când voi pleca în Statele Unite?

Milton și Chris, care credeau că sunt elegant îmbrăcați în costumele lor din șantung gri puțin strălucitor, cu cămăși albe și cravate asortate, simțiră nevoia să verse laptele pe mochetă roasă. Malko o fixă cu răceală.

— Maimuțoii ăștia vă păzesc ca să nu primiți un glonț în căpșorul dumneavoastră drăgălaș, replică el. Pot avea încă nevoie de dumneavoastră, atât timp cât avem o șansă să găsim pe Anouar Rashimi. După aceea, veți avea tot timpul să vă „topiți" la „Ferma" din Langley. Ard de nerăbdare când se gândesc ce le veți povesti...

— Și ce o să facem în timpul acesta?

— Eu am o întâlnire, zise Malko cu glas suav, dar cred că acești gentlemani ar putea să vă ducă la *Dyonisos*, care se află chiar vizavi de Acropole. Pe urmă, puteți să vizitați metropola. Este unul dintre cele mai frumoase locuri din lume.

Milton Brabeck ridică privirea.

— Chestia aia e demolată? Ar face bine să le-o vând japonezilor. Ei ar da-o gata cât ai zice pește.

* * *

Mânăstirea Sfântul Gheorghe era înălțată în centrul Atenei pe o colină, unde se ajungea cu funicularul deja înțesat de turiști. Malko coborî pe esplanadă, cu respirația tăiată de minunata panoramă. Se vedea toată Atena, de la mare până la munți, cu Acropole în depărtare. Era însoțit de un tânăr coșuros, pus la patru ace. Era legătura Companiei cu Christina. Totul era plin de lume, mai cu seamă de nelipsiții japonezi cu aparatele lor de fotografiat. Tipul coșuros cercetă zona și se năpusti spre parapetul de deasupra prăpastiei.

Malko îl ajunse când acesta se afla lângă o femeie îmbrăcată într-un taior gri, așezată pe balustrada dinspre vestul Atenei. Purta ochelari cu rame groase din baga, o geantă pleoștită, colanți cu fire duse și cusuți și niște pantofi cu care parcă străbătuse pe jos în tot Kurdistanul.

— Ea este Christina Balassis, îi spuse coșurosul. Christina, el este Malko și dorește să stea puțin de vorbă cu tine.

Tânăra grecoaică îi întinse mâna cu unghii lungi făcute cu roșu și schiță un zâmbet. Rujul dat aiurea pe buze se întinsese

până la nas. După ce făcu prezentările, coșurosul dispăru către funicular.

— Ce vreți să știți? îl întrebă informatoarea CIA cu un ușor accent.

Privirea îi scânteia prin lentilele ochelarilor, răutăcioasă și veselă. El se gândi că se chinuise ceva să-și adune părul în cocul ce îi accentua aerul sever.

— Vreau să-l găsesc pe Anouar Rashimi.

— Am auzit ceva despre subiectul ăsta, spuse ea. Știm ce s-a întâmplat. S-a zvonit că americanii s-au hotărât să-l umfle pe arab. El și-a anunțat prietenii care au creat o ambuscadă și l-au recuperat.

— Cine anume?

— Oamenii din Mișcarea 17 Noiembrie, evident. Dar probabil că i-au ajutat și arabii. Sau albanezii. Aceștia au fost ucigașii. Grecii sunt prea precauți. Albanezii sunt recrutați la ieșirea din metroul pentru Pireu, în piața Omonia. Sunt tipi intrați ilegal care nu au nici acte, nici slujbă. Este de ajuns să capete o armă și să fie convinși.

— Poliția va ancheta acest caz?

Christina Balassis aprinse o țigară și suflă fumul cu un zâmbet șiret.

— Ca de obicei! De vreo cincisprezece ani, nu au mai arestat pe nimeni. Sunt întotdeauna anunțați dinainte.

— Aveți idee unde ar putea fi acum Anouar Rashimi?

Tânăra clătină din cap.

— Dacă a rămas în Atena, e într-o ascunzătoare ce aparține Mișcării 17 Noiembrie. Numai că au zeci de ascunzători în toate colțurile orașului. Dacă pentru început nu dețineți nici o informație, nu-l veți găsi niciodată.

— Puteți afla ceva cât mai repede?

— Voi încerca. Eu lucrez până la ora trei.

— După aceea, vreți să luați masa cu mine?

Christina Balassis păru încântată de propunerea lui.

— Sunt de acord. Acum, trebuie să mă întorc la birou...

Coborâră cu funicularul și Malko îi propuse să o conducă.

— Am parcat mașina în apropiere de piața Kolonaki, zise el.

Plecară pe străduțele abrupte, pline cu magazinașe cochete, care duceau în piața Kolonaki. Unul dintre aceste magazine oferea absolut toate creațiile de ultimă oră ale lui Claude Dalle, mult mai ieftine decât la Paris, pe care îl

inaugurase chiar decoratorul sosit cu avionul particular. Christina Balassis se zgâia la un superb bar din sticlă fumurie cu încrustații de sidef și, puțin mai departe, se opri în fata vitrinei unui magazin de lenjerie intimă, extrem de bine aprovizionat.

— Of, au primit modele noi! exclamă ea extaziată.

Se uita la niște sutiene cu jumătate de cupă de la firma La Perla, absolut superbe. Se întoarse către Malko.

— Îmi permiteți? Îmi ia doar un minut.

Era un gest neașteptat de la o femeie care nu acorda nici o atenție felului în care arată. Malko o urmă în magazin, iar ea își alese un sutien din dantelă neagră, după ce pipăise toate brizbizurile care îl completau. Amuzat, Malko îi întinse vânzătoarei un slip asortat, un portjartier și mai multe perechi de ciorapi.

— Le luăm și pe acestea.

Christina Balassis se uită la el surprinsă.

— Sunt pentru prietena dumneavoastră?

— Nu, zise Malko, pentru dumneata.

Ea păru vizibil tulburată.

— Dar nu am posibilitatea să le cumpăr pe toate...

— Vi le dăruiesc eu.

Ea nu mai zise nimic, luă pachetul și, după cinci minute, ajunseră la noua mașină închiriată a lui Malko, un Ford Escort.

— Veniți să mă luați pe la trei și jumătate de acasă, zise ea. Voi coborî eu.

La Atena, se mânca de prânz între ora trei și patru și cina dura până spre miezul nopții...

* * *

Malko era de cinci minute în fața blocului Christinei Balassis, când tânăra își făcu apariția. Abia o recunoscu. Nu mai purta ochelari, părul îi cădea liber pe umeri, gura era îngrijit machiată, făcând să iasă în evidență buza superioară, groasă și senzuală. Talia era strânsă într-un taior alb cu fusta foarte scurtă, din care se vedeau picioarele încălțate cu ciorapi cu dungă și cu niște pantofi, o nebunie.

Nu semăna deloc cu funcționara ștearsă pe care o întâlnise de dimineață. Când se așeză în Ford, taiorul se desfăcu și Malko reuși să zărească pe dedesubt sutienul cumpărat mai

devreme. Avea cu ce să-l umple. Ea îi adresă un zâmbet fericit lui Malko.

— Acum sunt mulțumită. Cum eu am nouăzeci și cinci de centimetri, nu-mi găsesc niciodată un sutien pe măsură.

Materialul foarte subțire din care era confecționată fusta lăsa să se ghicească șarpele portjartierului, lucru ce îl tulbură până la urmă pe Malko.

— Ați aflat ceva? o întrebă el.

— Încă nu, dar am întins niște fire... Știți cum să ajungeți în Pireu?

Malko știa. Ea puse poșeta întredeschisă jos, iar el zări mânerul unui pistol micuț.

— Întotdeauna sunteți înarmată?

— Da. Dacă într-o bună zi, cei din gruparea 17 Noiembrie vor descoperi că lucrez pentru americani, mă vor omorî. Sau vor încerca s-o facă.

Bulevardul Syngrou, drept și mărginit cu neoane, părea nesfârșit. Malko nu se putea abține să nu se uite la coapsele tinerei grecoaice, dezvelite până sus de fusta prea scurtă. Era un moment agreabil de recreere. Cu câteva ore mai devreme, abia scăpase cu viață. Christaina se întorcea tot timpul.

— Trebuie să ne ferim de motociclete, îi explică ea. Ucigașii din gruparea 17 Noiembrie acționează deseori în acest mod.

În sfârșit, ajunseră în Pireu. Majoritatea restaurantelor din port unde se servea pește erau pustii. Turiștii mâncau de prânz mai devreme. Christina îi arătă lui Malko unul dintre ele, iar el opri mașina. Ea coborî prima, lucru ce îi dădu posibilitatea lui Malko să-i admire bazinul ferm și bombat. În timpul zilei, acest corp minunat era ascuns de un taior fără formă. Grecoaica avea personalitate dublă.

Au fost conduși la o masă așezată la marginea unui salon gol de unde puteau admira bărcile și velierele. În fundul sălii, un pianist apăsa clapele ca un surd, interpretând melodia *Copiii din Pireu*. Așezată în fața lui Malko, Christina își descheie cu gesturi lente jacheta taiorului.

— Este cam fixă, făcu ea cu un zâmbet de scuză.

Sânii ei atraseră imediat privirile, iar șeful de sală, vizibil tulburat, începu să se bâlbâie. Malko era fascinat de cele două cupe din dantelă neagră. Privirea lui o întâlni pe cea a Christinei în care dansa o lucire jucăușă.

— Nu vă e foame? îl întrebă ea. Peștele este excelent.

* * *

Pianistul făcea exces de zel, interpretând acum toa melodiile populare grecești, după ce le maltratase îndelun Malko își înfrâna de multă vreme dorința aprigă de a-i lu pistolul Christinei și de a nimeri la țintă în capul lui. Cu câ prânzul se prelungea mai mult, cu atât Malko își spunea că n a progresat nici un pas în ancheta lui. Or, pentru el, fieca minut conta.

Deodată, își aminti de personajul ciudat pe care îl întâlnis la hotel înainte de a pleca.

— La *Grande-Bretagne*, bântuie multe târfe de obicei întrebă el.

O undă de reproș străbătu ochii negri ai grecoaicei.

— De ce întrebați? zise ea râzând. Vă trebuie una?

— Deloc, dar în dimineața asta, înainte de a pleca l închisoare, am întâlnit o femeie ciudată. Grecul care m însoțea mi-a spus că era o stricată. Era micuță de înălțime foarte brunetă, cu părul lung, lăsat pe spate și machiată ca u clovn. Avea fața parcă dată cu cretă și o gură foarte roșie.

Christina lăsă deodată linguriță în înghețată, cu o sclipire i priviri.

— Ați putea s-o recunoașteți?

— Bineînțeles, de ce?

— Descrierea pe care mi-ați făcut-o seamănă perfect cu aceea a fetei unui fost membru în Brigăzile internaționale supranumit și Pablo, un domn în vârstă care s-a retras în Atena. O cheamă Electra Yonnis. Întotdeauna am bănuit că are legătură cu gruparea 17 Noiembrie. Am văzut mai multe rapoarte referitoare la ea. Trebuie să fie o coincidență.

Malko se aplecă peste masă, devenind dintr-o dată încordat.

— În meseria noastră, nu există coincidențe, făcu el. Știți unde putem s-o găsim pe fată?

— Da.

Capitolul VI

Brusc, Malko nu mai văzu nici gura roșie și provocatoare, sânii grei și revărsați peste marginile sutienului din dantelă. ristina Balassis nu-și dăduse seama de importanța afirmației care tocmai o făcuse. Dacă fata în roșu era amestecată în tatul îndreptat împotriva lui Malko, probabil că știa și unde află Anouar Rashimi. Deci nu trebuia să mai piardă nici o undă.

— Glumiți? o întrebă el.

Ea scutură pletele negre ca smoala.

— Deloc. Atena nu-i un oraș chiar așa de mare. Electra nis își petrece aproape toate serile în cafeneaua *Lykourissi* piața Kolonaki.

— Pe la ce oră vine acolo?

— Pe la nouă, zece.

Acum era de-abia cinci și jumătate.

— În afara faptului că vreți să vă asigurați că e una și aceeași persoană, mai doriți să faceți și altceva? îl întrebă ristina Balassis.

— Dacă este ea, înseamnă că nu a fost o coincidență, spunse Malko. Deci, e implicată în afacere. Nu am timp să stept rezultatul unei anchete a poliției. Trebuie să ne „ciocnim" rect și să încercăm să pătrundem în acest cerc... Dacă ea e-ar putea duce la Anouar Rashimi...

Christina îl privi cu un pic de ironie.

— Nu dumneavoastră veți putea s-o „ciocniți". Ea v-a văzut deja la *Grande-Bretagne* și, dacă este implicată în afacere, va ști mediat ce trebuie să facă. Iar acest lucru poate deveni periculos ntr-un timp foarte scurt. Doar ați văzut cum au reacționat de dimineață.

Malko se gândi imediat la Lili Panter. Era singura care putea

să joace ca momeală. De când a venit la Atena, practic nici a ieșit din cameră. Îi împărtășii ideea lui și Christinei, care aprobă cu surâsul obișnuit.

— Nu puteți ști în ce măsură ideea e bună. Electra Yon este atrasă mai mult de femei decât de bărbați... Agață ca bărbat toate turistele singure. Acum nu știu dacă ea chia lesbiană...

— Nu ne costă nimic să încercăm, observă Malko. În afa de Lili Panter...

Christina puse ușor mâna pe a lui.

— În orice caz, este prea devreme. Relaxați-vă, ne ocupă de acest lucru mai târziu.

— Mai întâi vreau să mă asigur că Lili Panter este de aco făcu Malko. Să trecem pe la hotel.

Pianistul interpretă un acord final puternic în semn că își la revedere de la ei. În ascensorul care îi ducea la parte Christina se apropie brusc de Malko și îi atinse buzele.

— Mulțumesc pentru masa minunată și pentru cadoul d azi-dimineață.

Contactul cu trupul călduț și parfumat, glasul voit provocat și lucirea care dansa în ochii informatoarei CIA îl toropiră p Malko. Atinse cu mâna pulpa cărnoasă și avu timp s exploreze masa călduță a sânilor planturoși înainte ca liftul s se oprească. Simți cum corpul femeii se lasă în voia lui, c abdomenul împins înainte și răsuflarea mai alertă. În câtev fracțiuni de secundă, el era gata s-o aibă acolo, iar ea înțeles acest lucru. Era reacția normală după ce trecuse printr-primejdie. Simțea nevoia acută să facă dragoste. Christina îș dădu seama și întredeschise gura cu un surâs senzual.

— Avem timp, spuse ea. Să vă arăt unde stă Electr Yonnis.

Trebuiră să facă un ocol complicat, suind cornișa Falico, ca să ajungă la malul mării. Christina Balassis se opri în fața unu mic imobil din marmură foarte nou care se vedea în fundul une grădini.

— Aici stă, zise ea.

Se îndreptară apoi spre bulevardul Syngrou. Malko zări cu coada ochiului fusta urcată în sus pe coapsele strânse în nailonul negru. În acel moment, Christina întoarse capul și desfăcu ușor picioarele cu un gest de abandon. Malko avu senzația că un torent fierbinte îi invada arterele. Dirijat de

această privire magnetică, întinse mâna și o așeză pe coapsă. Christina slobozi un suspin gros și alunecă puțin pe scaun, astfel încât, Malko atinse cu degetele pielea de deasupra ciorapului. Tot atunci, ca și cum i-ar fi fost prea cald, ea descheie jacheta taiorului din care țâșniră sânii abia încorsetați de sutien.

Purtarea ei nu avea nevoie de cuvinte, căci pe frunte stătea scris „regulează-mă". Malko conducea în continuare cu o mână pe bulevardul Syngrou în zigzag, iar cu cealaltă cotrobăia între coapsele tinerei grecoaice. Aceasta, cu ochii închiși și cu respirația sacadată, se unduia sub mângâierea lui. Când opri în fata hotelului, ea se apropia de orgasm.

— Stați mult? îl întrebă ea.

— Nu cred.

— Vă aștept. După aceea, vă ofer un pahar de uzo acasă la mine. Vin cu dumneavoastră în piața Kolonaki. Ar fi mai bine să nu vă arătați pe acolo. O voi însoți eu pe prietena dumneavoastră ca să i-o arăt pe Electra Yonnis.

— Sunt de acord.

— Terminați repede, adăugă ea cu voce răgușită.

* * *

Lili Panter fuma o țigară stând în fața unui pahar de Cointreau în care rămăseseră numai cuburile de gheață. Se vedea că nu este în toane bune. Ea ascultă propunerea lui Malko fără să-l întrerupă, apoi spuse:

— Ce capăt în schimb?

— Ce doriți?

— Bani. Pentru mama mea. O sută de mii de dolari.

— Sunt de acord, aprobă Malko. Eu mă pun chezășie. Știți ce aștept de la dumneavoastră?

Ea ridică din umeri.

— Evident, însă fata asta nu e o tâmpită. Nu se va confesa primei venite. Chiar dacă...

Lili Panter lăsă fraza neterminată, gata să se sufoce de furie. Firește că ar fi preferat să facă pe capra cu un țap...

— Știu că rezultatul este riscant, recunoscu Malko, dar ați putea surprinde astfel o convorbire telefonică, o discuție, un indiciu. Noi vom sta de pază la distanță, dar nu cred că riscați foarte mult.

— Da, în afară de faptul că mă vor arunca în aer, i-o tăie Panter.

— Dacă legătura are loc, continuă Malko prefăcându-se nu a auzit, spuneți că îl însoțiți pe soțul dumneavoastră într-o călătorie de afaceri și că el a plecat pentru două zile în Cre Pe curând. Ne vedem aici la ora nouă.

* * *

Christina Balassis aproape că ațipise în mașină, dar câ Malko se așeză la volan, ea îi aruncă o privire gata să ridice un aiatolah de pe patul de moarte. I se păru că fusta alunecă mai mult în sus pe coapse.

— Ați stat mult.

După cinci minute, se opreau în fața casei ei. Malko urc cele trei etaje pe scări atras de pulpele în formă de amforă ca se unduiau dinaintea lui. Descoperi o garsonieră cochetă cu canapea joasă, cu oglinzi peste tot și un televizor mar Samsung pus într-un colț. Nu intrară bine, că ea se și dezbrăc de jachetă și se lipi strâns de Malko.

— Am chef să vă sărut peste tot, murmură ea.

Începu cu gura, apoi îl dezbrăcă cu o dexteritate d necrezut. Malko își strecurase mâna în sutienul din dantelă se juca cu sânii admirabil de tari, alungiți în formă de pară Când începu să-i răsucească sfârcurile cu abilitate, Christin gemu mai tare ca până atunci. Dădea din picioare și tresăre ca o isterică. Ea se năpusti asupra lui și scoase de pe el tot c îi mai rămăsese și o luă în gură cu o violență aproap îngrijorătoare.

Cum fusta strâmtă și dreaptă îl cam deranja, Christina să în picioare, desfăcu fermoarul și o lăsă să-i cadă la picioare Ciorapii pe care îi oferise Malko erau ridicați foarte sus p coapse, prinși de șerpii negri ai portjartierului. Ea își apropie pântecele de fața lui Malko, într-o invitație mută..

El se afundă în smocul parfumat și Christina începu să se tânguie în grecește, răsucindu-se ca o liană. În oglindă, el i vedea fesele cărnoase agitându-se ca și cum fusese pătrunsă de un partener invizibil. Ea se smulse de lângă el și se lăsă în genunchi, înghițind-o cu furie. Malko lăsase sutienul pe ea, dar îi scosese sfârcurile cafenii și groase cât un creion. Câteodată el o prindea de ele, iar ea țipa și mai tare. Brusc, ea se aruncă

burtă pe cuvertura din păr de guanaco [1], ridică crupa și zise o voce rugătoare:

— Vino, vreau pe la spate!

Rar auzea el o cerere atât de directă... Nebun de dorință, e așeză în genunchi în spatele ei, uitând provizoriu de oblemele lui.

— Violează-mă! strigă Christina. Dintr-o dată.

Imaginea lor reflectată în oglindă era de un erotism extraordinar. Malko o pătrunse dintr-o singură mișcare. Ea îi spunse prin țipete de plăcere, cu mâinile încleștate de părul covorului. Apoi, întinzându-se alene ca o sălbăticiune, ea ridică bazinul, așezându-se în patru labe. În această poziție, Malko începu s-o pistoneze, în timp ce ea urla din ce în ce mai tare, până când el explodă într-un val de plăcere.

De-abia se retrase Malko, că tânăra grecoaică se năpusti asupra sexului acestuia și-l aspiră cu nesaț, cu intenția fermă de a-l revigora. Lucru care nu îi dădu prea mare bătaie de cap. Femeia aceasta, pe care o cunoștea numai de câteva ore și care i se dăruise total, era absolut amețitoare.

Christina se ridică din nou, sculpturală, cu ciorapii ei lungi și negri, cu sânii debordând din sutien și se aplecă, întorcându-i spatele lui Malko.

— Vreau așa! În picioare.

Era și mai bine. Nu mai contenea mișcarea de du-te-vino între coapsele ei, ținând-o strâns de șolduri. Încet, încet, femeia alunecă în jos sprijinită de perete, apoi se lungi direct pe podea. Loviturile lui Malko deveneau din ce în ce mai puternice, căci nu mai exista nici un pic de elasticitate. Christina urla.

El avea senzația că o despică în două. Când termină, erau amândoi leoarcă de sudoare. Cu picioarele foarte depărtate, ea și mai undui puțin șoldurile, apoi murmură suspinând:

— N-am mai făcut-o de o lună!

— De ce?

— M-am despărțit de prietenul meu. Am fost tare tristă. Când sunt supărată, îmi cumpăr multă lenjerie. Priviți.

Ea se ridică și deschise un dulap. Sertarele erau pline de dantele, unele mai ademenitoare ca altele, de toate culorile și

---

1. Animal sălbatic originar din America de Sud, probabil strămoșul lamei de astăzi (n.t.)

de toate formele. Tânăra grecoaică se apropie de Malko spuse:

— Nici nu știți cât de mult m-am excitat mai devreme câ mi-ați oferit toate lucrurile astea în magazin. Imediat am a chef să mă culc cu dumneavoastră, sunt nebună după lenjer Mă costă o avere.

Iată deci pe ce se duceau banii luați de la CIA... Dar pute avea o întrebuințare mult mai rea.

Christina ieși din baie după câteva minute îmbrăcată într- neglijeu din satin negru, tot cu ciorapii negri și cu sutienul ea. Malko se îmbrăcase și acum se simțea epuizat. Ea aprinse o țigară și suflă fumul afară.

— E doar opt, mai avem destul timp.

Începură să asculte niște melodii buzuki ronțăind migda Chiar și după ce se risipise dorința, lui Malko tot îi mai vene să mângâie trupul superb al partenerei sale care începu fremete. Dar, conștiința profesională fu mai presus de toate.

— Trebuie să plecăm.

— Mă duc să mă schimb, spuse Christina Balassis.

Când reveni, purta jeanși și un pulover pe sub care păstrase sutienul. Nu avea poșetă, ci un toc minuscul lipit piele pe sub pulover.

* * *

Christina așteptase în mașina lui Malko în fața hotelul *Grande-Bretagne*. El se întoarse cu Lili Panter și făc prezentările. Tinerele se purtară destul de rece.

— O să v-o arăt pe femeia aceea, zise grecoaica. Insta lați-vă la o masă nu prea departe, dar nu-i atrageți atenția Așteptați să vă vorbească ea prima.

Lili Panter îi aruncă o privire neagră lui Malko. Părea din c în ce mai nervoasă. El demară iute ca să nu-i lase timp să s răzgândească. Chris și Milton îi urmau într-un Nissan închiria Opriră pe strada Souidias, de unde puteau supraveghea cel trei mari cafenele.

— Mă duc să văd dacă a sosit, zise Christina.

— Sper din tot sufletul să nu fi venit, mormăi Lili Panter.

Malko o privi cum se îndepărtează cu mersul legănat urmărită de privirile tuturor bărbaților. După cinci minute, se întoarse.

— Este la masa ei obișnuită, cu doi prieteni. Prin preajmă sunt locuri libere.

— Lili, duceți-vă, o îndemnă Malko. Și noroc!

Tânăra austriacă coborî și trânti portiera fără să spună un cuvânt, dispărând în mulțime. O văzură intrând sub copertina ce adăpostea terasa cafenelei *Lykourissi*. Zarurile erau aruncate.

* * *

Trecuseră deja două ore. Malko îi trimisese pe Chris și pe Milton să mănânce, iar acum îi aștepta să se întoarcă să se ducă și ei. Christina cobora din când în când din mașină ca să se ducă să supravegheze terasa cafenelei de aproape. O văzu că se întoarce aproape alergând. Ea se năpusti în mașină.

— Au plecat, suflă ea. Cu un taxi. I-am luat numărul.

Malko demară și depăși coloana de taxiuri care staționa în fața cafenelei *Lykourissi*.

— Este acela care se îndreaptă spre Ploutarchou, strigă Christina.

Malko îl ajunse din urmă foarte ușor. Se duceau în Piața Constituției. Când ajunseră acolo, o luară la dreapta pe bulevardul Stadiou.

— Am impresia că merge, zise bucuroasă Christina. Parcă ar fi prietene de când lumea.

Ajunseră în piața Omonia, iar taxiul își vedea de drum pe străduțele înguste dintr-un cartier obișnuit, apoi se opri într-o pietișoară în formă de triunghi, înțesată de cafenele cu terase. Electra Yonnis coborî din taxi însoțită de Lili Panter și se duse la o masă unde stătea un bărbat de vârstă mijlocie, cu fruntea liberă și părul foarte lung, stil hippie. El o sărută pe Electra și îi strânse mâna lui Lili Panter.

Malko reuși să parcheze undeva și găsiră o masă la cafeneaua de vizavi.

— Aici e piața Karaskali, spuse Christina. Este cartierul haimanalelor.

— Îl cunoașteți pe bărbatul cu care s-a întâlnit Electra?

— Nu.

Cei trei se aflau acum în toiul unei discuții. În afara acestor cafenele, cartierul părea complet mort. În piața Omonia, câțiva oameni care nu aveau somn așteptau prima ediție a ziarelor de

dimineață. Malko îi studia pe cei trei, întrebându-se cum v reacționa Lili dacă lucrurile vor avansa. Îi venea greu să crea că Electra, care părea atât de nevinovată, să fie amesteca într-o acțiune teroristă sângeroasă. Dacă se înșela, atunci L se alegea cu o experiență sexuală nouă.

După o oră, cei trei se ridicară de la masă. Ajunși la ma ginea trotuarului, bărbatul își luă la revedere de la cele dou femei și plecă pe jos.

— Ce facem acum? întrebă Christina.

Electra oprise un taxi și se suiră în el.

— Luați mașina mea și urmăriți-le, zise Malko. Eu mă ocu de bărbat.

Acesta o luase pe o străduță strâmtă plină de baruri cu târ și hoteluri micuțe. La o sută de metri mai departe, intră într-u imobil pe care nu dădeai doi bani. După câteva clipe, la etaj al doilea, se aprinse o lumină.

Malko așteptă puțin, apoi intră și el în holul care mirosea ulei de măsline. Scăpără un chibrit și zări mai multe cutii d scrisori cu numele pe ele. Malko știa alfabetul grecesc. Se uit la toate și le notă, fără să știe cărui etaj îi corespundea fiecar dintre ele. După aceea, plecă în căutarea unui taxi. Gorilele lu trebuie să fi înțepenit așteptându-l în piața Kolonaki.

* * *

În clipa în care Electra Yonnis împinse ușa apartamentului său sună telefonul.

— *Make yourself comfortable!*[1] îi zise ea lui Lili Panter, apoi se grăbi să răspundă la telefonul așezat pe parapetul ce despărțea bucătăria de garsonieră.

Lili Panter se așeză pe marginea patului, simțind un ghem în stomac. Până acum, totul mersese ca pe roate. La cafenea Electra venise s-o întrebe de unde și-a cumpărat taiorul. Restul, a decurs de la sine și, după ce au mâncat spaghetele, noua e prietenă i-a propus mai întâi să cunoască un prieten, apoi să se ducă la ea să asculte muzică. Nu făcuse nici un gest nelalocul lui în afară de faptul că o fixa uneori cu o privire învăluitoare. Electra vorbea foarte bine englezește, ceea ce ușura mult lucrurile. Însă o agățase ca un bărbat.

1 Faceți-vă comodă (n.a.)

După ce termină de vorbit, se întoarse la Lili, aducând o tavă o sticlă de Moët cu o aromă extraordinară și două pahare. În ce Lili turna șampania, ea porni o combină micuță, iar muzica ular grecească invadă pe dată încăperea. Apoi, Electra veni se așeză în fața lui Lili, privind-o îndelung. Părea că e profund burată. După aceea, privirea ei se lumină și Lili văzu că mănă cu aceea a unui bărbat.

— Să știți că aveți niște sâni superbi, observă grecoaica cu as blând și egal.

Lili nu mai avu timp să-i răspundă pentru complimentul cut fără ocolișuri. Electra își strecurase deja ambele mâini sub puloverul ei cu o sincronizare perfectă. Degetele abile coaseră din sutien sfârcurile, iar unghiile ei se așezară exact colo unde trebuia. Fără să vrea, Lili fu zguduită de o undă lentă de plăcere și închise ochii. Când îi deschise, simți gura Electrei strivind-o pe a ei.

* * *

În momentul în care Malko ajunse în fața hotelului *Grande-Bretagne*, după ce îi luă pe Chris și pe Milton, își zări imediat mașina parcată lângă alta, iar Christina Balassis era la volan.

— A dus-o acasă la ea, zise grecoaica atunci când Malko veni la ea, după ce trimisese gorilele la culcare.

Era un fapt neașteptat. Acum trebuia să aștepte ca Lili să se întoarcă.

— Se întâmplă des astfel de lucruri? o întrebă Malko.

— Cred că da. Dar nu cred că îi va povesti viața ei. Au ceva mai bun de făcut.

— Bine, făcu el, vă conduc.

Înainte de a o lăsa acasă, el îi întinse un petic de hârtie pe care își notase numele locatarilor din clădirea în care intrase prietenul Electrei Yonnis.

— Ați putea să-mi depistați aceste persoane cât mai repede? o întrebă el după ce îi spusese motivul.

— Voi încerca, zise ea. Ne întâlnim mâine la prânz, la cofetăria hotelului *Hilton*. Voi pleca mai devreme la birou că să folosesc calculatorul poliției din Attica.

Se despărțiră sărutându-se, firește, foarte cast.

* * *

Prima pagină a cotidianului *Elefteros Typos*, preluând ştire din *Herald Tribune*, anunţa că două proiectile cu laser au lo un adăpost din Bagdad, omorând aproape cinci sute d persoane, toate fiind civili, femei şi copii. Malko, care tocmai terminase micul dejun, împinse ziarul mai încolo. Trecuse douăzeci şi patru de ore de când Anouar Rashimi dispărus fără urmă... Bombardamentele intense asupra Irakului nu-l v potoli pe Saddam Hussein. Operaţiunea Intiquam era m actuală ca oricând.

Lili Panter nu se întorsese încă şi nici nu telefonase. Înain să coboare ca să meargă la întâlnire, Malko îl sună pe Chr Jones.

— Îţi dau adresa Electrei Yonnis. Locuieşte într-o clădir micuţă cu patru etaje. Ia Nissan-ul şi du-te acolo s-o urmăreş dar ai grijă să nu te observe. Milton rămâne aici ca să ţine legătura.

— Dar nu o cunosc pe grecoaică! protestă gorila.

— Pe ea nu, dar o cunoşti pe Lili. Dacă se întâmplă cev rău, nu va mai fi nevoită să ia un taxi.

* * *

Christina Balassis se îmbrăcase din nou cu „uniforma" ei d secretară cuminte şi aştepta cu o Coca-Cola în faţă, într- rochie albastră ce îi venea ca un sac.

— I-am descifrat pe toţi locatarii din clădire, îl anunţă ea.

— Şi ce aţi obţinut?

— Este unul extrem de interesant. Chiar *foarte* interesant.

Capitolul VII

Zumzetul din cofetărie păru că se linişteşte pentru o clipă. Malko avea senzaţia că trage un peşte mare din apă, întrebându-se în fiecare secundă, dacă va rezista firul.

— Cât de interesant? o întrebă el.

— Iată care este povestea, începu Christina Balassis. În 1985, cu ocazia inspectării pachebotului *Achille Lauro* de către teroriştii palestinieni, unul dintre ei a folosit un paşaport grecesc. Acesta era un oarecare Christoforo Milakis, un cretan. Au dat peste el la Atena, unde locuia, şi a declarat că paşaportul său a fost furat. De altfel, el anunţase furtul la poliţie.

— Noi pe el l-am văzut?

— Nu ştiu, căci nu am nici o fotografie de a lui. Trebuie să caut una. Însă, acest Milakis locuieşte în clădire. Vârsta lui corespunde cu aceea a bărbatului pe care l-am văzut aseară.

— Mai ştiţi şi altceva despre el?

— Nu mare lucru. Este psiholog de meserie. Divorţat. Nu a fost arestat niciodată şi nici nu e bănuit de ceva. Dar nu îndrăznesc să cer amănunte complete la diverse servicii de-ale noastre fiindcă sunt infiltraţi informatori din Mişcarea 17 Noiembrie. L-am sunat doar pe un prieten de-al meu din KYP [1] care se va interesa de el. Voi afla mai multe după prânz. Astăzi, termin treaba la ora patru. Putem să ne întâlnim atunci la mine. E mai sigur.

— Perfect, admise Malko. Dar mai este o problemă: Lili nu a apărut încă şi nici nu a telefonat.

Christina zâmbi amuzată.

— Nu vă faceţi griji. Electra se culcă târziu şi se trezeşte tot aşa de târziu.

— Bine, mai aşteptăm un pic, încheie Malko. L-am trimis pe Chris să o supravegheze.

---

1. *Kentrikei Yperitia Plerofizou. DGSE grec (n.a.)*

Christina se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Șeful meu se întoarce curând. Ne vedem mai târziu.

Malko plecă la Ambasada americană unde era așteptat de Robert Alcorn pentru o scurtă ședință.

* * *

— Cei de la Langley mă bombardează cu mesaje, îl anunță americanul. Sunt extrem de îngrijorați. Guvernele de coaliție fac un târăboi de nedescris. Toată lumea vrea să știe dacă am reușit să punem stavilă operațiunii Intiquam. Omologii noștri din Europa lucrează la această treabă, dar nu au găsit nimic.

— Nici noi nu putem face mai mult, răspunse Malko agasat. Altceva?

Stațiile noastre de ascultare au notat o grămadă de comunicări codificate efectuate de Bagdad cu ambasadele lor de aici. Din păcate, nu avem codurile... Dar se întâmplă ceva. Le-am cerut celor din KYP să-i supravegheze pe agenții din Moukhabarat pe care i-au reperat și să verifice dacă nu întreprind vreo acțiune neobișnuită...

— În mod sigur vor încerca să-l recupereze pe Anouar Rashimi ca să-l scoată din țară. Dacă nu cumva au făcut-o deja.

— Mi-e teamă că muncim de pomană, oftă șeful centralei.

— Poate că nu, replică Malko. La St.-Anton, Adnan Rashid nu părea grăbit să se miște. Am presupus că mai rămânea acolo vreo patru zile. S-ar putea ca un element al operațiunii Intiquam să nu fie pus la punct. În acest caz, Anouar Rashimi va avea timp să-și pregătească fuga.

— Să vă audă Dumnezeu! suspină Alcorn.

Malko privi pe fereastră imensa panoramă albicioasă a Atenei. Bărbatul pe care îl căutau, cel ce avea să declanșeze apocalipsul în Europa, se ascundea în acest furnicar. Iar ei nici măcar nu puteau să se bazeze pe poliția locală... Dacă făptașul se strecura printre degete, Europa avea să fie presărată de cadavre.

— Mă întorc la hotel, zise Malko. Sper ca Lili să se fi întors.

* * *

Lili Panter deschise un ochi, simțind gura cleioasă și avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama unde se află. Uzo

cu stacana aseară o făcuse să se trezească mahmură. Cel tot la fel de tare ca și aventura ei amoroasă. Blândețea Electrei se transformase foarte repede în brutalitatea unei cătane. Brusc, îi smulsese chiloții de pe ea. Apoi îi desfăcu picioarele cu forța și se aruncă pe burtă cu o violență nemaiîntâlnită. În câteva minute, rezistența lui Lili se topise sub măiestria demonică a mângâierilor Electrei. Tânăra grecoaică se străduia să-i smulgă orgasm după orgasm, fără s-o lase măcar să-și tragă sufletul. Năucită de plăcere și de atâta uzo, Lili parcă plutea. Avea în fața ochilor figura lui Adnan și a lui Malko. În ciuda abilității partenerei ei, ea visa un sex de bărbat care s-o satisfacă pe deplin. După ce cercetase fiecare părticică din corpul lui Lili, Electra se lungi pe spate și zise scurt:

— Acum e rândul tău.

Lili fu nevoită să se supună, fără tragere de inimă, dar nici cu dezgust. Electra avea toate capriciile unui bărbat, călăuzindu-o cu semnuri scurte și uneori cu gesturi. Lili nu-și mai amintea la ce oră adormise, atât era de sleită de puteri.

Se trezise în toiul nopții cu o durere groaznică în pântece. Genuncheată în spatele ei, Electra o penetrase cu un imens falus din piele neagră cu care o poseda cu mișcări ample ale bazinului, ca un amant pretențios. După aceea, violă deschizătura dintre coapse, cu o privire de nebună și cu un soi de ură ce aproape o înșela. Lui Lili i se făcuse frică. Exact ca în ziua în care o prinseseră doi tăietori de lemne în pădurea austriacă. Apoi, scăpându-și accesoriul, Electra adormise buștean.

Lili o contemplă câteva clipe. Ca și cum i-ar fi simțit privirea, Electra deschise ochii sub care se vedeau cearcăne vineții. Fără o vorbă, ea întinse brațul, o apucă pe Lili de păr și îi strivi gura de triunghiul format de coapsele ei. Din nou, Lili fu obligată să o satisfacă. Se termină relativ repede. Electra gemu, se scutură din tot trupul și strânse coapsele atât de tare, încât Lili crezu că se sufocă.

După aceea, rămase un timp nemișcată, apoi se ridică și se duse să tragă draperia de la fereastră. Se întoarse lângă pat și se așeză de-a curmezișul în fața lui Lili, fixând-o cu o privire absentă.

— Ești bună, făcu ea. E prima dată când mergi cu o femeie?

— Da, mărturisi Lili stânjenită.

— Ți-a plăcut?

— Da.

— Ești singură în Atena?

— Nu, răspunse Lili cu tonul cel mai natural posibil, soțul m a plecat în Creta pentru două zile.

Electra o studia, apoi îi îndepărtă pletele care îi cădeau față.

— Pentru două zile, repetă ea. De asta ai fost liberă aseară

— Da, de asta, spuse Lili Panter.

În mod ciudat, ea simți că atmosfera se tensionează. Căscă poftă, apoi zise:

— Ar trebui să mă întorc. Sper că soțul meu nu m-a sunat am lipsit.

— Unde stai?

— La *Grande-Bretagne*.

Se ridică în timp ce vorbea. Electra făcu și ea la fel. Pre câteva secunde, cele două femei rămaseră față în față. Lili Pa nu își dădu seama când se abătu asupra ei palma dată cu fo unui boxer de categorie grea.

Avu senzația că îi plesnește capul și căzu pe o par Grecoaica tăbărî asupra ei ca o tigroaică. O trase de păr ca s ridice în picioare și o pălmui alternativ cu ambele mâini, cu violență nemaiîntâlnită. O împingea puțin câte puțin spre perete de un metru înălțime care separă camera de bucătărie. Amețită lovituri, Lili nu mai avea puterea să se apere... Electra Yonnis opri brusc din pălmuit, băgă mâna într-un sertar și scoase un cu imens de bucătărie al cărui vârf ascuțit îl propti în abdomenul Lili Panter. Avea o privire de nebună.

— *Porna!* Viperă ce ești! șuieră ea. Ne crezi niște tâmpi Te-am reperat de când ai venit. Ești la fel de vicioasă ca ordinarul ăla de Adnan! El a plătit, acum e rândul tău!

— Adnan nu a trădat niciodată, protestă Lili cu glas sugrum Tu cine ești?

Vârful cuțitului se afundă ușor și, pe pântecele gol, apăru bobiță sângerie.

— Acum mai pui și întrebări? Eu trebuie să-ți pun! Cât ți-au d americanii ca să lucrezi pentru ei? Hai?! Erai gata să ni-l răpești p fratele nostru Anouar. Ca să-l tortureze nemernicii ăia de la CIA...

— Nu, nu! protestă austriaca. Nu este adevărat.

— Atunci, de ce ai venit la Atena?

Lili Panter înțelese că nu putea să nege chiar totul.

— M-au obligat, răspunse ea.

Un fulger de nebunie străbătu pupilele întunecate ale Electrei.

— Te-au obligat! Și aici, nu puteai s-o ștergi cât erai cu mine?

— Nu știam cine ești, se apără Lili. Nu am făcut nimic rău.

— Ticăloaso! urlă Electra. Europa va fi în flăcări și imperialiștii plânge cu lacrimi de sânge! Iar tu îți vei plăti trădarea.

Lili crezu că Electra o va înjunghia pe loc și se chirci. Grecoaica avea într-adevăr o privire de nebună.

— O să mă ocup chiar eu de tine! scrâșni ea. Așa cum era obiceiul în vremea războiului din Spania. Știi ce pățeau măicuțele când erau prinse de Brigăzile internaționale? Le tăiau sânii și își făceau din ei punguțe pentru tutun. Din ai tăi or să iasă unele foarte frumoase, căci sunt mari... Acum îmbracă-te!...

Furia ei parcă se potolise pe dată. Îi vorbea pe tonul ei obișnuit. Însă cuțitul de bucătărie rămase ațintit spre Lili cât timp se îmbrăcă. La rândul ei, Electra puse pe ea rochia, slipul și pantofii. Dar nu lăsa cuțitul din mână.

— Vii cu mine, sau te înjunghii ca pe un porc, îi zise ea.

— Unde? îndrăzni Lili s-o întrebe.

— Să te întâlnești cu cel pe care l-ai vândut americanilor. Dacă erai tu, nu ar fi aflat niciodată ce făcea el aici.

Din obrajii lui Lili se scurse tot sângele. Era Rashimi, bărbatul care ea îl denunțase! Știa că e un nemilos și un fanatic până în măduva oaselor. Și foarte feroce cu trădătorii. Sub ochii ei, la Bagdad, îl sufocase pe un membru al Organizației 15 Mai cu un sac din plastic. Agonia acestuia durase mai mult de o oră.

Ea se lăsă împinsă în lift cu cuțitul în spate. Nutrea în gând o speranță nebună. Malko și prietenii lui supravegheau cu siguranță clădirea. Ajunseră la subsolul aproape pustiu, iar tânăra grecoaică se apropie de mașină, un Fiat Panda alb, și deschise portbagajul. Acesta era mic de tot.

— Bagă-te înăuntru!

— Dar e imposibil! protestă Lili.

— Intră, sau îți tai beregata!

Văzu din nou lucirea de zănatică în pupilele negre. Vârful cuțitului se împlântă în șale, iar Lili fu nevoită să se ghemuiască în spațiul strâmt. Ca s-o ajute, Electra începu să-i apese capul, apoi încuie portbagajul.

* * *

Malko și Milton veniră la Chris Jones, care parcase mașina la vreo cincizeci de metri de clădirea din marmură, când un Fiat

Panda alb ieşi din parcare. Electra Yonnis era la volan, singură
maşină.

— Milton, tu rămâi aici, îi zise Malko americanului. Noi o urmăr

Nu ajunseră prea departe, mergând pe drumul care şerp printre piscinele de agrement. La doi kilometri mai departe, Fia dispăru sub o boltă care dădea într-o curte învecinată cu unul di numeroasele restaurante aliniate unul lângă altul. Se num *Kostas*. Malko îl depăşi şi se opri.

— Chris, rămâi aici, eu mă duc la Electra să văd ce se întâmp

Se făcuse ora douăsprezece, iar saloanele erau toate goa Chris Jones se aşeză puţin mai încolo, pe terasa unei cafenele. prea semăna a turist, cu costumul lui gri mototolit, cu cămaşă a şi cu cravată.

* * *

— Nu a ieşit încă?

— Nu, răspunse Milton Brabeck.

Malko se uită la clădire. Era uşor de intrat, căci nu avea nici c de acces, nici interfon. Dacă Lili Panter nu a plecat cu Elec Yonnis, însemna că se găsea în apartament...

— Milton, du-te să vezi ce se întâmplă, zise el. Eu rămân aici, caz că se întoarce. Stă la doi.

Milton sună la singura uşă de pe palier, dar nu-i răspun nimeni. Mai încercă, apoi cercetă încuietoarea. Era o yală destul sofisticată. În clădire, era o linişte absolută. Milton scoase d buzunarul interior al hainei o micuţă trusă furnizată de Direct Tehnică de la Langley. Alese din ea o „umbreluţă" [1] şi o introduse delicateţe în yală. După cincisprezece secunde, încuietoarea făc „clic", iar zăvorul se trase.

După ce întredeschise uşa, Milton luă arma sa Herstall, puse u glonţ pe ţeavă şi se strecură în apartament cu toţi muşchii încorda

Îi trebui mai puţin de un minut ca să-şi dea seama că e go Continuându-şi cercetările, el zări o pată pe podeaua de marmur Dădu cu degetul şi văzu că e sânge... Imediat înţelese totul. L Panter fusese descoperită şi asasinată. Grecoaica îi băgas cadavrul în portbagajul maşinii...

---

1. Instrument ce permite deschiderea tuturor tipurilor de încuieto (n.a.)

* * *

Un bărbat neras, în costum de bucătar, mirosind puternic a este, o scoase pe Lili din portbagajul Fiatului Panda parcat în ea pustie, unde se afla doar o furgonetă, şi o forţă să urgă cei trei metri care o despărţeau de uşa cu geam, ucindu-i braţul la spate.

Ea ajunse într-o bucătărie spaţioasă din restaurantul de uri. Doi mustăcioşi — greci sau arabi — erau acolo reună cu Electra şi cu un altul cu beretă pe cap şi o ştaţă neagră, stufoasă şi ochelari mari cu lentile fumurii. Lui i tresări inima în piept. Acesta era Anouar Rashimi.

O târâră dinaintea lui, răsucindu-i şi mai tare braţul la spate.

— Este ea? zise Electra cu vocea vibrând de ură.

— Ea este, confirmă palestinianul.

El se uită la ea lung şi dispreţuitor, apoi spuse calm:

— Ai trădat ca şi soţul tău! E clar că sioniştii sunt foarte ernici.

— Nu am trădat, protestă Lili Panter.

Anouar Rashimi ridică din umeri.

— Nu mai pierde timpul cu minciuni! Ai fost văzută luând onul de la Zürich împreună cu agenţii CIA. Atât să ştii, că darea ta a fost zadarnică. În curând, planul Intiquam va prinde întreaga Europă, iar fraţii noştri irakieni vor fi bunaţi. Cum vei avea o moarte foarte lentă, o să ai tot timpul regreţi crima făptuită.

Ea nu mai avu răgazul să răspundă, că fu imediat împinsă re un congelator imens care ocupa un perete întreg. Unul tre sertarele de jos era deschis, iar fundul era presărat cu căţi de gheaţă spartă.

Bărbatul care îi răsucea braţul la spate o forţă mai întâi să genuncheze, apoi să se întindă. Când atinse gheaţa, tânăra ă. Imediat, vârful cuţitului se înfipse în ceafă.

Lili Panter tăcu pe dată, îngrozită. Frigul îi pătrusese deja în se. Bărbatul închise sertarul cu piciorul, apoi trase zăvorul. ntr-o crăpătură, pătrundea puţin aer. Deja pătrunsă de frig, se gândi că voiau numai s-o păstreze în condiţii bune ca s-o

predea teafără. Clănțănind din dinți, se întreba cât timp pu rezista la frig.

* * *

Anouar Rashimi plecă din bucătărie și se urcă în spa furgonetei, așezat în mijlocul cutiilor. Unul dintre bucătari se u la volan, iar vehiculul ieși din curte, virând la stânga ca să aju pe cornișa Falicon. După puțin timp, Electra plecă și ea, dar o la dreapta.

Era bucuroasă că întâlnise un bărbat atât de mândru Anouar Rashimi care, deși era căutat de poliție, venise condamne pe cineva la moarte. Din această cauză, era respect

* * *

Chris Jones se năpusti spre mașina lui Malko ca un isteric.

— Fata a plecat acum trei minute. Era singură.

— Lili nu era în apartament, iar Milton a găsit o pată de sâng zise Malko.

— *Shit!* înjură Chris Jones. Au identificat-o și au lichidat Probabil că în noaptea asta.

— Sau a pus-o în portbagajul mașinii, sugeră Milton.

— Nu cred că avea putere să care un cadavru, obiectă Mal lar portbagajul e foarte mic. Mai degrabă a făcut-o astă-noapte. mai sigur să transporți un cadavru.

Ar fi dorit din tot sufletul să nu fi supravegheat clădirea toa noaptea. Dar adversarii lui era mult mai bine organizați decât și-fi închipuit el. Se uită gânditor la fațada restaurantului *Kostas*. O re ce făcuse aici Electra? Practic, nu știa nimic în legătură cu via ei. Vizita ei aici putea sau nu să aibă vreo legătură cu această af cere... Situația nu era strălucită. Probabil că Lili murise, iar Elect scăpase din nou. Mai rămânea doar misteriosul Christofor Milakis. Și, bineînțeles, Electra Yonnis care se temea acum de d uă ori mai mult. Iar el nu putea să se bazeze pe poliția grecă. D cât dacă ar putea obține o percheziție la *Kostas*.

— Apropo, interveni Chris Jones, adineauri a ieșit din curte furgonetă aparținând restaurantului exact înainte de a pleca fata.

O furgonetă! Dacă, prin absurd, Electra reușise să aducă tr pul lui Lili până la *Kostas*, acum era deja departe...

— Ne întoarcem la Atena, zise Malko. Vreau să aranjez cev cu Robert Alcorn.

* * *

— Este practic imposibil să obținem de la poliția greacă un mandat de percheziție în acest restaurant fără să deținem suficiente date, zise la urmă șeful centralei. În cel mai rău caz, vor refuza, iar în cel mai bun, îi vor anunța dinainte. Și eu cred că Lili Panter a fost lichidată în noaptea asta și că s-au debarasat de mult de cadavru.

— Deci, nu ne mai rămâne decât Christoforo Milakis, dacă este bărbatul pe care l-am văzut aseară în compania Electrei.

— Tocmai am primit o informație de la omologii mei din KYP, anunțe Robert Alcorn. Echipa lor care supraveghea Ambasada Irakului, la cererea mea, l-a zărit ieșind pe Khalid Al Jawari, șeful Mukhabaratului. Au organizat un filaj, însă, la jumătatea drumului, au pierdut urma din cauza unei mașini care le-a tăiat calea... Sunt sigur că se ducea la o întâlnire. Asta s-a petrecut acum o jumătate de oră.

— Se întâmplă des astfel de lucruri?

— Nu. De obicei, irakienii nu comit nici o faptă ilegală aici, căci este zonă neutră.

— Probabil că se ducea să se întâlnească cu Anouar Rashimi, conchise Malko. Ceea ce dovedește că se află în Atena.

— Dar nu o să rămână o veșnicie aici, adăugă Alcorn.

Oare câte ore le mai rămăseseră la dispoziție ca să-l găsească pe omul de bază al lui Saddam Hussein?

Capitolul VIII

Electra Yonnis coborî din autobuz și o porni pe Od Votsis, o străduță în pantă, perpendiculară pe bulevard Vouliagmenis, care lega centrul Atenei de aeroporturi și stațiunea balneară Vouliagmenis. Tânăra se îndreptă spre clădire mică albă aflată la intersecția străzilor Votsis și Omirou

La câțiva kilometri de centru, Kalogizi era o suburbie n construită ce se întindea pe colinele aride din Imitos. Era cartier destul de ieftin și plăcut. La fiecare colț de stra întâlneai câte o tavernă șic, iar clădirile nu erau prea înalte.

Electra intră în curtea imobilului aflat la intersecția ce două străzi. Un bărbat singur citea un ziar grecesc cu un pah în față, pe care îl golise. O zări pe tânără și împături ziar Avea un pronunțat aer oriental, părul aproape ras și fața ridat

— Totul merge bine, Aziz? îl întrebă ea.

— Da, putem pleca.

Electra Yonnis își lua întotdeauna aceleași măsuri prevedere înainte de a veni în vizită la ocupanții acest ascunzători controlate de Mișcarea 17 Noiembrie. Evitase m multe filaje și trecuse mai întâi pe la tavernă. Dacă nu o aștep nimeni acolo, făcea cale întoarsă.

O luară pe strada Votsis și intrară într-o modestă clădi albă și rustică, cu patru niveluri. Nu exista ascensor. Urca până la etajul al treilea, iar bărbatul sună scurt de trei ori, ap încă o dată mai lung. Îi deschise un tânăr înalt cu fața plină pete roșiatice, îmbrăcat într-un tricou negru și jeanși.

— Ce mai faci, Korça? îl întrebă Electra Yonnis.

Cu fața lui pătată, era ușor de recunoscut, dar „lucra" into deauna cu o cască de motociclist pe cap. Korça, albanezu fugise din țara sa cu gândul de a deveni un motociclist d curse, dar sfârșise prin a ajunge un biet „catâr" într-o rețea d

fic cu stupefiante care umplea casele de bani ale Mișcării 17 iembrie. Arestat de poliția greacă și condamnat la opt ani de chisoare, reușise să iasă după un an, semnând un acord cu ectorii lui atotputernici... De atunci, făcea absolut tot ce i se ona pentru un salariu lunar. Avea cu ce să plătească o târfă Omonia o dată pe săptămână și să se antreneze ca să nă pilot de curse pe motocicletă...

Într-un colț, stând pe dușumea, alt bărbat demontase un SZ și pilea arcul trăgaciului ca să-l facă mai sensibil. Acesta era mmoud, care scăpase din ghearele grupării teroriste a lui Nidal. Dacă punea piciorul în afara Greciei, era un om rt. Prietenii celor pe care i-a ucis pretutindeni în lume nu vor rzia să-i facă de petrecanie, acum că nu se mai bucura de ecția șefului său. Era un soi de soldat fără suflet și bătut de tă. El îl omorâse pe Tsevas, garda de corp a lui Malko. De el, nu dădea dovadă de nici un fel de sentimente.

Al treilea om, gol până la mijloc, lungit pe patul din ăperea alăturată, se uita la un film pe video. Sări din pat și apropie de Electra Yonnis, luând-o de după umeri. Sânii ei îl inaseră întotdeauna și visa tot timpul la ea, nepricepând de ii plac numai femeile.

Berati, albanez și el, era playboy-ul bandei. În mod tematic, agăța cu succes toate fetele din cartier. Alura cută și zâmbetul strălucitor îl ajutau să facă multe cuceriri. nd și un pic proxenet, mai câștiga și el un ban în plus. Însă, fesia lui de bază era de ucigaș, lipsit de morală și de rgură. Korça nu prea îl avea la inimă, bănuind că lucrase ntru poliția secretă albaneză, contribuind la dispariția câtorva ozanți. Însă, se aflau cu toții în aceeași barcă. Berati fusese voit să fugă din Albania pentru o crimă odioasă. Unul dintre erenții Mișcării 17 Noiembrie îl racolase în piața Omonia, de murea de foame și era gata să facă orice.

— Avem treabă? o întrebă el vesel.

Electra se așeză pe un scaun, având grijă să pună picior este picior atât de provocator, încât cei patru bărbați să se cure și ei la vederea coapselor și a slipului ei alb. Astfel, tea face din ei ce dorea.

— Da, zise ea. Abia mâine.

Mahmoud se uită la ea cu o privire lipsită de viață, însă orça își frecă mâinile cu veselie, ca un puști care a primit o este bună.

— Ei, căpătăm şi noi ceva bun?

Electra Yonnis îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Abia ieri ați avut o surpriză plăcută. Acum s-a terminat!

Mahmoud ridică arătătorul de la mâna dreaptă cu un râ pervers.

— La dracu' cu americanii ăia! Nu aleargă ei mai repe decât gloanțele mele din SZ 63...

— Dar nici tu, răspunse sec tânăra femeie.

Luat din scurt, el tăcu, apoi se ridică şi se duse să păzeas o oală cu spaghete care fierbeau pe un reşou aşezat direct duşumea. În acest apartament închiriat pe numele lui Kor pentru un simpatizant din Pasok, trăiau precum țiganii.

— Korça trebuie să se ducă în recunoaştere ca să de lovitura cât mai repede posibil, continuă Electra. Dacă s-ar pute chiar în seara asta. Ei sunt la *Hôtel de Grande-Bretagn* Acestea sunt numerele maşinilor lor. Luați cu voi toate armele care dispuneți.

Ea puse o bucată de hârtie pe masă şi se ridică. Mahmo avu îndrăzneala să o întrebe ce îi interesa cel mai tare.

— Cât?

— Zece mii de dolari.

Rămaseră muți de mirare. De regulă, viața unui grec nu făce mai mult de cinci sute de dolari... Deci, era *într-adevăr* periculo Korça se şi ridică sprinten în picioare, îşi luă şapca şi zise:

— Eu am plecat.

— Ține, ia şi asta, îl sfătui Berati.

Îi aruncă un pistol Makarov de dimensiuni mai mici pe ca albanezul îl strecură la centură lipit de piele. Coborî împreună c Electra şi o întrebă în timp ce îi făcea cu ochiul:

— Nu vreți să vă conduc?

— Nu, mulțumesc, răspunse ea zâmbindu-i.

Nici nu se punea problema să fie văzuți împreună. Ea se grăbi să ia autobuzul, apoi maşina pe care o lăsase mai departe Korça o depăşi cu un huruit vesel şi vira puțin mai departe, în dreptându-se spre centru. Era mare lucru că avea grupul ăsta Ca agent de legătură între teroriştii greci şi Organizația 15 Ma ea juca rolul principal. Atunci când palestinienii din 15 Mai ceru seră cooperarea membrilor din 17 Noiembrie, şefii au acceptat imediat.

În primul rând, din cauza vederilor politice care coincideau c ale lor

mă, grupul palestinian participa şi el la unele acțiuni ale Grecia. Când era programată o acțiune importantă, ca de plu lichidarea unui politician, ei trimiteau o echipă din dad, din Khartoum sau din Larnaca. În cazul unui eşec, nu nici o legătură aparentă cu Grecia. În plus, dispuneau de uri destul de puternice ca să-i poată elibera pe cei care prinşi...

Electra nu cunoştea amănuntele operațiunii Intiquam, însă se ordinul de a elimina cu orice preț echipa CIA. Restul nu resa pe ea.

* * *

Christina Balassis se transformase din nou, de la întâlnirea de dimineață. Numai ochelarii mari mai aminteau de altă personalitate... Neglijeul negru, întredeschis, lăsa să adă un corset mov de care erau prinşi ciorapii fumurii.

Numaidecât, ea se încolăci în jurul lui, strivindu-şi sânii ți de stofa de alpaca a costumului. Trebuia să fii un sfânt să reziști în fața acestei tornade parfumate... Oglinda tea imaginea crupei goale care se ivea mândră din corset invitație tacită. Malko avu totuşi puterea s-o respingă.

— Probabil că Lili a murit, zise el. Au reperat-o. Aveți vreo ste?

Christina încremeni locului, cu privirea gravă.

— Da, spuse ea. Poliția din Attica mi-a dat o fotografie de-a Christoforo Milakis.

Ea scotoci prin geantă şi i-o arătă lui Malko. Acesta simți m dorința se risipeşte pe dată. Era bărbatul pe care îl văzuse Electra Yonnis. Erau în zor mare! Trebuiau să acționeze id. Cum Christina începu să gângurească iarăşi, el o linişti o privire de gheață, apoi se apropie de telefon.

— Ne ducem imediat să-l căutăm pe Milakis, o anunță el.

* * *

Chris Jones şi Milton Brabeck erau prea namile pentru arsoniera Christinei Balassis. Aici se întâlniseră cu Malko ă ce acesta îi sunase. Aşezați de-a curmezişul pe canapea, străduiau să nu le fugă prea mult ochii la corsetul mov al

gazdei, în timp ce își ștergeau întruna fruntea transpirată numai din vina căldurii. Nici măcar nu se atinseseră paharele cu uzo. Chris era sigur că această băutură e cancerigenă. Cât despre Milton, el jupuia de coajă și măsline din cauza microbilor. Prin deschizătura hainei din șantung a Chris Jones, se zărea crosa imensei arme Desert Eagle. Ac lucru o fascina pe Christina ca un sex. Se vedea cât de colo se gândește la ceea ce ar putea face cu acești doi munți carne dacă ar fi lăsată singură numai cu ei.

Ea oftă și neglijeul se desfăcu mai tare, dezvelindu-i sâni formă de pară ațintiți spre Milton ca două ghiulele. Gorila apucă degrabă să contemple mocheta roasă.

De vreo douăzeci de minute, discutau despre ce trebu să facă: dacă să se ducă la Christoforo Milakis acasă sau Malko era de părere că Anouar Rashimi se ascundea la Evident, cealaltă variantă era supravegherea. Dar pierde prea mult timp.

— Merg cu voi, le propuse tânăra polițistă.

— Este prea periculos! o contrazise Malko. Dacă recunoaște, veți fi executată.

— M-am gândit și la asta, replică femeia. Îmi voi pu ochelari de soare și o eșarfă pe față. Fără mine, nu ieșiți aici. Nici măcar nu vorbiți grecește.

Chris Jones se strâmbă înfiorător și, neținând cont de nim scoase arma Desert Eagle din toc.

— Cu asta, limbile se învață foarte ușor. E suficient s îndeși destul în gâtul cuiva. Dar să ajungă până la amigdale.

Studiind-o pe Christina, Malko avu impresia că va ave imediat un orgasm, în fața unui asemenea pistol.

— Hai să vedem! făcu ea cu voce răgușită.

Ea cuprinse cu degetele țeava de parcă ar fi fost membru viril. Se uita fix în ochii lui Chris. Acesta avu senza că înghițise o bilă mare care îl asfixia... Întinse mâna sa imens spre armă.

— Dați-mi-o, domnișoară, e periculoasă!

Christina se îndreptă de spate vexată și lăsă imedi neglijeul să se deschidă de sus până jos, dezvăluind ciora trași foarte sus pe coapse, plus restul. Chris Jones se făc stacojiu.

— Și eu fac parte din poliție, zise grecoaica.

Chris nu era în stare să-i răspundă. Nici în visele lui ce

trăsnite nu și-ar fi putut imagina o colegă de teapa acesteia...

Malko era de-a dreptul chinuit. Nu mai avea dreptul la nici o care. Și era cel mai bun. Trebuia să hotărască singur.

— Plecăm, zise el tranșant.

Christina dispăru în baie și se întoarse îmbrăcată cu un ver gros și cu un pantalon negru strâmt, un soi de „izmene" purtau ușuraticele din Kolonaki, mulându-se pe fese într-un indecent. În buzunarul din dreapta, strecură un mic revolver, ns de marginea îndoită a pantalonului. Își puse niște ochelari soare și un batic pe cap. Îl înnodase sub bărbie ca să nu fie noscută...

— Așteptați-mă puțin mai încolo, la colțul străzii Soulous, le ea. E mai prudent așa.

* * *

Khalid Al Jawari urcă aproape în fugă scara putredă a hotelului *ckania*. În afară de libărci și de ploșnițe, clădirea situată pe o ță îngustă din cartierul Omonia găzduia vreo treizeci de granți mai mult sau mai puțin în regulă, care își plăteau chineața la zi și cu un preț exorbitant, cu condiția ca patronul să fie atât de exigent cu identitatea acestora și cu atât mai mult cu comisarul de poliție din cartier își construia o vilă pe înălțimile union.

Irakianul ajunse gâfâind la etajul al cincilea și bătu la ușa cu mărul 52. Dar nu se întâmplă nimic. Mai bătu o dată și își lipi a de batant, rostind câteva cuvinte în arabă.

De data aceasta ușa fu deschisă și pătrunse într-o încăpere usculă, cu pereții jilavi, mobilată cu un șifonier dezmembrat, cu pat și cu o masă. Bărbatul care îi deschise se aruncă în brațele cu atâta violență, încât ochelarii care atârnau la gâtul acestuia ră striviți între trupurile lor.

— Frate, îți mulțumesc că ai venit! zise el cu emoție în glas.

Schimbară o grămadă de cuvinte amabile în arabă, apoi se ezară pe pat fiindcă nu existau scaune.

— Ești obosit? îl întrebă șeful Moukhabaratului irakian.

Bătrânul terorist îi zâmbi cu ironie:

— Doar știi că la închisoare ai tot timpul să te odihnești. De eea ce se va întâmpla după aceea, mi-e teamă mie. Dacă rietenii noștri greci nu aflau de planul americanilor...

Lăsă fraza neterminată.

— Știu, făcu irakianul întristat. Dar o să te scoatem de aci și o să-ți continui misiunea. Pleci imediat din Atena.

— Cum?

— Uite, astea sunt actele tale.

Îi întinse un pașaport grecesc pe numele de Vassi Meteoron, procurat de complicii din gruparea 17 Noiembrie.

— Cu el, poți să treci peste tot, îi explică irakianul. Cu vorbești grecește, nu vor fi probleme...

— Pe unde voi pleca? La aeroport este periculos.

— Nu treci pe acolo. După ce pleci de la mine, te duci p jos până în piața Omonia. Acolo, iei autobuzul numărul nou La capătul liniei din Kipsali, te va aștepta o mașină. Acesta es numărul. Ea te va duce până la Salonic, la o sută de kilomet de granița iugoslavă. De acolo, vei lua trenul până la Scopj La punctul acesta de frontieră sunt foarte puține controale. înăuntru un bilet de avion Skopje-Belgrad. După ce ajungi Belgrad, telefonezi la acest număr. Vei primi bani și alte act apoi îți vei continua călătoria...

Palestinianul se uită la portofelul pentru acte pe care înmânase irakianul.

— Nu-mi dai și armă?

Khalid Al Jawari clătină din cap cu un zâmbet liniștitor.

— Nu. Nu este nevoie. Ești grec și nu trebuie să-ți fa probleme. Actele tale vor rezista oricărui examen. Pleacă și n mai pierde o clipă! Voi fi mult mai liniștit dacă te știu ajuns Belgrad. Să mă anunți imediat.

Palestinianul se ridică. Bagajele și le făcuse în grabă. îmbrățișă încă o dată pe salvatorul său.

— Pe curând. *In cha' Allah!*

— Pe curând! Președintele îți transmite să ai curaj. Trebui să-ți reiei misiunea cu orice preț. Așteptăm să răzbuni umilint cu care ne pângăresc sioniștii și americanii. Așteaptă câteva minute, iar după aceea poți pleca.

— Nu te-a urmărit nimeni?

Irakianul făcu un gest de neputință.

— Nu cred. Totul o să meargă strună. *In cha' Allah.*

Anouar Rashimi stătu puțin în cumpănă.

— Oare nu ar fi mai prudent să încredințezi misiunea asta altuia care nu a fost descoperit?

— Nu! zise tranșant irakianul. Este cu neputință. Știi bine că

oana la care te duci nu va accepta ordine de la altcineva în de tine, acum că Adnan nu mai e printre noi...

— Nici de la șeful nostru?

— Este prea periculos pentru el să vină în Europa. Tu e s-o faci în continuare, adăugă el înainte să iasă.

Rashimi așteptă cinci minute, apoi coborî ca să dea un on de la recepție. Voia să le mulțumească celor care l-au at.

* * *

Malko urcă primul scara. Treptele scârțâiau îngrozitor și osul de mucegai te sufoca. Ajunseră pe palierul de la etajul al ea și se opriră. La un aparat de radio se auzea muzică ească, iar la etajul de deasupra, niște oameni se certau. stina Balassis își scoase baticul de pe cap și își acoperi fața. ochelarii negri, era de nerecunoscut. Malko își spuse că s-a ors lumea cu susul în jos, dacă polițiștii trebuiau să se ascundă um gangsterii... Apăsă pe butonul soneriei.

Se gândise la toate, numai la asta nu: soneria nu funcționa... ă ce încercă încă de trei ori, se lămuri și ciocăni. De partea alltă a ușii auzi pași, apoi o voce blândă de bărbat care întrebă în grecește... Stătură pe gânduri câteva clipe, apoi Christina unse în aceeași limbă. Imediat primi un răspuns înfundat, apoi în șoaptă:

— Nu vrea să ne deschidă.

— Chris! Treci la treabă! îi ordonă Malko.

în afară de seifuri, nimic nu-i rezista gorilei. Chris se avântă cu ă forța celor o sută zece kilograme ale sale și trecu prin ușa se făcu țăndări, oprindu-se în peretele din față... Milton dădu na în urma lui și, dintr-o singură privire, îl observă pe unicul atar din încăpere și se năpusti asupra acestuia.

Când intră și Malko înăuntru, Milton îl strângea deja de gât pe istoforo Milakis care era cât pe ce să leșine. Chris Jones hise ceea ce mai rămăsese din ușă. După aceea, cu arma esert Eagle pregătită, făcu turul celorlalte două camere ale artamentului.

— Nu mai e nimeni, zise el.

Malko simți gustul amar al dezamăgirii. Calculele sale fuseseră eșite. Ratase ținta.

— Dă-i drumul! ordonă el.

Milton își abandonă prada cu părere de rău. Grecul și recăpătă suflul și puse o întrebare pe un ton intrigat.

— Ne întreabă cine suntem, traduse Christina Balassis.

Grecul părea îngrozit, neluându-și ochii de la fața acoperită a Christinei Balassis.

— Spune-i pe cine căutăm, zise Malko.

Tânăra traduse, cu vocea înfundată din cauza baticului.

Christoforo Milakis nu trădă nici o emoție și răspunse printr-o frază lungă, adoptând un ton din ce în ce mai agresiv, încât lui Malko îi venea să-l strângă iarăși de gât...

— Susține că nu-l cunoaște pe Anouar Rashimi și că va face plângere la poliție. Crede că suntem israelieni și că nu îi e frică de moarte.

— *No kidding,*[1] zise Chris Jones pe un ton sinistru.

Scoase arma Desert Eagle, trase piedica și propti țeava triunghiulară în bărbia grecului.

— Fii atent! O să te împrăștii pe toți pereții, îl avertiză el grijuliu.

Christoforo Milakis se făcuse verde la față, dar nu deschise gura.

— Spune-i că știm că minte! se răsti Malko. Că l-am văzut împreună cu Anouar Rashimi.

Puteai întotdeauna să susții o idee neadevărată, ca să obții după aceea adevărul... Christina Balassis traduse întrebarea și obținu un răspuns plin de furie. Deodată telefonul se auzi sunând. Christoforo Milakis ridică receptorul și rosti o frază scurtă în aparat, apoi închise repede. Malko ajunse prea târziu ca să i-l smulgă din mână.

— Ce a spus?

— Că apartamentul a fost invadat de ucigașii din Mossad, spuse Christina. Interlocutorul său a închis numaidecât.

— Sunt sigur că a fost Anouar Rashimi, izbucni Malko.

Ca din întâmplare, Milton Brabeck începu să-i îndese țeasta grecului în perete înjurându-l. Privirea lui Malko alunecă deodată pe o bucată de hârtie pusă pe masă lângă telefon, pe care erau înșirate niște cifre pe două rânduri. I-o întinse Christinei Balassis.

— Ce credeți că înseamnă?

1. *Ce spui? Nu glumești?*

— Pe primul rând, este un număr de telefon. Iar cele două cifre de dedesubt, nu știu ce înseamnă.

— Formați-le!

Ea îl ascultă și începu să formeze numărul. În acel moment, Christoforo Milakis mârâi înfundat și se repezi să-i smulgă tinerei receptorul din mână. Christina schimbă câteva cuvinte cu cineva, apoi închise.

— Este numărul hotelului *Vackania*. Se află la trei străzi de aici. Poate că 52 este numărul camerei.

— Mergem într-acolo, dar îl luăm și pe el, zise Malko.

Grecul nu mai avu timp să se opună. Milton îi și apăsă carotidele cu degetele mari. În câteva secunde, își va pierde cunoștința fiindcă sângele nu-i mai iriga creierul. Milton îl săltă pe umăr și coborî primul scara. Înainte de a ajunge la parter, Christina își scoase baticul. Câțiva trecători se uitau la ei nedumeriți până ajunseră la mașină, dar numic mai mult. Îl așezară pe prizonier pe jos în spate, iar Milton îl legă la ochi cu eșarfa Christinei. După câteva secunde, străbăteau străduțele cu sens unic din cartierul Omonia, îndreptându-se spre hotelul *Vackania*.

* * *

Șoferul de taxi nu reuși să vadă schimbându-se culoarea semaforului aflat la intersecția bulevardului Amalias cu Piața Constituției. Frână atât de brusc, încât vehiculul continuă să meargă îndărăt, iar bara din spate lovi un Fiat al cărui șofer mișcă fără să vrea volanul și se trezi în dreapta drumului, lovind un motociclist care încerca să se strecoare pe lângă trotuar. Datorită șocului, acestuia îi căzu casca și fu aruncat de pe motocicletă. Capul se izbi cu violență de caldarâm. Rămase nemișcat pe asfalt, în timp ce motocicleta lui continua să bâraie, învârtindu-se pe loc ca un titirez. În câteva clipe, se formă un ambuteiaj monstruos, iar polițistul din intersecție veni în goană la fața locului. Când îl întinse pe rănit pe spate, primul lucru care îi sări în ochi fu mânerul pistolului care îi ieșea tânărului din centură.

* * *

Malko frână brusc în fața hotelului *Vackania* și coborî, urmat de Chris Jones și de Christina Balassis. Milton Brabeck rămase

în mașină, cu picioarele sprijinite de capul „informatorului" lor fără voie...

Pătrunseră în holul mic de la intrare și se năpustiră imediat pe scară. La recepție, era un tânăr cu plete, cu fruntea teșită și cam lipsit de valgă, purta o discuție aprinsă cu un client de culoare. Imediat ce zări grupul lui Malko, urlă la ei:

— Hei, unde vă duceți?

Dar nimeni nu se sinchisi să-i răspundă. Malko ajunse primul la etajul al cincilea și se îndreptă spre camera indicată pe bucățica de hârtie. Nu trebui să se obosească să forțeze ușa, căci aceasta era întredeschisă. Într-o clipă realiză că era goală, în afară de praful gros de două degete. După o rapidă și sumară percheziție, coborâră la parter morocănoși. Băiatul de la recepție le aținu calea.

— Cine sunteți? Încotro vă duceți? zise el cu glas pițigăiat. Aici nu-i bordel!

— Unde este clientul de la camera 52? îl întrebă Christina.

— Ce naiba vă pasă vouă?

Chris Jones nu înțelegea grecește, dar știa să citească pe chipuri. Făcu un pas înainte, iar tânărul se retrase imediat în spatele tejghelei. Băgă mâna într-un sertar și scoase un revolver antic pe care îl îndreptă spre grupul lor. Trebuie să fi fost obișnuit cu astfel de incidente.

— Cărați-vă, sau vă găuresc căpățâna! urlă el.

Chris Jones înaintă spre el zâmbind foarte liniștit. Tânărul continua să agite arma și repeta întruna cuprins de isterie:

— Cărați-vă odată!

Chris întinse mâna ca să apuce arma, iar grecul apăsă pe trăgaci. Gorila se dădu în lături și își duse gestul până la capăt strângând mâinile în jurul gâtului adversarului său. Acesta avu senzația că cineva i-a pus gâtul într-o menghină. Fără să depună un efort prea mare, gorila îl trase peste tejghea. În trecere, îi zdrobi și câteva falange.

Grecul sfârși traseul plonjând pe burtă pe podea, iar Chris Jones puse talpa pantofului pe grumaz. Era de ajuns s-o răsucească puțin, ca și cum ar strivi un gândac, ca să-i sfărâme laringele... O târfă care cobora împreună cu clientul ei făcu repede stânga-mprejur.

— Acum e-al dumneavoastră! îi zise el Christinei.

Tânăra se așeză pe vine lângă bărbatul întins pe sol, care țipa de mama focului ținându-se de mâna strivită, și îi puse

întrebări în grecește. De data asta, era mult mai cooperant. Tipul avea noțiunea raportului dintre forțe...

Ea scoase din buzunar fotografia lui Anouar Rashimi.

— El este?

— Cred că da, afirmă grecul prost dispus.

— Unde e?

— Clientul ăsta a plecat acum câteva minute, spuse el.

— Singur?

— Da.

— A venit cineva la el?

— Da, un bărbat.

— Înainte de a pleca, nu a făcut nimic special? insistă Christina. Nu a spus unde se duce?

— Clienții mei nu-mi povestesc viața, mormăi proprietărașul care își mai veni în fire. Doar a dat un telefon de la recepție. Însă a ridicat receptorul, a format numărul și a închis imediat.

Se potrivea perfect. La un semn al lui Malko, Chris Jones ridică pantoful și șterse talpa de podeaua de o curățenie îndoielnică. Malko căzuse pradă furiei și descurajării. Anouar Rashimi le scăpase printre degete. Va continua operațiunea antiquam și, de data aceasta, nu mai exista nici un indiciu ca să-l găsească.

Capitolul IX

Malko urca din nou ușurel pe bulevardul Stadiou, adâncit în gândurile lui negre. În spate, Christoforo Milakis, ghemuit sub tălpile lui Chris Jones și ale lui Milton Brabeck, se văicărea din ce în ce mai tare. La ieșirea din hotelul *Vackania*, Malko, ajutat de Christina, încercase în zadar să scoată ceva de la el. Grecul era într-o asemenea stare de isterie, încât putea suferi în orice clipă un atac de cord. Christina Balassis se întoarse către Malko:

— Ce aveți de gând să faceți?

— Cred că am să-i dau drumul. Nu văd altă soluție.

— Și eu cred același lucru, își spuse și ea părerea. Nu veți scoate nimic de la el. Mai întâi, lăsați-mă să cobor aici. Trebuie să trec pe la birou ca să văd dacă nu a intervenit ceva. Vă sun la *Grande-Bretagne*.

Malko plecă, mergând în continuare pe Stadiou și trecând pe lângă Piața Constituției. După aceea, o luă pe marele bulevard Areopagitou care urca spre Acropole. Soarele apunea și rămăseseră foarte puțini turiști. Intră cu mașina pe aleile ce șerpuiau pe versantul colinei, la baza ruinelor și se întoarse spre Milton Brabeck.

— Îl vom lăsa aici, dar nu trebuie să vadă numărul mașinii.

— Nici o problemă, zise gorila.

Malko opri pe un drum înfundat. În câteva secunde, cei doi americani îl traseră afară pe Christoforo Milakis care stătuse întins pe podeaua mașinii. Cum se zbătea neîncetat, Milton îi apăsă iarăși carotidele cu degetele și simți cum acesta se moleșește. Îl susținu până ajunse pe pământ, recuperă eșarfa Christinei și se urcară cu toții în vehicul. Malko pornise deja în marșarier. În momentul în care ajunse la următoarea curbă, grecul tot nu-și recăpătase cunoștința.

Acum nu-i rămânea decât să se ducă la Robert Alcorn și să-i aducă la cunoștință toate veștile rele. De acum înainte, nimic nu mai putea opri campania terorii sponsorizată de irakieni. Anouar Rashimi era departe, gata să declanșeze operațiunea Intiquam.

Porțile culisante din beton ale Ambasadei americane se lăsară ușurel în jos, la ordinul pușcașului marin care făcea de pază, ca să lase să treacă mașina. Cei trei bărbați se urcară în lift, neavând curajul să spună vreun cuvânt. Numai când se uită la fețele lor, Robert Alcorn își dădu seama că plutește ceva rău prin aer.

— Adu cafea pentru toată lumea, îi ceru el secretarei prin interfon.

* * *

Relatarea lui Malko fu urmată de o tăcere apăsătoare. Șeful Centralei CIA rotea distrat cuburile de gheață în paharul cu Johnny Walker Black Label, în timp ce, morocănoase, cele două gorile se îndopau cu cafea.

— Totul se potrivește, conchise Robert Alcorn. Irakienii au organizat scoaterea din țară a lui Anouar Rashimi ca să-și poată continua misiunea pentru ei. Încă nu am aflat cum au reușit. Chiar dacă am transmite semnalmentele lui Rashimi în întreaga Europă, mă îndoiesc sincer că vom obține vreun rezultat. Va evita aeroporurile și locurile prea supravegheate. În plus, nici nu știm în ce țară se va duce și cu cine se va întâlni. Totuși, voi face tot ce îmi stă în putere... Nu ne rămâne decât să așteptăm primul atentat.

Malko fierbea de turbare. Chiar de la începutul acestei afaceri, CIA avusese ghinionul să ajungă prea târziu.

— Avem un singur element concret, observă Malko. Electra Yonnis. Lili Panter a dispărut de la ea de acasă și totul arată că are legături cu adversarii noștri.

În ciuda Programului de Protecție a Martorilor, Robert Alcorn părea că nu se sinchisește de dispariția austriecei. CIA avea să facă niscaiva economii...

— Anouar Rashimi a șters-o, iar eu cred că grecii care i-au furnizat logistica nu sunt la curent cu ceea ce va urma.

— E posibil, zise Malko, dar nu și sigur. În vederea unei expulzări, localnicii sunt mai bine înarmați decât irakienii. Deci,

s-ar putea ca Electra Yonnis să știe unde a plecat Anouar Rashimi.

Robert Alcorn bău o gură de cafea.

— Bine. Să presupunem că aveți dreptate, nu avem dreptul oficial, s-o neliniștim pe domnișoara Yonnis. Chiar dacă Christina Balassis mărturisește că le-a văzut intrând împreună la Electra Yonnis. Noi știm că Lili Panter nu mai e acolo. Acum, cred că e băgată într-un sac și zace pe fundul golfului din Pireu. Anouar Rashimi va avea tot timpul să declanșeze zecemii de bombe înainte ca noi să reușim să facem ceva util. Îndată ce ne vom atinge de fata asta, toți ziariștii, avocații și politicienii de stânga pe care îi are Grecia în prezent ne vor sări în cap.

Malko nu răspunse nimic, fiindcă știa că șeful centralei avea dreptate. Nu se aflau într-o țară cu adevărat prietenă. Alcorn se pregătea să-și mai toarne cafea, când un beculeț roșu se aprinse la telefon. Preluă legătura, ascultă câteva clipe și închise vizibil intrigat.

— Christina Balassis susține că a primit o informație extrem de importantă pentru noi. Vă așteaptă la cafeneaua de la intersecția străzii Alessandras cu Vouzi.

* * *

Tânăra secretară se afla deja acolo când Mako intră în micuța cafenea și se duse la masa din spate, unde stătea Christina cu ochelarii ei mari la ochi.

— Când am trecut pe la birou, începu ea, am găsit un raport despre un accident de circulație care a avut loc azi, către orele cincisprezece, în Piața Constituției. O mașină a lovit un tânăr motociclist. S-a găsit o armă asupra lui. Descrierea lui corespunde cu aceea a tipilor care lucrează cu Organizația 17 Noiembrie. Era de origine albaneză, fără serviciu, dar locuia într-o casă dintr-un cartier foarte frumos. În plus, motocicleta avea număr fals de înmatriculare, deci ar putea fi aceea care a servit la atentatul asupra dumneavoastră. Ar fi ușor s-o recunoașteți?

— S-ar putea, zise Malko. Unde este?

Motocicleta era o Honda 750 și își amintea perfect desenul de pe rezervor.

— Se află la etajul al paisprezecelea, în clădirea noastră,

împreună cu alte vehicule confiscate de poliție. Iată ce vom face. Eu voi pleca înainte, iar dumneavoastră mă urmați peste cinci minute și vă prezentați la postul de gardă. Când ajungeți acolo, spuneți că aveți întâlnire cu domnul Koțiris. Este șeful meu, dar lipsește. Eu voi răspunde la telefon și voi spune să vă lase să urcați. Aveți aici numele și adresa băiatului, dacă este vorba de motocicleta în cauză.

Ea îi strecură bucata de hârtie și degetele lor se atinseră. Dacă nu ar fi știut ce fel de lenjerie poartă, i s-ar fi părut că seamănă cu toate secretarele din lume. Ea ieși prima și procedară după cum au stabilit.

După cinci minute, un polițist grec, care stătea de pază la parterul Cartierului General al Poliției, îi înmână lui Malko o legitimație, informându-l că îl găsea pe domnul Koțiris la etajul al treisprezecelea.

Christina Balassis îl aștepta pe palier, cu niște ochi strălucitori. Când ieși din liftul cu pereții acoperiți cu graffiti, ea îl împinse din nou înăuntru.

— E cu un etaj mai sus, făcu ea.

Ea își refăcuse machiajul și își conturase mult buza superioară. Numai ce se pomeniră în cabina pictată ca un vagon de metrou, că tânăra secretară se lipi de el ca o pisică în căldură. În timp ce îl săruta, pipăia cu mâna butoanele și apăsă pe unul dintre ele. În aceeași clipă, ascensorul se opri între etaje cu o zmucitură.

— Mângâie-mi sânii, spuse ea cu o voce sfârșită. Nici nu-ți închipui cât mă excită faptul că o facem aici.

Malko atinse ușurel rochia închisă până la gât, iar tânăra începu să fremete din cap până-n picioare.

— Oh, ce chef nebun am! murmură ea.

— Nu cheamă nimeni liftul ?

— L-am blocat, zise ea simplu. Se strică mereu și nimeni nu-și va da seama.

Ea îl obligă se se așeze pe strapontina destinată liftierului, îngenunche pe podeaua plină de praf și se năpusti asupra lui. Lăsă pe membrul lui o superbă urmă roșie, îl contemplă câteva clipe, apoi îl făcu să dispară din nou în gură. Îndată ce își dădu seama că a ajuns la punctul culminant, se ridică, își suflecă rochia, lepădă slipul minuscul din dantelă neagră și alunecă în jos suspinând de mulțumire, înfiptă până în tainicele profunzimi.

Simțindu-se încorsetat de această teacă fierbine, Malko se dezlănțui. Manejul lor fu de scurtă durată, dar delicios. Christina se agita ca și cum s-ar întrece la Grand Prix. Malko explodă în ea, iar geamătul lui răzbătu cu siguranță dincolo de pereții liftului. În câteva secunde, luară o poziție decentă, iar ea îl deblocă. Christina îi șopti la ureche lui Malko:

— Mi-am pus slipul pe care mi l-ai oferit ieri. E cea mai bună ocazie de a-i face safteaua, nu-i așa? Acum te las, nu e bine să fim văzuți împreună.

Pe palierul de la etajul al paisprezecelea, așteptau mai mult de cincisprezece persoane. Christina rămase în fundul cabinei cu privirile plecate, iar Malko ieși, zărind în dreapta palierului un spațiu delimitat de panglici de culoare galbenă. Aici erau înghesuite unele în altele vreo douăsprezece motociclete. Pe Malko îl interesa prima, o Honda 750 neagră. Pe partea stângă a rezervorului, se observa un desen în toate culorile.

* * *

— Chiar dacă ar exista o șansă din zece ca Anouar Rashimi să se afle în această ascunzătoare, trebuie să încercăm, spuse cu calm șeful Centralei CIA.

După descoperirea făcută, Malko se întorsese cât putu de iute la ambasadă. Exact în momentul în care nu mai aveau nici o pistă, cerul le trimisese o minune. Totuși, experiența cu Christoforo Milakis fusese ca un duș rece. Nu puteau să facă raiduri prin toate casele din Atena în căutarea lui Anouar Rashimi.

— Dar dacă nu îl găsim acolo? întrebă Malko.

— Dacă mai puteți lichida și alți teroriști din acest grup, va fi foarte bine, zise Robert Alcorn. Am un ordin secret din partea președintelui care vă acoperă.

— În cazul acesta, haideți să mergem, încheie Malko. Dar, dacă se ivește vreo problemă, nu vă sfătuiesc să ne lăsați baltă.

* * *

Chris Jones se uita lung la micuța clădire albă ce semăna cu celelalte. Strada Votsis, ce urca în pantă lină spre colină, era liniștită și pustie. Prin ferestrele deschise, se auzea muzică

de la aparatele de radio. Era ora la care grecii își făceau siesta. Malko zărise intrarea în clădire și, pe una dintre cutiile de scrisori, găsise scris pe o bucată de carton numele motociclistului rănit și etajul.

— Urcăm? întrebă gorila.

Sub acoperirea ordinului secret, era bucuros să se ia la hartă. Malko era convins că această ascunzătoare putea să-l adăpostească pe palestinian, păzit de „dădacile" sale. În orice caz, erau absolut siguri că nu aveau de-a face cu novici. Dacă Anouar Rashimi nu se găsea aici, înseamnă că nimeriseră din nou cu bățul în baltă. Ideal ar fi fost să-i neutralizeze pe ocupanții apartamentului și să-i predea polițiștilor greci.

— Mergem, zise Malko în timp ce traversa strada Votsis.

Pătrunseră în hol, Malko echipat cu pistolul extraplat, iar gorilele cu artileria lor obișnuită. Ținându-și răsuflarea, începură să urce scările.

La etajul al treilea, se auzea muzică, dar pe două dintre uși nu era nici o inscripție. În timp ce stăteau în cumpănă, se deschise una dintre ele. Malko apucă să vadă un chip neras, niște ochi negri bănuitori, în fine, un tip în bluză de corp și eanși, apoi ușa fu trântită cu putere.

Însă Milton Brabeck se și năpustise asupra ei, folosind aceeași metodă ca și colegul lui. O izbi de două ori, încuietoarea cedă și ușa se deschise. Din instinct, americanul se lipi de perete și bine făcuse, căci o rafală de armă automată mătură palierul, împrăștiind tencuiala în toate părțile. Cu coada ochiului, Malko zări un bărbat care traversă încăperea aplecat, cu o Uzi în mână. El trase de două ori și unul dintre gloanțe îl nimeri pe om chiar în cap. Acesta căzu și Malko nu-l mai văzu.

Chris și Milton își vedeau de treaba lor. Cu câte o armă în fiecare mână, ei se năpustiră înăuntru. Chris începu să tragă rafale cu Desert Eagle și cu un Python, în timp ce Milton se strecura pe brânci, acoperit de focul colegului său care făcea ravagii în apartament. Chris înaintă un pas și zări un bărbat înarmat cu un SZ 63, pitit după un scaun.

Arma Desert Eagle se descărcă cu un zgomot asurzitor de două ori, iar omul se prăbuși cu fața transformată într-o rană sângerândă. Singurul supraviețuitor se ridică în picioare cu oarecare curaj, strângând în mâini un pistol-mitralieră Beretta. Nici măcar nu avu răgazul să-l folosească, fiind secerat de Herstall-ul lui Milton care scuipă paisprezece proiectile în două

secunde. Când culasa pocni în gol, bărbatul se transforma într-un burete însângerat, o marionetă dezmembrată, ciuruit peste tot.

Cele două gorile dădură năvală în bucătărie și în celelalte două camere, dar se întoarseră cu coada între picioare. Miros acru de praf de pușcă plutea prin aerul irespirabil. Malko mătură dintr-o privire măcelul produs: cei trei bărbați muriseră cu arma în mână. Informația Christinei Balassis fusese adevărată, dar poliția nu va întârzia să ajungă la fața locului. Nici măcar nu mai aveau timp să controleze apartamentul.

— S-o ștergem! îi zise Malko lui Chris.

Încă o dată îl rataseră pe Anouar Rashimi. Cele două gorile își adunară artileria și coborâră scările. Malko mai rămase câteva minute ca să cotrobăiască superficial încăperea și găsi două carnețele. În depărtare, se auzea urletul unei sirene. Era timpul s-o ia din loc. În trecere, zări niște chipuri ivite în deschizătura ușilor, dar nimeni nu îndrăzni să intervină.

Sări repede în mașina în care Chris se urcase la volan, în momentul când un vehicul al poliției dădea colțul străzii Votsis. Mulțumiră lui Dumnezeu că strada era pustie și vecinii îngroziți de schimbul de focuri. Timp de douăzeci de minute, Chris se învârti pe străduțele înguste, apoi ajunseră pe marele bulevard Vouliagmenis și se pierdură în trafic.

Împușcăturile le mai răsunau și acum în urechi. Malko nu se așteptase să dea peste un comando ucigaș atât de hotărât. Nici măcar nu avuseseră șansa să discute, să încerce ca prin ei să ajungă la palestinianul fugar. Malko îi lăsă pe Chris și Milton la hotelul *Grande-Bretagne*, iar el se duse la ambasadă. Robert Alcorn trebuia să fie mort de curiozitate să afle rezultatul cursei.

* * *

— Ați întrecut măsura! zise șeful centralei. Emisiunile de la radio au fost întrerupte ca să anunțe „masacrul din strada Votsis". Cum printre morți se pare că sunt și doi arabi, în mod cert vor da vina pe Mossad.

— Nu am avut de ales, îi explică Malko.

Îi povesti repede despre expediția lor și puse pe masă carnețelele găsite la fața locului.

— Dați-le experților dumneavoastră sau celor greci, îl sfătui el. Probabil că în ele vor descoperi lucruri interesante despre gruparea 17 Noiembrie și legăturile ei cu acțiunile teroriste din Orientul Mijlociu. Acum, ce avem de făcut? După părerea mea, Anouar Rashimi a plecat azi din Atena. L-am ratat doar cu puțin. Cred că nu vom găsi prea curând cadavrul lui Lili Panter. Ne mai rămân Christoforo Milakis și Electra Yonnis. L-au ajutat amândoi pe Anouar Rashimi. Poate că ei știu cum și unde a plecat.

— Nu este o treabă prea ușoară, recunoscu americanul. În ceea ce-l privește pe Milakis, nu putem să-l acuzăm de nimic. Cu Electra Yonnis, lucrurile stau altfel. Pe ea putem s-o acuzăm că a ucis-o pe Lili Panter și să obținem autorizația poliției ca s-o interogheze. Bineînțeles că va nega absolut tot, iar opozanții de stânga se vor îngrămădi care mai de care să-i sară în ajutor. Până la urmă vor face legătura între masacrul care a avut loc mai devreme și dumneavoastră... În concluzie, sunt constrâns să fiu foarte prudent.

— Altfel spus, i-o tăie Malko, trebuie să anulăm totul și să ne recunoaștem neputința de a opri operațiunea Intiquam.

— Toate serviciile secrete din Europa au fost anunțate, obiectă americanul. S-ar putea ca Anouar Rashimi să nu reușească să treacă prin ochiurile plasei pe care acestea au întins-o.

— Și dacă reușește?

Se lăsă o clipă de tăcere.

— Ce propuneți? îl întrebă cu o voce obosită Robert Alcorn.

— Să continuăm acțiunea pe căi ilegale, sugeră Malko. Să încercăm s-o determinăm pe Electra Yonnis să recunoască, spunându-i că teroristul rănit în accidentul de motocicletă — asasinul lui Tsevas sau complicele ei — a mărturisit că e amestecată și ea...

— Da, ar merge, căci băiatul este în comă.

— Probabil că ea nici nu știe acest lucru.

— Dar cum credeți că veți reuși?

— S-o răpim și să o amenințăm cu moartea.

— Unde și cum? întrebă înnebunit șeful centralei.

— Încă nu știu. Mai întâi, trebuie să punem mâna pe ea. Dacă nu cumva a fugit împreună cu Anouar Rashimi.

— Și unde vreți să faceți asta? Sper că nu aici, nu?

— La ea acasă. Nu ne va lua prea mult timp. Dacă nu cedează imediat, nu ne va rămâne decât s-o ștergem repejor.

Robert Alcorn făcu un gest larg cu mâna.

— De acord. Aveți mână liberă. În cazul unui eșec, eu mă ascund în spatele „acordului secret" cu președintele în ceea ce privește operațiunea Intiquam.

Malko îi strânse mâna. Anouar Rashimi, brațul înarmat al lui Saddam Hussein, plecase din Atena în urmă cu câteva ore. Fiecare secundă conta. Nu trebuia să tragă de timp.

* * *

Când îl văzu pe Malko, Christina Balassis se schimbă la față.

— Dumnezeule! exclamă ea, mi-a fost atât de frică! Mi-au spus vecinii că la radio au anunțat că unul din oamenii comandoului israelian a fost rănit și că tovarășii lui îl târau de acolo.

— Nu, nici unul dintre noi nu a fost atins, o corectă Malko, dar informația pe care ne-ați furnizat-o a fost bună. Erau într-adevăr niște ucigași. Din păcate, acest lucru nu ne duce la Anouar Rashimi.

— Ce veți face acum?

— S-o zgâlțâim nițel pe Electra Yonnis și s-o speriem, cu povestea lui Lili Panter. Îi dăm de înțeles că am găsit cadavrul sau că tânărul terorist rănit în accidentul de motocicletă a acuzat-o... Unde poate fi acum?

— Oriunde în Atena, răspunse Christina Balassis. În Kolonaki sau la ea acasă.

— Aveți numărul ei?

— Da.

— Puteți s-o sunați sub un pretext oarecare și să verificați dacă e acolo.

— Bineînțeles.

Se duse să ia o agendă, se așeză și formă un număr. Schimbă câteva vorbe, apoi închise.

— Este acasă. M-am prefăcut că am greșit numărul. Dar s-ar putea ca asta s-o fi pus în gardă.

— Treaba ei, ne ducem la ea.

— Merg și eu cu dumneavoastră.

— Nu. Nu vreau să vă atrag într-o aventură care ar putea fi sângeroasă și nici să vă compromit. Electra Yonnis vorbește engleza și mă voi descurca.

Christina îi aruncă o privire languroasă.

— După aceea, să veniți să-mi spuneți ce s-a întâmplat.

— Vă făgăduiesc, zise Malko.

Ea se lipi strâns de el într-un mod care nu ascundea ce are de gând să facă într-un viitor foarte apropiat. Oricum, Malko se gândea în altă parte.

Electra Yonnis, aflată la volanul mașinii Panda albă, ieșea din clădire în momentul în care Malko o parca pe a lui. Trebuia doar să răsucească volanul și să accelereze ca să o ajungă din urmă. Tânăra grecoaică conducea cu viteză pe strada cu multe curbe care mergea de-a lungul golfului. Turiștii terminaseră de mâncat, iar restaurantele se pregăteau să închidă. Grecii nu se duceau decât la sfârșitul săptămânii și atunci pe fugă, ca să nu-i incomodeze pe turiști.

Malko văzu aprinzându-se „stopul" vehiculului Panda și puse frână. Electra vură și dispăru în curtea localului *Kostas*. Se vedea că se grăbește. Christina Balassis avusese dreptate. Telefonul o alertase. Deodată, în capul lui Malko se aprinse un beculeț. Nu zărise chiar paiul din ochii lui! Staționă într-o parcare publică aflată la treizeci de metri mai departe și se întoarse către Milton Brabeck.

— Pune amortizorul la Herstall. Intrăm și noi.

— Aici?

— Aici!

Pătrunseră în curtea întunecoasă în care Fiatul era singura mașină staționată și se îndreptară spre lumina care răzbătea prin ferestrele murdare ale bucătăriei localului *Kostas*. Malko răsuci mânerul ușii și o împinse.

Într-adevăr, nimerise în bucătărie. În fund, distinse o plită și un bucătar care fuma o țigară. Peretele din față era ocupat în întregime de frigidere mari. La o masă, ședeau trei persoane. Un șef de sală gras cu haină albă, un bărbat în floarea vârstei, îmbrăcat în bucătar, și Electra Yonnis. Stând cu spatele, ea nu putea vedea intrarea. Șeful de sală îi zări pe nou-veniți, se ridică și îi interpelă în grecește, făcând și un gest energic cu brațul, poftindu-i afară. Electra se întoarse ca un automat. Când îi recunoscu pe Malko, pe Chris și pe Milton, trăsăturile feței se încordară.

Capitolul X

Cu chipul crispat de furie, Electra Yonnis țipă. Fără să piardă o secundă, cei doi bărbați așezați la masă se ridicară și se îndreptară spre intruși. În trecere, bucătarul înșfăcă un cuțit enorm și se năpusti spre Malko. Chris îl împinse la o parte cu Desert Eagle în mână și un aer amenințător.

— Potoliți-vă! făcu gorila. *Take it easy.*

El vorbise în engleză și grecul înțelese perfect. Cu privirea încărcată de ură, Electra Yonnis se răsti la Malko tot în engleză:

— Cine sunteți și ce doriți? Aici e proprietate particulară.

— O caut pe Lili Panter, răspunse Malko liniștit. Ultima dată când a fost văzută în viață, era la dumneavoastră, apoi a dispărut.

Zări cu coada ochiului zări cum șeful de sală cel masiv se schimbase la față. Sângele îi fugise din obraji, iar bărbia îi tremura. Se dădu câțiva pași înapoi și se rezemă de frigiderul imens care ocupa tot peretele. De ce intrase în panică?

— Nu știu despre cine vorbiți, răspunse Electra Yonnis. Plecați imediat sau chem poliția!

Când auzi cuvântul „poliție", Milton se îndreptă spre telefonul prins în perete și smulse firul cu gesturi calme... Șeful de sală cu haină albă își recăpătase sângele rece și zise pe un ton plângăreț, într-o engleză stâlcită:

— Nu înțeleg ce doriți dumneavoastră, domnilor. Aici este un restaurant, iar noi nu mai servim.

Ochii lui mari și negri oscilau în orbite în toate direcțiile ca să fie mai convingător. Fără să-i răspundă, Malko se îndreptă spre imensa ladă frigorifică și o cercetă. Aceasta era împărțită în mai multe compartimente de diferite mărimi. Cele de jos erau mai încăpătoare, de aproximativ cincizeci de centimetri lățime.

Cel din mijloc era încuiat cu un lacăt. Malko arătă cu degetul spre acel compartiment.

— Ce e înăuntru?

Atunci, bucătarul înaintă cu un zâmbet servil.

— Pește, uitați-vă și dumneavoastră.

Începu să deschidă mai multe sertare mai mici în care Malko văzu mai multe sortimente de pește așezate pe un strat de gheață. Acestea erau proviziile localului *Kostas*. Malko arătă cu mâna spre compartimentul încuiat cu lacăt.

— Aveți cheia să-l deschideți și pe acesta?

Bucătarul cel gras scutură din cap în semn că nu o avea.

— Nu, numai patronul o are. Aici sunt langustele și îi e frică să nu i le fure careva. Veniți mâine.

Bucătarul părăsise plita lui și se apropiase de Malko pe la spate, cu o figură amenințătoare sub boneta albă. Malko se întoarse spre Milton Brabeck.

— Milton, vrei să faci tu pe lăcătușul?

Gorila scoase Herstall-ul din toc, se așeză pe vine, îndreptă țeava spre lacăt și apăsă pe trăgaci. Împușcătura abia se auzi, însă lacătul nu cedă, fiind atins doar la suprafață. Înnebunit, șeful de sală cu haina albă se îndreptă grăbit spre frigider.

— V-am spus că e numai pește, ca ăsta de aici!

El deschise alt sertar și băgă mâna înăuntru. Când o trase afară, ținea strâns un pistol enorm. Expresia feței se schimbase într-o fracțiune de secundă. Malko zări arma care era îndreptată în direcția lui și îl auzi pe Chris Jones strigând:

— Malko, fiți atent!

Bucătarul se repezea la el cu o frigăruie din oțel atât de lungă că nu se mai termina. Milton Brabeck se întoarse și apăsă de două ori pe trăgaciul Herstall-ului. Se auziră două împușcături înfundate, iar șeful de sală fu împins înainte ca de o mână invizibilă. Când gloanțele ieșiră prin piept, îi pierise orice urmă de răutate. Împreună cu ele, ieșise și o bucată bună din plămâni... Se clătină, nemaigăsind forța să apese pe trăgaciul armei sale care rămăsese prinsă în sertar și căzu cu fața în jos, țintuit locului de șocul loviturii.

Cu o lovitură violentă cu umărul, Chris Jones reuși să-l dezechilibreze pe bucătar; frigăruia nimeri peretele frigiderului cu un zgomot de metal zgâriat. Apoi, Chris îi aplică o lovitură cu muchia palmei în ceafă, încât acesta căzu pe ciment ca un iepure fulgerat... Celălalt bucătar se retrăgea de-a-ndăratelea

spre ieșire, însoțind-o pe Electra Yonnis care rămăsese mută de uimire și cu fața și mai lividă ca de obicei. Chris Jones doar îndreptă arma Desert Eagle spre ei, iar aceștia se opriră locului cuminți.

Șeful de sală cel gras era lungit pe ciment și scotea niște bășicuțe roșiatice, în timp ce se golea de sânge. Mirosul fad de sânge amestecat cu cel de pește le făcea greață. Din prudență, Chris Jones se plasase între ușă și cei doi, în timp ce Milton Brabeck, rănit în amorul propriu, se lupta din nou cu lacătul care, de data asta, se făcu țăndări.

Temându-se de ce avea să descopere, Malko trase sertarul. Era îngrozitor de greu. Mai întâi, zări două labe goale, vineții, apoi picioarele în întregime. Înfrângându-și bătăile nebunești ale inimii, descoperi încet, încet tot corpul lui Lili Panter, care avea mâinile legate la spate. Prin unele locuri, pielea era când albă ca varul, când vânătă. Încercă să o ridice, dar era înțepenită în culcușul ei de gheață. Nu se vedea nici o rană la suprafață. Pur și simplu, o congelaseră de vie...

Malko își încrucișă privirea cu Electra Yonnis, dar de data asta citi panica din ochii ei.

— Ați mai comis o crimă, zise el cu gravitate.

Ea nu răspunse, trecându-și nervoasă limba peste buze în timp ce se uita la cadavru. Malko se apropie de ea și își cufundă privirea aurie în ochii ei.

— Mă dezgustă să procedez astfel, îi spuse el. Misiunea mea este doar să opresc un val de acțiuni teroriste comise pe teritoriul Europei și declanșate de prietenul dumitale Anouar Rashimi, nu să răzbun morții. Vă las să alegeți. Ori chem poliția, ori mă ajutați. Sau puteți să putreziți în închisoare până la sfârșitul zilelor.

O licărire plină de ură străbătu ochii întunecați ai Electrei Yonnis.

— Nu aveți nici o dovadă împotriva mea! îi aruncă ea.

Brusc, Malko se simți cuprins de o furie oarbă. Dintr-un salt, ajunse lângă grecoaică, o apucă de părul lung și negru și o târî spre congelator.

— Chris, deschide sertarul celălalt!

Electra se uita la el sfidător.

— N-o să îndrăzniți!

Chris îl ascultă și deschise sertarul plin de gheață sfărâmată. Fără nici o ezitare, Malko o răsturnă pe fată, care se

zbătea ca o omidă tăiată în două. Ținând-o lungită pe gheață, reuși să închidă sertarul pe jumătate. Împingând cu toată forța, Chris termină treaba. Urletele înăbușite ale Electrei abia răzbăteau până la ei.

— Acum putem pleca! zise gorila pe un ton vesel. Clienții care vor veni mâine vor avea multe surprize...

Chris o luase de bună. Malko îl bruftului.

— Chris, noi nu suntem asasini. Trebuie doar s-o facem pe femeia asta să înțeleagă că vorbim cât se poate de serios. Cred că o jumătate de oră la răcoare, îi va prinde bine...

Bucătarul lovit de Chris în ceafă gemea. Milton îl ridică și îl târî spre plită. Malko îl trase la timp tocmai când gorila se pregătea să-i lipească obrazul de tabla încinsă. Acesta urla ca din gaură de șarpe... Îngrozit, cel de-al doilea bucătar se făcuse una cu peretele. Malko se duse spre el.

— Dumneavoastră cine sunteți?

— Sunt ajutor de bucătar, bâigui grecul, dar nu știu nimic din ce se petrece.

— Nu ați văzut când au încuiat-o pe femeia asta în congelator?

Grecul arătă cu degetul spre sertarul unde se congela Electra Yonnis...

— Ea a făcut-o! zise el pe un ton isteric, ea și cu arabul. Mai întâi am crezut că procedează așa, ca s-o sperie, dar ea a plecat cu cheia. Prea târziu. A fost un accident.

— O, da, făcu Malko, așa-i obiceiul în Pireu. Să închizi oamenii în congelator din amuzament...

Bucătarul plecă ochii în pământ. Oricum, acesta nu-l interesa pe Malko. Se uită la ceas. Trecuse mai bine de un sfert de oră. Gemetele Electrei se auzeau din ce în ce mai slab.

* * *

Electra Yonnis nu se putea ține pe picioare. Cristale mici de gheață rămăseseră încrustate pe obrajii livizi și pe buzele albe. Chris Jones fu nevoit să-i toarne cu forța pe gât o sticlă de uzo, ca să înceapă să tușească și să iasă din letargie. Dinții îi clănțăneau și tot corpul era zguduit de un tremurat convulsiv... Malko se gândi la ce îndurase biata Lili Panter și se îndârji mai tare. Avusese câteva momente în care codul lui de cavaler suferise unele hibe... Scena semăna cu un tablou suprarealist

macabru, cu șeful de sală care zăcea într-o baltă de sânge și Lili Panter lungită încă în culcușul de gheață.

— V-ați hotărât să colaborați cu noi? o întrebă Malko.

Electra Yonnis murmura întruna cu privirea sticloasă:

— Mi-e frig, mi-e frig!

Dinții îi clănțăneau în continuare. Malko simțea deopotrivă și milă, și dezgust. Trebuia s-o determine imediat să vorbească, sau o puneau la loc în congelator. Ea era singura legătură cu bărbatul pe care îl urmăreau.

— Chris, zise el, pune-o la loc în sertar!

De data asta, Electra slobozi un țipăt sfâșietor și se agăță de el.

— Nu, nu! îl imploră ea. Nu-mi face asta!

— Unde este Anouar Rashimi? întrebă Malko.

Privirea grecoaicei rămase în gol câteva clipe, iar el simți că în sufletul ei se dădea o luptă crâncenă. După aceea, reuși să murmure câteva cuvinte.

— A plecat din Atena.

De asta se temuse Malko cel mai tare. Acum, nimic nu mai putea împiedica operațiunea Intiquam.

— Pe unde a luat-o?

— Prin Iugoslavia.

— Și pe urmă?

— Nu mai știu.

— Dumneata l-ai ajutat să plece...

— Nu.

Dacă se mai încălzise puțin, începuse să mintă din nou. Malko simțea că trebuie să recâștige terenul pierdut. Se întoarse iar către Chris Jones, îndepărtându-se de grecoaică.

— Pune-o la loc în gheață, și să rămână acolo! zise el.

Electra începu să se zbată cu furie, cu privirea înnebunită și trăsăturile schimonosite de groază. Dar nu putea ține piept mâinilor puternice ale gorilei. Cât ai clipi, se trezi lungită pe gheață.

— Închide sertarul! îi ordonă Malko.

Chris Jones îl ascultă. Electra se prinse cu ambele mâini de peretele congelatorului, încercând să oprească sertarul să se închidă de tot. Malko se aplecă deasupra ei.

— O să ai aceeași soartă ca fata pe care ai ucis-o, îi zise el. Nu îmi mai folosiți la nimic.

— Nu am făcut-o înadins, urlă ea. Vă jur, am vrut să mă întorc!

Era greu să-ți dai seama dacă spunea adevărul. Oricum, nu mai avea nici o importanță... Împinse sertarul ca să se închidă, iar Electra urlă și mai tare:

— Nu! Nu faceți asta, vă rog. O să vă spun tot.

— Ce anume?

— Știu unde se află Anouar Rashimi. Este încă în Grecia.

Bătăile inimii lui Malko se întețiră. Trase sertarul înspre el.

— Unde?

— A plecat astăzi cu mașina, bâigui ea. S-a dus la Salonic. Nu cred că a ajuns încă, fiindcă a trebuit să se oprească undeva pe drum ca să doarmă.

— De ce la Salonic?

— Acolo trebuie să se întâlnească cu niște tipi care îl ajută să iasă din țară. Va lua trenul ca să treacă frontiera.

Salonic se găsește în nordul Greciei. Cu avionul se ajunge într-o oră. Era ușor să-l intercepteze pe Anouar Rashimi dacă Electra Yonnis colabora cu ei. Fata se uita fix la el cu tristețe. Teama de o moarte teribilă îi alungase toate convingerile politice. Dar, acest lucru putea să nu dureze prea mult.

— Mai dați-mi și alte amănunte, îi ceru el.

— La Salonic, trebuie să se întâlnească cu un irakian, spuse ea. Organizația noastră i-a făcut rost de o mașină și de șofer ca să-l ducă acolo. Chiar eu m-am ocupat de asta. Vor dormi undeva pe drum, căci trenul pleacă abia mâine dimineață.

— Cunoașteți locul întâlnirii?

— Da.

— Vreți să mergeți acolo cu noi?

Electra se scutură, îndepărtând de trup rochia umedă și rece care se mula pe sâni și zise cu voce plângăreață:

— Știți bine că, dacă voi face asta, sunt terminată. Nici chiar taică-meu nu mă va putea apăra...

Malko ridică din umeri.

— Îmi pare rău. În cazul acesta, veți muri imediat.

Ca să întărească spusele, începu să împingă sertarul. Numaidecât, Electra se sprijini cât putu de tare cu palmele de perete.

— Sunt de acord, vin cu dumneavoastră!

Malko deschise iarăși sertarul congelatorului. Electra ieși din el, se rostogoli pe jos și ridică spre el o privire înnebunită. Complicii ei o priveau cu un amestec de groază și de fascinație.

— Oamenii aceștia fac parte din organizație? o între Malko.

— Da.

— Sfătuiți-i să tacă.

Electra Yonnis se adresă celor doi supraviețuitori din echi ei cu o voce întreruptă de frisoane, apoi se întoarse sp Malko.

— Nu vor spune nimic, nici prietenilor mei, nici poliției.

Malko se răsuci spre Chris Jones.

— Chris, îți cer să faci o treabă murdară. Înfășoară cadav lui Lili într-o pânză și pune-l în spatele mașinii. Nu vreau s ajungă pe fundul mării.

— Și pe urmă ce o să mai facem? întrebă gorila sufocâ du-se.

— Dacă totul se desfășoară bine cu domnișoara Yonni Robert Alcorn va avea grijă de acest aspect. Dacă nu, îl vo duce la poliție.

Chris execută ordinul și ieși primul cu cadavrul pe umă urmat de Malko și de Milton, care o încadrau pe fata înc înghețată bocnă.

— Trebuie să trec pe acasă, zise ea, ca să mă schimb.

Cei trei bărbați o conduseră. Chris reuși să-i înghesui trupul bietei Lili în portbagajul Nissanului. Din prudență, Malk rămase în camera Electrei cât timp se schimba, lepădându-s hainele umede și reci și punându-și o pereche de jeanși și u pulover. Era bine făcută, cu pieptul sus și ascuțit, fese rotund și glezne subțiri. Era un exemplar frumos. Nemachiată, păre de optsprezece ani.

— Sunt gata, zise ea simplu.

Malko se uită în ochii ei.

— Să nu cumva să mă trageți pe sfoară, o avertiză el. Miz este prea mare ca să ne permitem să facem cadouri.

Plecară din apartament și se îndreptară spre *Hôtel de Grande-Bretagne*. Nu aveau prea mult timp la dispoziție s organizeze o ripostă... După ce o lăsă pe Electra Yonnis, păzită de cele două gorile, el se duse direct acasă la Robert Alcorn, în cartierul Psychico. Acum era rândul Centralei CIA să-și dea osteneala să-i ajute. Numai un avion particular le-ar permite să ajungă la timp în Salonic.

* * *

Malko privea piscul muntelui Olimp, acoperit de zăpadă în ea stângă. Decolaseră acum patruzeci de minute de pe portul Vest din Atena, cu un *Learjet* pus la dispoziția paniei de proprietarul rafinăriilor care furnizau păcură a VI-a americană care staționa în Mediterana. Aceasta rafinată din țițeiul provenit din Libia. Dar el nu putea să ze nimic Statelor Unite. Îl trezise în toiul nopții pe pilotul lui fi venit să șteargă și parbrizul, dacă i s-ar fi cerut acest u. Pilotul se întoarse și strigă:

— Începem să coborâm spre Salonic.

Mai aveau zece minute de zbor. Din depărtare, se zăreau sivele muntoase ce despărțeau Grecia de Iugoslavia. Prin este părți, mișcarea de rezistență a comuniștilor greci ținuse ani de zile puterii centrale... Malko se uită la Electra care mise cu capul într-o parte și cu gura întredeschisă. Tânăra opusese nici cea mai slabă rezistență. La hotelul *Grande-Bretagne*, cuibărită în patul dublu al lui Malko, nu dormise loc, mulțumindu-se să fumeze întruna, cu privirea în gol. El o ase pe Christina Balassis de îndată ce pusese totul la unct.

— Speram că treceți pe la mine, îi spuse tânăra femeie.

— Când mă întorc de la Salonic, îi promise Malko.

După aceea, încercase să se odihnească puțin: Electra nu use să închidă un ochi.

Înainte de a se urca în avion, ea se întoarse către el și îi se simplu:

— Sunteți diavolul în persoană, mi-ați stricat viața și nu voi tea niciodată să mai stau dinaintea tatălui meu.

Malko nu-i răspunse. La ce bun?

Chris și Milton moțăiau înarmați ca niște bombardiere de nătoare. Partea bună a unui avion particular era că puteau să ilătorească cu toată artileria după ei. După spusesle Electrei, tâlnirea cu irakianul era la ora nouă, la gară, cu douăzeci de inute înaintea plecării trenului spre Skopje. Aveau timp. Prin dio, ceruseră o mașină de la centrul de închirieri.

Electra Yonnis deschise ochii și își aținti privirea distrată la aginea albicioasă a orașului de care se apropiau. Chris Jones se întinse, făcând să-i trosnească oasele și oftă:

— Sunt atât de obosit că aș vrea să mor!

Imediat, Chris Jones își făcu curce și îi aruncă o pr
întunecată, zicând:

— Nu mai spune asemenea tâmpenii, că te aude Necu
și îți îndeplinește dorința...

Când roțile avionului atinseră solul, toată lumea era tre
Aparatul se îndrepta spre locul de parcare al avioane
particulare și ajunseră în fața unui vameș somnoros care
întrebă nimic. Ca prin minune, mașina se afla acolo. Er
vechitură de Mercedes care făcuse probabil înconjurul lu
dar lustruit ca verigheta unei tinere căsătorite... Era mult
răcoare decât la Atena și pe Chris îl apucă strănutatul.

Acum se îndreptau către centrul Salonicului. În douăzec
minute, ajunseră acolo. Circulația era încă redusă. Parcă a
fost în Turcia, atât de mult semăna cu Asia partea aceast
Greciei... Electra îi conduse la gară, o clădire modestă situ
chiar în centrul orașului. Exact în fața lor, văzură o tavernă ca
le oferea la micul dejun, obișnuitele gustări, uzo și bere.
bineînțeles, cafeaua turcească, botezată aici grecească
șovinism... Electra bău trei cești una după alta. Mâinile
tremurau și, cu fiecare secundă ce trecea, devenea tot m
nervoasă. Deodată se ridică și îi spuse lui Malko:

— Eu nu mai rezist, plec.

Chris Jones pusese deja mâna pe mânerul armei Dese
Eagle. Un singur glonț ar fi făcut-o zob pe fata plăpândă. Mal
se străduia să-și păstreze calmul. O prinse zdravăn și o fo
să se așeze la loc.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceea ce fac e josnic, izbucni ea. Josnic! De acum înco
nu mă voi putea privi în oglindă.

— Dar sunteți pe cale să împiedicați o crimă, pledă Malko.

Electra își scutură pletele negre.

— Puțin îmi pasă de toți capitaliștii ăștia bogați! N-au dec
să crape! (Ea se uită la el cu o privire ce scăpăra de ură.) N
nu-mi mai pasă, de acum înainte, nu vă mai spun nimic!

Simți ca o gheară care îi strânge stomacul. Mașinile s
opreau întruna în fața gării. El văzuse o fotografie de-a l
Anouar Rashimi, dar acesta putuse foarte bine să-și schimb
înfățișarea sau să se deghizeze. Electra Yonnis încerca c
disperare să scape de el. Ce putea el să facă pe terasa aceste
cafenele? Cel mai neînsemnat scandal ar nărui totul. Simțea c

mâna grecoaică e gata să explodeze ca o oală sub presiune.

Depășiți de situație, Chris și Milton stăteau țepeni ca niște
tui. Electra se uită urât la Malko și repetă:

— Puteți să vă duceți la naiba! Eu nu vă mai ajut. O să-l
unț!

Deodată, profitând de neatenția lui Malko, ea se smulse și
ugi. Milton o prinse de încheietură din zbor. Electra se aplecă
și înfipse colții cu toată puterea în mâna gorilei. În ciuda
enamentului, americanul o înjură. Fata fugi numaidecât,
versând piața în diagonală, iar cei doi americani se luară
ă ea. Fata alerga cât o țineau picioarele, de parcă nici nu
ngea pământul.

Își pierdu un pantof și, șchiopătând, se aplecă să-l ia. Din
uza asta nu văzu camionul care se apropia. Șoferul nu mai
u timp să frâneze. În clipa în care se ridica, bara de protecție
fată o izbi cu violență. Malko văzu cu oroare cum zboară
aer cu o boltă de câțiva metri, apoi cade inertă pe asfalt...
ris și Milton se opriră brusc.

Electra nu se mai ridică de jos. Șoferul camionului coborî și
rgă spre corpul întins pe șosea. Trecătorii se adunară și ei.
ris Jones se strecură printre ei în primul rând, observă scena
teva clipe, apoi se întoarse la Malko fugind.

— A murit, îl anunță el.

Capitolul XI

Era nouă fără douăzeci și cinci. Malko urmări cu o privire descurajată ambulanța care ducea trupul Electrei Yonnis. Mulțimea se împrăștia, iar un lucrător la drumuri arunca nisip peste balta de sânge. În gură avea gust de fiere. Electra nu va mai fi nevoită să-i dea socoteală tatălui ei. Poate că era mai bine așa. Dar cum să-l identifice pe Anouar Rashimi?

— Ce facem acum? întrebă Chris Jones.

— Așteptăm pe peronul de unde pleacă trenul pentru Skopje, zise Malko.

Deodată, Malko avu o inspirație. Mașina venea de la Atena, deci avea placă de înmatriculare diferită de cele din Salonic.

— Să ne despărțim în două grupe, zise el. Chris va rămâne aici ca să supravegheze toate mașinile care se opresc în fața gării. Cea care ne interesează are număr de Atena. Numele este scris întreg: ATHINA. Dacă vedeți coborând din ea pe cineva care seamănă cu Anouar Rashimi, intrați după el.

Milton Brabeck își frecă cu nervozitate barba aspră ca un glaspapir.

— Bine, să presupunem că totul se desfășoară bine. Dar dacă face scandal și nu-l vom putea umfla...

Malko se gândise și la această posibilitate.

— Nu-l putem lăsa să se piardă, zise el cu gravitate în glas. Asta cu nici un preț.

Milton Brabeck nu spuse nimic. Verifică dacă și-a luat amortizorul și se îndreptă spre toalete. Nu-i plăcea să împuște oamenii cu sânge rece, dar așa era la război. Când se întoarse, Malko plătise și se duse împreună cu el spre intrarea în gară, lăsându-l pe Chris Jones la pândă. Din fericire, în afară de cursele locale, nu plecau decât două trenuri la ora aceea, unul spre Atena, iar celălalt în Iugoslavia... Merseră de-a lungul

peronului și se urcară în primul vagon, apoi inspectară tot trenul care era pe jumătate gol. În megafoane se auzeau încetat anunțurile în limba greacă, mai-mai să le spargă tâmplele. Ajunseră în ultimul vagon, dar nu îl reperaseră pe Rashimi. Nu le rămânea decât să aștepte.

* * *

Încordat precum un arc, Malko nu contenea să observe călătorii care veneau pe peron. Erau multe familii, oameni simpli, încărcați cu bagaje, cu valize vechi din carton, imigranți, muncitori iugoslavi, locuitori de lângă granița, care se întorceau în țară.

Era nouă și un sfert, iar trenul pleca peste cinci minute. Anouar Rashimi nu a apărut încă. S-ar fi putut să aibă un accident sau a întârziat pe drum, ori s-a decis să-și schimbe programul. Nici măcar Electra nu avea de unde să știe...

Din megafon se auzi o frază neînțeleasă din care Malko desluși doar cuvântul „Skopje". Plecarea se făcea imediat. După vreo două secunde, doi bărbați își făcură apariția la capătul peronului. În spatele lor zări silueta lui Chris Jones. Atenția lui Malko fu atrasă din primul moment de nepotrivirea dintre aceștia doi. Unul era îmbrăcat normal, cu cămașă albă și cravată și nu avea nici un fel de bagaj, iar celălalt era ca toți grecii obișnuiți, înfolit ca un as de pică, și cu o beretă pe cap. Avea o mustață deasă și ochelari de soare. Acesta era bărbatul din fotografie: Anouar Rashimi.

Instinctul nu îl înșelase pe Malko. Cei doi bărbați se opriră în fața unui vagon de clasa a doua și se îmbrățișară pe peron. După aceea, bărbatul cu cravată se întoarse, în timp ce Rashimi se îndrepta spre ușa vagonului.

— El este! îi zise Malko lui Milton Brabeck. Urcă-te repede în vagon.

Puțin mai departe, doi polițiști greci căscau gura pe acolo. Holul era plin de lume și zeci de vânzători ambulanți îl străbăteau în lung și-n lat, iar călătorii, deja așezați la locurile lor, priveau curioși ceea ce se petrecea, ca să-și omoare timpul. Într-adevăr, era locul ideal pentru a organiza o răpire.

Anouar Rashimi se pregătea să se urce în vagonul lui când se simți tras înapoi. Dădu de figura zâmbăreață a lui Chris

Jones care, cât ai clipi, îl imobiliză ținându-l strâns. În acea clipă, Milton Brabeck aținti pistolul cu amortizor în direc palestinianului. Din locul unde se afla, nimeni nu putea s zărească. Înnebunit, Anouar Rashimi se zbătea să scape, se pomeni nas în nas cu Malko.

— Domnule Rashimi, zise el, aveți de ales între un glon cap aici pe loc, sau să veniți cu noi.

Nu reuși să spună mai mult, căci în megafon se auze ultimele anunțuri, iar locomotiva șuieră îndelung. Oame făceau cu mâna de-a lungul vagoanelor verzi. Punând pist în buzunar, Milton Brabeck coborî și împinse arma în pu palestinianului. De departe părea un grup care conduc călătorii la tren. Ca scena să pară mai reală, Malko făcea mâna spre vagoane. Se auzeau scrâșnetele roților. Vagoan se puseră în mișcare cu o încetineală exasperantă. Anou Rashimi vru să se miște, dar era blocat de cei trei bărba Vagoanele defilau prin fața lor din ce în ce mai repede... Ma întoarse capul. Cei doi polițiști se îndreptau spre bufet. Acu cheiul aproape că se golise. Gorilele îl prinseră pe palestini de subsuori, ducându-l practic pe sus, și se îndreptară sp ieșire. Malko mergea înainte ca să le croiască drum.

Acesta i se păru drumul cel mai lung din lume. Anou Rashimi nici nu se mai apăra, ca și cum ar fi mort. În momen în care se pregăteau să ajungă pe trotuar, el șopti:

— Sunteți israelieni?

E adevărat că această răpire semăna cu metodele folos de Mossad.

— Nu, făcu Malko. Nu vrem să vă ucidem, ci numai să punem câteva întrebări.

Încercă să se mai zbată atunci când îl băgară cu forța Mercedes. Chris Jones se așeză lângă el și îi înfipse imedi țeava pistolului între coaste, în timp ce, cu cealaltă mână, scotocea prin buzunare, dar nu găsi nici o armă. În clipa în ca se pregătea să se urce în mașină, lui Malko îi sări inima din lo Cel care îl condusese pe Anouar Rashimi privea scena de câțiva metri distanță.

Când își dădu seama că a fost observat, întoarse repede capul și dispăru. Malko nu acordă prea multă importanț acestui fapt. Urcându-se la volan, demară, iar Milton car stătea alături de el controla geanta de voiaj a prizonierului lo Nu găsi nimic deosebit în afară de câteva haine de schimb. Ca

un profesionist ce era, palestinianul căzu în mutenie, cu rea în gol, evitând orice legătură cu răpitorii lui și cercând să mai scape. Știa că, dacă nu-l omorâseră până nu o vor face nici în altă parte. În forfota și în vacarmul gară ar fi fost mult mai ușor.

Tăcerea apăsătoare se prelungi până la aeroportul din nic. Din fericire, nu fusese nici un control, iar Malko reuși oprească Mercedesul lângă aeronavă. După treizeci de nde, Anouar Rashimi era instalat în avion, păzit de cele gorile. Din carlingă, pilotul citi lista pasagerilor, iar Malko ușurat. Misiunea lui aproape imposibilă reușise. Pilotului păsa de noul pasager și nici nu se sinchisea de Electra is. Se afla în compania unor oameni cumsecade...

Malko se așeză în fața lui Anouar Rashimi, căutându-i rea prin ochelarii cu rame groase și lentile fumurii.

— Domnule Rashimi, sunteți dispus să colaborați cu noi? îl bă el.

Palestinianul îl privi îndelung, apoi îi răspunse într-o eză stâlcită:

— Nu știu cine sunteți, dar asta nici nu prea contează. Nu nimic și nu răspund la nici o întrebare.

Întoarse capul spre hublou în mod ostentativ și închise . De-abia acum începeau adevăratele probleme... Chris es se uita la el cu aerul unui motan care avea în față un r bine hrănit.

— Oare nu e tipul care l-a aruncat în mare pe evreul cel în și infirm în timpul deturnării pachebotului *Achille Lauro*?

— Hai că ești pe-aproape, zise Malko.

Deodată se întrebă cum se vor derula lucrurile în tinuare. Opțiunile lui aveau limite. Nu putea să-l dea pe a grecilor, nici să-l ducă la *Hôtel de Grande-Bretagne*. mânea disponibilă proprietatea din Sounion, ce îi aparținea Stephanis Dimitsanos. Însă acolo, trebuia să-l oblige pe uar Rashimi să vorbească. Dar cum să procedeze?

Încă o dată, se confrunta cu o problemă ce implica o une teroristă. Bărbatul din fața lui deținea cheia unei erațiuni care putea costa viața a sute de persoane. Nu avea remușcări, nici scrupule, iar el, Malko, trebuia în mod mal să-i respecte toate drepturile.

* * *

— Noi știm că dumneavoastră lucrați cu irakienii, z Malko. Vă cunoaștem tot traseul, plus motivul pentru care aflați în Europa. Șeful dumneavoastră, Abu Ibrahim, a sem un acord cu Saddam Hussein ca să conducă o ofens teroristă de mare amploare aici, în Europa. Omul pe care l-a înlocuit, respectiv pe Abu Saif, a murit. A fost lichidat Moukhabarat care credea că a trădat... Dacă acceptați să continuați misiunea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat ca putem să ne infiltrăm, CIA vă va face o propunere extrem interesantă.

Fusese ideea lui Robert Alcorn, după ce se consultase șefii de la Langley. Astfel, după ce va obține un contract CIA, Anouar Rashimi va fi compromis în ochii prietenilor Poate va înțelege că oricum nu avea de ales. Unde mai pui era și o afacere pe cinste. Israelienii — adică Mossad-ul — ar gata să-l „răscumpere" pe palestinian de la Companie pen mai multe milioane de dolari. Anouar Rashimi reacționă ca cum ar fi fost surd. Malko avea impresia că vorbește cu pere Minutele se scurgeau și ei se apropiau de Atena. Situația e aceeași, adică stagna. Când pilotul se apropia de pistă, Mal nu reușise să ajungă la nici un rezultat.

Aeronava ateriză lin pe pista care se întindea de-a lungul M Egee și începu să ruleze către locul de oprire. Malko zări imedia mașină cu girofar care se îndrepta spre avion.

— Ce este? îl întrebă el pe pilot.

Acesta tocmai vorbea cu turnul de control. Se întoarse cu aer stânjenit.

— A venit poliția. Spun că am reținut cu forța un cetățea grec... Ne cer să se urce la bord ca să-l elibereze. Ce să fac?

— Mai întâi, să nu le deschideți, zise Malko.

Scotoci prin actele palestinianului și descoperi pașapor grecesc. Nu era chiar atât de expert încât să-și dea seama autenticitatea acestuia, dar i se părea în regulă. Irakianul Salonic dăduse alarma, iar omologii lui din Atena au reacțion degrabă, alertându-i pe corespondenții greci.

— Puteți să sunați la Ambasada americană? îl întrebă Malko.

— Să încerc, răspunse pilotul.

După câteva minute, se întoarse decepționat.

— Mi-este imposibil, sunt prea multe interferențe.

— Foarte bine, zise Malko, întoarceți aparatul și mergeți până în capătul pistei, ca și cum ați decola.

Pilotul îl ascultă fără să-i pună întrebări. Se opri la câțiva metri de gardul care despărțea aeroportul de autostrada ce mergea de-a lungul țărmului până la Glyfada. Mașina poliției nu-i urmări. Malko se întoarse spre cele două gorile.

— Mă duc după ajutoare. Rămâneți aici și în nici un caz să nu deschideți poliției. Trageți-i palestinianului un glonț în cap dacă polițiștii forțează ușa avionului. Mă întorc cât pot de repede.

Deschise trapa din față și scara se desfăcu automat până la sol.

— O să-mi pierd autorizația de zbor din cauza dumneavoastră, gemu pilotul grec.

Malko sări jos fără să-l mai asculte. Chris Jones închise ușa în urma lui și se așeză în fața lui Anouar Rashimi, cu arma Desert Eagle în mână. O agită dinaintea palestinianului, zâcându-i cu o voce prietenoasă:

— Vezi tu, nu îmi place întotdeauna ce fac israelienii. Dar chestia asta e marfă. Cu un singur glonț, pot să fac țăndări pasta unei jogodii ca tine.

* * *

Malko țopăia pe loc în fața unei cabine telefonice ocupate de o tânără care vorbea de cinci minute. Era cu neputință să găsească un taxi. În sfârșit, fata ieși cu un surâs de scuză, iar el se năpusti asupra aparatului în care introduse o monedă de zece drahme.

La Ambasada Statelor Unite suna ocupat. Formă numărul Cartierului General al Poliției și ceru cu Christina Balassis. Ea ridică receptorul.

— Malko la telefon, sunteți singură?

— Da.

— Am nevoie de dumneavoastră.

Îi explică ce s-a întâmplat și îi ceru să se intereseze cât mai urgent posibil.

— Foarte bine, zise ea, îl voi suna pe Robert Alcorn dintr-o cabină, îndată ce voi afla ceva.

El închise și formă numărul de la ambasadă, reușind de

astă dată să-l găsească pe șeful centralei căruia îi dădu raportul. Dar americanul nu înțelese decât un singur lucru: că puseseră mâna pe Anouar Rashimi.

— Vă trimit numaidecât o mașină, zise el, iar eu mă ocup de greci. Mai întâi, trebuie să-l anunț pe ambasador ca să-i amintesc că acționăm sub acoperirea unei „înțelegeri" cu președintele, fiind vorba de anihilarea unei operațiuni teroriste majore. Altminteri, va face spume.

* * *

De vreo jumătate de oră, Robert Alcorn se lupta să obțină legătura cu Vassili Kavirion, comandantul KYP, fiindcă acesta era singura persoană care putea să aranjeze treburile. Toți ceilalți interlocutori greci plecaseră pe rând. Malko ajunse transpirat din cap până în picioare, epuizat de oboseală, în clipa în care șeful centralei punea receptorul în furcă după convorbirea cu Christina Balassis. Tânăra grecoaică reușise foarte ușor să reconstituie faptele.

Secretara îl anunță în sfârșit că generalul Kavirion a sunat din nou.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ofițerul grec pe un ton jovial. Nu mai pot să joc golf liniștit? Au năvălit turcii?

Șefului Centralei CIA nu-i ardea însă de goange.

— Generale, trebuie să ne întâlnim neapărat, zise acesta. În legătură cu o chestiune extrem de serioasă.

Ofițerul șovăi, însă Grecia este membră în NATO și de aceea existau niște limite ce nu trebuiau depășite când era vorba despre americani. Nici chiar în privința unei opinii publice pro arabe.

— Foarte bine, vă aștept în strada Bouboulina, spuse el.

Acolo era vechiul sediu al KYP, unde își păstrase un birou. Oricum, era mult mai discret decât în altă parte.

* * *

Patru mașini alb cu albastru ale „Hellas Police" înconjurau aeronava oprită în fața aerogării particulare ce aparținea Aeroportului Vest. Palid ca un cadavru, pilotul întrerupsese legătura radio ca să nu mai audă amenințările comandantului turnului de control. Doi polițiști înarmați făceau de gardă pe

mac, păzind ușile avionului particular. În aparat, atmosfera era sufocantă, în ciuda aerului făcut de motoarele cu reacție care se roteau cu viteză mică. Chris Jones și Anouar Rashimi se uitau unul la celălalt cu dușmănie, în vreme ce Milton supraveghea exteriorul prin hublouri ca să evite orice tentativă de pătrundere cu forța în avion. Se uită la ceas și oftă.

— Fir-ar să fie! A plecat de trei ore!

Chris Jones își șterse fruntea.

— Las' c-avem aer și de mâncare... Parcă-am fi cosmonauți!

Milton Brabeck zâmbi pe sub mustață. Senin, prizonierul aștepta cu ochii întredeschiși îndărătul ochelarilor de soare. Teama de la început se transformase într-un calm absolut. Prezența polițiștilor dovedea că prietenii lui greci nu-l lăsaseră uitată. Se obișnuise deja cu situațiile dificile din care reușise să iasă întotdeauna cu bine. Totul era să nu-l renege. Un singur lucru nu-i dădea pace: cum de reușiseră agenții CIA să-l găsească la Salonic? Foarte puține persoane erau la curent cu itinerariul lui. Cineva din rândul grecilor îl trădase.

* * *

Generalul Vassili Kavirion ar fi dat ce avea mai scump pe lume ca să fie acum în altă parte. Niciodată nu fusese pus în fața unei dileme atât de îngrozitoare. De obicei, reușea să-i amăgească la plimbare pe omologii lui americani, care nu erau niciodeauna la curent cu dedesubturile vieții politice din Atena. De data aceasta însă, șeful Centralei CIA fusese neobișnuit de diplomatic. Țintuit pe scaun, înțepenise acolo de o oră. Bărbatul care îl însoțea, prințul Malko Linge, nu părea prea hotărât. Ceea ce îi ceruse Robert Alcorn era simplu de îndeplinit. Ca șef al KYP, omologul CIA, se bucura și de funcția de ministru al ordinii publice.

— Ei, insistă americanul, mergem?

Ofițerul grec dăduse deja vreo zece telefoane ca să analizeze situația care nu era deloc strălucită. Ministrul de interne în persoană — care făcea parte din Noua Democrație [1] — dăduse ordin să fie reținuți pasagerii avionului particular, iar proprietarul lui — principalul finanțator al tuturor partidelor

[1] *Partid de centru-dreapta (n.a.)*

politice importante — să fie interogat, apoi să-l elibereze pe cetățeanul grec reținut cu forța.

Subtilele combinații ale politicii interne grecești explicau în mare parte aceste sinuozități. Firește că Pasok pierduse puterea, dar controla încă un procent de patruzeci la sută dintre deputați. Vassili Kavirion își șterse fruntea, negru de supărare.

— Este vorba de un cetățean grec, repetă el cu voce plângăreață. Nu pot să nu-i iau apărarea.

Robert Alcorn crezu că explodează. Ajunseseră de unde au plecat. Roșu la față, se aplecă peste birou și zise:

— Știți foarte bine că e un terorist palestinian cu pașaport fals. La KYP, aveți dosarul lui. Vă e ușor să-l aduceți.

— Cei de la Interne jură că pașaportul este autentic, protestă generalul.

Șeful Centralei CIA se răsti:

— Cei de la Interne nici măcar nu i-au văzut pașaportul. Noi doi știm că este fals. Ori Rashimi a primit cetățenia greacă în mod clandestin, când se afla în închisoare...

Tăcerea se lăsă din nou și mai apăsătoare. Grecul își șterse iarăși fruntea. Se găsea la strâmtoare. Interlocutorul său îl săgeta cu privirea.

— Generale, dacă vă încăpățânați să ne obstrucționați activitatea, ambasada va difuza un protest *public* prin care va fi denunțată protecția rușinoasă de care se bucură teroriștii în țara dumneavoastră... Iar acest lucru va fi discutat la viitoarea reuniune a țărilor care fac parte din NATO. Pentru dumneavoastră, care vreți să vă comportați mai bine decât turcii, este un punct de pornire foarte rău. Dacă eram în Turcia, omul acesta se afla deja în mâinile noastre. Doar v-am spus ce se pregătește să facă.

— Turcii sunt niște sălbatici, mormăi ofițerul.

Însă această remarcă nu rezolva problema. Pentru generalul Kavirion, alegerea era simplă. Ori ceda în favoarea lui Robert Alcorn și cariera lui era terminată, fiindcă aștepta să primească cea de a treia stea, de la care putea să-și ia adio. Ori refuza, iar guvernul se folosea de el ca de un „paravan" și îl sacrifica în fața furiei americanilor care avea să se manifeste extrem de repede. Căuta cu disperare o a treia ieșire.

— Bine, să mergem la aeroport, propuse el ca să câștige timp.

— Cum rămâne cu Anouar Rashimi?

— Nu-l vom pune în libertate atât timp cât pașaportul lui nu va fi pus la punct. Nu pot face mai mult, îl asigură generalul din KYP. În plus, poliția din Attica nu-mi ascultă ordinele. Vreți să ne întâlnim acolo?

În clipa în care Robert Alcorn se pregătea să-l refuze, Malko îi dădu un cot în mod discret.

— Bine, suntem de acord, zise el luând-o înaintea americanului. Dar cu o condiție. Vreau să discut singur în avion cu Anouar Rashimi câteva clipe înainte de a vi-l preda.

Generalul Kavirion păru la fel de surprins de propunerea lui Malko ca și Robert Alcorn.

— Oare nu e vreo capcană? îl întrebă grecul neîncrezător.

— Deloc, îl asigură Malko. Dacă țineți neapărat, ușa avionului va rămâne deschisă.

— În cazul acesta, sunt de acord, spuse comandantul KYP.

Se și ridicase în picioare ușurat.

— Atunci, pe curând, zise el.

Îndată ce ieșiră, americanul îl apostrofă pe Malko furios.

— Ce naiba v-a apucat? O să ne dea țeapă... Trebuia să insistăm, să-l încolțim.

— Robert, începu Malko, generalul nu are nici o putere. Îl vor doborî. Eu am călătorit cu Anouar Rashimi. Este un dur de la care nu vom scoate nimic. Poate că am comis o greșeală. În loc să-l fi prins la Salonic, ar fi trebuit să-l urmărim prin toată Europa până la capătul drumului. Chiar dacă această acțiune s-ar fi aflat la limita imposibilului.

— Acum e prea târziu.

— Exact. Nu-i vom putea păcăli pe greci. Mai avem o singură carte de jucat.

— Care?

— Vă explic imediat.

Ceea ce și făcu în timp ce mașina rula pe bulevardul Syngrou ca să ajungă pe bulevardul Possidonos de-a lungul Mării Egee. Robert Alcorn se liniști încet, încet.

— Într-adevăr, e o soluție, recunoscu el, dar în planul dumneavoastră inițial, riscam să avem probleme serioase.

— Nimeni nu va putea dovedi nimic, făcu Malko rece și, la urma urmei, nu există altă soluție.

— E adevărat, recunoscu Robert Alcorn. Dar cu asta nu ieșim din rahat.

Se așternu din nou liniștea în timp ce mașina se strecura

prin traficul dement. Deși în Atena fusese inaugurat sistemul în care vehiculele cu număr par circulau numai în zilele cu soț și invers, acest lucru nu reușise să descongestioneze marile artere. Grecii își cumpăraseră încă o mașină...

Robert Alcorn încetini. Ajunseseră la intrarea în Aeroportul Vest. Peste câteva minute, vor afla dacă mai era posibil să anihileze operațiunea comandată de Saddam Hussein.

Malko parcurse în grabă *Herald Tribune*. Distrugerea Irakului era în plină desfășurare, fiind bombardat zi și noapte. Ajunsese aproape o obișnuință. Saddam Hussein se adăpostea în buncărele lui, așteptând să atace Kuwaitul.

El se gândi cu tristețe că planul inițial întocmit de Robert Alcorn fusese ratat. Adică să-i dea drumul „pe nesimțite" lui Anouar Rashimi, ca în aparență, să-și continue misiunea... Acum, irakienii îl înlocuiseră deja sau erau pe cale s-o facă. Dintr-un motiv necunoscut, acest lucru nu va fi ușor, dacă nu cumva făcuseră din nou apel la un om hăituit.

Tot ce puteau spera acum era să le încredințeze în secret ultima parte a misiunii, ca să poată neutraliza operațiunea Intiquam. Dar, pentru asta, trebuia recompensat foarte bine...

Capitolul XII

Malko urcă scările metalice ale pasarelei aeronavei cu stomacul strâns. Zări în penumbra din cabină silueta masivă a lui Chris Jones, cu imensul Desert Eagle în mână. Numai la ordinul precis al lui Malko, acesta declanșase deschiderea ușii avionului din interior. Parcă era scos dintr-un storcător, cu părul lipit de cap din cauza transpirației, cu hainele șifonate și fața acoperită de sudoare.

— S-a stricat aparatul de aer condiționat, zise el.

În interiorul Larjet-ului era ca o saună. Așezat în fața lui Anouar Rashimi, Milton Brebeck se uită năuc la Malko.

— Ieșim, sau o să crăpăm aici?

Malko se întoarse. Mai multe mașini de poliție blocau drumul aparatului, iar vreo zece polițiști se fâțâiau de colo-colo prin soarele arzător. Mercedesul negru al generalului Kavirion staționa puțin mai departe. Comandantul KYP coborî din el și începu o discuție aprinsă cu ofițerul care răspundea de clădire.

— Chris, vino, trebuie să vorbesc cu tine, îl chemă Malko.

Se duse cu gorila în spatele aparatului ca să se sfătuiască. După un timp, într-o portavoce se auzi:

— Ieșiți cu toții cu mâinile ridicate, sau vă atacăm!

Generalul Kavirion se neliniști... Malko îi adresă un zâmbet complice lui Chris Jones.

— Haide să mergem. Eu ies primul, după aceea, tu, Rashimi și Milton.

Se ivi în capul scării metalice și veni lângă generalul Kavirion și lângă Robert Alcorn pe tarmacul fierbinte. Parcă erau în mijlocul lunii iunie.

— Totul este în ordine, anunță el. Generale, după cum ne-ați promis, oamenii noștri nu trebuie să-și facă mai multe griji decât pilotul.

— Sunt de acord, mormăi comandantul din KYP.

Chris Jones apăru în capătul pasarelei, urmat de Anouar Rashimi, care era cât pe ce să cadă, dar gorila îl prinse la timp.

— V-ați asumat responsabilitatea că domnul Rashimi nu va părăsi teritoriul grecesc atât timp cât problema pașaportului său nu va fi rezolvată, începu Robert Alcorn.

— Pentru moment, pentru mine nu este Rashimi, ci un cetățean grec, ripostă generalul.

„Cetățeanul grec" fusese înconjurat deja de polițiștii care făcuseră zid împrejurul lui. Buimac, Milton Brabeck veni lângă Malko.

— Aș dori o ultimă chestiune, ceru acesta. Mi-ar conveni să-l întrebăm în mod *oficial* pe domnul Rashimi — aici de față — care este adevărata lui identitate. Acest lucru ar putea să vă ofere oarecare acoperire pentru ce va urma...

Vizibil plictisit, dar grăbit să termine odată cu povestea asta, generalul Kavirion schimbă câteva cuvinte încetișor cu comandantul polițiștilor.

— Este de acord, spuse el când reveni. Dar să fie foarte scurt.

— Vom termina repede, aprobă Robert Alcorn.

Americanul și Malko, urmați de general, se apropiară de teroristul palestinian, care stătea nepăsător cu ochelarii de soare la ochi, înconjurat de polițiștii greci.

— Dumneavoastră sunteți Anouar Rashimi? îl întrebă în engleză șeful Centralei CIA.

Dar, în loc să răspundă, palestinianul se întoarse spre generalul Kavirion și îi spuse ceva în greacă.

— Spune că nu înțelege engleza, traduse generalul. Și nu știe nimic despre persoana pe care ați pomenit-o.

Robert Alcorn nu cedă cu una cu două.

— Poate să jure acest lucru?

Comandantul din KYP traduse cu stupefacție, căutând să priceapă cauza acestui dialog burlesc, apoi se auzi răspunsul palestinianului care jura cu mâna pe inimă. Anouar Rashimi se jura că nu este Anouar Rashimi. Nu chiar cu mâna pe Coran, însă pe-aproape...

— Perfect, încheie Robert Alcorn. Ne pare rău de această greșeală.

Americanul îi întinse mâna lui Anouar Rashimi care o luă

într-a lui în mod mecanic. Malko făcu la fel, reținând mâna palestinianului ceva mai mult, dar acesta făcu un gest de retragere. El îi zâmbea. Cu voce egală, dar destul de șoptită ca să-l audă numai Rashimi, zise:

— Cred că ați simțit o ușoară înțepătură când v-am strâns mâna, nu-i așa? S-a întâmplat astfel pentru că țineam în palmă un mic instrument pe care voi, irakienii, îl cunoașteți foarte bine. E vorba de o plăcuță din plastic acoperită cu țepi. Dacă ar fi fost introdusă în cianură, ați fi murit pe loc. Dar, cum mai sunteți încă în viață, să știți că e vorba de thallium.

La auzul cuvântului „thallium", trăsăturile palestinianului se crispară. Cu un gest cât se poate de firesc, Malko eliberă mâna lui Rashimi și o introduse în buzunar, reluând cu aceeași voce blândă:

— Ați auzit de thallium, nu? E o otravă mortală care nu lasă nici o urmă. După câteva ore, veți simți o durere în picioare, amețeli și veți respira foarte greu. Peste cincisprezece ore veți muri și nimic nu vă va putea salva.

Generalul Kavirion se apropie, arzând de nerăbdare.

— Ați terminat?

— Domnule Rashimi, spuse Malko în încheiere, CIA a descoperit antidotul împotriva acestei otrăvi. Numai că trebuie să intervenim foarte repede. Până diseară. Gândiți-vă. Cunoașteți adresa Ambasadei americane...

— Ce tot i-ați îndrugat? mormăi generalul Kavirion, întrerupându-le discuția.

— Nimic interesant, răspunse Malko. I-am urat călătorie plăcută...

* * *

Era patru și douăzeci, când un taxi se opri în fața intrării laterale a Ambasadei americane situată în strada Kokali. Bărbatul care coborî din el era foarte nervos. Ceru, într-o engleză stâlcită, să vorbească cu Robert Alcorn. Pușcașul marin de gardă, care primise instrucțiuni în acest sens, îl conduse imediat la lift. Șeful centralei îl aștepta liniștit, în compania lui Malko.

— Domnule Rashimi, începu americanul, dacă aveam puterea, vă trimiteam în fața tribunalului din țara mea ca să fiți judecat pentru acțiunile teroriste pe care le-ați înfăptuit în

trecut. Dar acum, nu este cazul. Presupun că nu le-ați dezvăluit prietenilor dumneavoastră greci că veniți aici.

— Nu, răspunse Anouar Rashimi fără chef.

— Nici șefilor dumneavoastră irakieni?

— Mai ales lor.

— Unde cred că sunteți acum?

— Tot în mâinile polițiștilor greci.

Irakienii vor descoperi în curând sau vor bănui adevărul. Malko zise și el:

— Domnule Rashimi, alternativa pe care o aveți este foarte simplă. Sau ne dați informațiile necesare ca să anihilăm acum operațiunea Intiquam și, în cazul acesta, vă administrăm antidotul care vă va salva viața, sau refuzați oferta noastră și muriți. Presupun că, dacă vă aflați aici, ați ales prima variantă...

Anouar Rashimi părea să nu fi auzit. Își legăna capul, ca și cum ar fi fost cuprins de o durere bruscă. Robert Alcorn se repezi la telefon.

— Chemați-l pe medicul ambasadei la mine în birou! ordonă el. Repede!

Uneori, thalliumul făcea surprize...

* * *

Mercedesul blindat cu geamuri fumurii gonea cu peste o sută treizeci de kilometri la oră pe autostrada ce ducea din Bagdad spre granița iordaniană, urmat de alte două vehicule ticsite cu civili înarmați. După câțiva kilometri, după ce depăși cartierele mărginașe, o luă pe un drum lăturalnic păzit de blindate. Puțin mai departe, fu nevoit să oprească la baraje. Numeroși soldați din Garda republicană examinară actele celor care se aflau în Mercedes.

După aceea, convoiul plecă și, după ce parcurse vreo sută de metri, intrară într-un tunel protejat de o poartă blindată, păzită de cuiburi de mitraliere grele. Această intrare deservea o întreagă rețea subterană legată de diverse buncăre. Un colonel îl primi pe pasagerul din Mercedes. Era Abu Ibrahim, șeful Organizației 15 Mai.

— Președintele vă primește, zise el. Urmați-mă.

Saddam Hussein îi aștepta într-un mic buncăr în care abia puteai să stai în picioare, singur la o masă, cu niște documente în față. Nu avea nimic pe cap, era palid și furios.

După o scurtă introducere, îi aminti interlocutorului său tot ceea ce făcuse statul irakian pentru Organizația 15 Mai. Înlesnirile pe care acesta le acordase, inclusiv imensele avantaje materiale și financiare. Șeful Organizației 15 Mai se făcu mic de tot, întrebându-se ce vrea să însemne aceste reproșuri spuse fără ocolișuri. Însă, în clipa în care Saddam Hussein îi puse sub nas un telex de-abia primit de la Ambasada Irakului din Atena, trimis chiar de șeful Moukhabaratului, acesta înțelese. Anouar Rashimi dispăruse fără urmă, probabil „întors" de americani. Abu Ibrahim primi lovitura ca un ciocan și își aprinse o țigară ca să-și ascundă tulburarea. Cu două zile în urmă, o rachetă *Tomahawk* distrusese sediul permanent al organizației, ucigând mai mulți colaboratori de-ai lui. Chiar și el se mutase de acasă, temându-se că americanii îi vor bombarda vila.

— E o lovitură prea dură, consimți el. Nu înțeleg nimic. Anouar era om de încredere.

Saddam Hussein nu luă în seamă argumentul și bătu cu palma în masă.

— Operațiunea Intiquam *trebuie* înfăptuită. Este singura noastră șansă ca să oprim bombardamentele acestea.

— Totul a fost organizat, protestă Abu Ibrahim, îngrozit de furia care scăpăra din pupilele negre ale dictatorului.

El avea obiceiul să ordone execuția imediată a celor care nu îi ascultau ordinele.

— Totul a fost *prost* organizat, scrâșni Saddam Hussein. Acum ce ai de gând să faci?

Abu Ibrahim își frecă mâinile cu nervozitate.

— Problema este că omul însărcinat cu ultima parte a operațiunii nu va accepta ordine de la un străin, chiar dacă acesta are recomandare. Și bani, firește. Acum că Abu Saif și Anouar au murit, eu sunt singurul care pot să-i retrag banii.

Țeapăn, Saddam Hussein îi aruncă o privire de gheață.

— Dar de tine va asculta, nu-i așa?

— Bineînțeles, însă...

— Iar tu poți să-i iei și banii..., continuă Saddam Hussein necruțător. Hai, dă-i drumul!

Abu Ibrahim avu senzația că o mână uriașă îi strivea pieptul. Cu o voce tremurătoare, bâigui:

— Dar este cu neputință! Este prea periculos. Sioniștii vor...

Tăcu, prea sufocat ca să poată vorbi. Ceea ce îi cerea

dictatorul era sinucidere curată. Nu mai pusese piciorul în Europa de ani de zile. Serviciile de ascultare americane și israeliene îi iscodeau fiecare gest și fiecare vorbă. Vor afla dacă va pleca din Irak. Fruntea și piepul îi erau acoperite cu sudoare și urechile îi vâjâiau. Ridică capul și întâlni privirea de gheață a interlocutorului său.

— Preferi să mori aici?

Cele patru cuvinte țâșniră din gură ca niște gloanțe. Abu Ibrahim știa că, în câteva secunde, turbarea lui Saddam Hussein va fi atât de mare, încât risca să fie împușcat numaidecât. Oricare ar fi fost consecințele.

— Voi încerca, murmură Abu Ibrahim. Dar va fi foarte dificil. Poate dacă aș trece prin Teheran.

— Foarte bine, aprobă Saddam Hussein, ești un bărbat curajos.

Se ridică și îl îmbrățișă pe Abu Ibrahim. Dar el își spuse că semăna mai degrabă cu „sărutul morții" practicat de Mafia. I se cerea să facă o călătorie fără întoarcere.

* * *

Lungit pe canapeaua din biroul lui Robert Alcorn, Anouar Rashimi tocmai își recăpătase cunoștința, după injecția cu solucamfor. Respira sacadat și greoi. Fără ochelarii lui cu lentile groase de miop, părea vulnerabil și pierdut. Malko îi căută privirea rătăcită și zise:

— Domnule Rashimi, acesta este ultimul avertisment. Răspundeți la întrebările mele, altminteri, în foarte scurt timp, va fi prea târziu. După ce plecați din Grecia și din Iugoslavia, unde aveați de gând să vă duceți?

— La Geneva, făcu Anouar Rashimi cu voce slabă.

— Ce făceați acolo?

— Ridicam un cec de cinci sute de mii de dolari.

— Din ordinul cui?

— Fără nici un ordin. La purtător.

— Cui îi era destinat?

— Celui care a organizat faza operațională a acțiunii Intiquam.

Ca hipnotizat, Anouar Rashimi răspundea întrebărilor lui Malko. Iar el avea impresia că trage de un fir foarte întins care putea să se rupă în fiecare clipă.

— În ce constă operațiunea Intiquam?

— În explozia unor mașini-capcană și a unor bombe, în diferite țări din Europa. De exemplu, în Marea Britanie, în Franța, în Germania și în Belgia.

— De ce în Germania și în Belgia?

— La Mons, în Belgia, se află sediul NATO, iar Germania găzduiește numeroase baze americane.

— Unde trebuie să explodeze aceste mașini?

— Nu știu. Numai cel ce conduce faza operațională cunoaște cu precizie toate țintele.

— Unde sunt aceste mașini?

— În Cehoslovacia.

— Aveți vreun mijloc de identificare a lor ca să le puteți anihila?

— Nu. Nu cunosc nici marca, nici numărul de înmatriculare.

— Când trebuie să demareze operațiunea Intiquam?

— Cât mai repede. Dacă aș fi reușit să plec din Grecia, se declanșa peste trei sau patru zile.

El închise ochii ca și cum ar fi spus tot ce știa. Malko izbucni cu un ton amenințător:

— Domnule Rashimi, vă bateți joc de mine? Tot ce mi-ați spus este prea vag. În ce constă „eșalonul operațional" al acțiunii Intiquam? Acest lucru vrem să-l aflăm.

— Cunosc un singur om, cel căruia trebuia să-i trimit cecul.

— Cum îl cheamă?

— Frantiska Ungelt.

În sfârșit, obținuse un fapt concret. Malko schimbă o privire plină de ușurare cu Robert Alcorn care participase la discuție. Poate că vor reuși să ajungă până la capăt. Anouar Rashimi închisese ochii. Malko îl zgâlțâi. Trebuia să continue interogatoriul.

Capitolul XIII

— Frantiska Ungelt, repetă Malko. Cine este?

— Un colonel din STB [1], din fostul regim. Se ocupă de grupurile de palestinieni. Ne-am întâlnit de mai multe ori.

— Ce s-a întâmplat cu el de când Vaclav Havel e președintele Cehoslovaciei?

— A fost nevoit să plece din STB.

— Ce activități avea în cadrul acestuia?

— Oficial, nici una.

— Cum luați legătura cu el?

— Am numărul lui de telefon, dar nu este acasă, e prea prudent.

— Ce știți despre rețeaua lui?

— Nimic, nu i-am pus întrebări.

— De ce a acceptat să organizeze o operațiune teroristă pentru dumneavoastră?

— Pentru un milion de dolari. Noul guvern are de gând să privatizeze comerțul în cursul lunii mai. El intenționează să cumpere mai multe prăvălii.

— I-ați dat deja banii?

— Jumătate. Trebuia să aduc cealaltă jumătate, așa cum v-am spus.

El se opri, respirând sacadat. Era pământiu la față și se lupta să nu leșine. Îngrijorat, Robert Alcorn se aplecă deasupra lui.

— Care e numărul de telefon al lui Ungelt?

Anouar Rashimi întinse mâna spre haina ce atârna pe speteaza unui scaun.

— Dați-mi carnețelul!

---

1. Statni Bespecnost. Securitatea Statului (n.a.)

Robert Alcorn scotoci prin buzunarele hainei și găsi un carnețel gri, învechit, cu paginile pline de adrese și de notițe în limba arabă. În toate colțurile erau scrise numere de telefon. Ca să scoată ceva coerent de acolo, îi trebuia un calculator și zile întregi de muncă... Anouar Rashimi alese câte două cifre din trei pagini și mâzgăli cu stiloul lui Malko numărul 530185.

— O să văd ce date posedă Langley despre Frantiska Ungelt, zise Robert Alcorn înainte de a ieși din birou.

Malko se așeză în fața palestinianului. Acesta avea pielea cenușie și gâfâia. Era ora cinci. Otrava începea să-și facă efectul.

* * *

Doi asistenți tocmai îl transportau pe Anouar Rashimi la infirmeria ambasadei, când Robert Alcorn se întoarse foarte agitat:

— Am verificat numele Frantiska Ungelt în computerul nostru central, zise șeful centralei. Într-adevăr, este colonel în STB. A fost expulzat din Germania și din Italia pentru activitățile sale subversive. L-am pus să îl verifice și pe John Laramie, șeful Centralei din Praga. Frantiska Ungelt a demisionat din STB acum o jumătate de an. În prezent, nu știm unde se află. În concluzie, vă veți duce fuguța la Praga. Secretara mea a verificat zborurile. În seara asta, este unul al companiei Air France pentru Paris, la ora opt și douăzeci. Aveți tot timpul să-l prindeți. Mâine dimineață, vă veți întâlni la Roissy cu un agent al Centralei din Tokyo care a luat deja Boeing-ul 747-400, cursă zilnică a aceleiași companii. Vă va aduce fotografiile unor teroriști japonezi extrem de periculoși, aflați încă în libertate, să le duceți autorităților cehe. După aceea, veți lua avionul Paris — Parga de la ora zece și zece. Veți ajunge acolo de dimineață.

— Dar Chris și Milton?

— O să-i mai țin câteva zile. Îndată ce îi facem injecția lui Rashimi, îl voi trimite la proprietatea prietenului meu Stephanis Dimitsanos. Ambasadorul nu vrea să-l ținem aici sub nici o formă. Chris și Milton vor face bineînțeles pe „dădacile" ca de obicei. Când va fi în afara oricărui pericol, ne vom gândi serios cum să-l scoatem din țară. O merită din plin. Irakienii și amicii lui vor face tot ce le va sta în putere să-l lichideze... Oricum, la

Praga, sunteți într-o țară prietenă. Sub președinția lui Vacl Havel, este un guvern anticomunist și vor colabora cu dumneavoastră. STB a fost dizolvat, dar nu veți întâmpi greutăți în găsirea urmei lui Frantiska Ungelt, firește, cu ajutoru autorităților locale.

— Dar irakienii știu acum ce s-a întâmplat cu Rashimi și îl vor înlocui cu siguranță.

— Este foarte adevărat, aprobă americanul. Am însărcinat și Centrala din Berna să intre în legătură cu omologii lor elvețieni. Aceștia au identificat mai demult conturile bancare ale Organizației 15 Mai. Vom încerca să verificăm debitul primului cec în valoare de cinci sute de mii de dolari, ca să vedem dacă a fost întocmit alt cec. Aceasta ar însemna că Anouar Rashimi a fost înlocuit... Vă voi comunica la Praga tot ce am descoperit. Duceți-vă, aveți timp să prindeți avionul. Vă împrumut eu șoferul și mașina. Însă, înainte de a pleca, să închinăm un pahar în cinstea reușitei!

Se duse și luă din bar o sticlă de Moët, îi scoase dopul și turnă șampania în două cupe. Cei doi bărbați își strânseră mâinile. Cursa contra cronometru începuse.

* * *

— Vin și eu să te conduc la aeroport!

Malko nu avu răgaz să discute. Christina Balassis închisese deja. Sunase la hotel din cafeneaua din piața Kolonaki, unde se afla la un pahar cu prietenii, tocmai când el își făcea bagajele și nu reușise să dea de ea acasă. Aruncă o privire prin apartamentul în care domnea dezordinea. Într-un colț, zăcea valiza lui Lili Panter pe care trebuia să i-o lase lui Robert Alcorn. Trupul neînsuflețit al tinerei zăcea la Morga din Atena până când va fi trimis în Austria. Cele trei zile petrecute în Grecia zburaseră ca un fum. Ca o vijelie presărată de cadavre.

Coborî. În clipa în care se suia în Pontiac-ul lui Robert Alcorn, Christina Balassis se dădea jos dintr-un taxi și alergă la el. Era apetisantă nevoie mare. Cu gura proeminentă, pletele răsfirate pe umeri, fără ochelari, cu puloverul roșu strivindu-i sânii grei, niște colanți turnați pe ea, băgați în cizmulițe de piele de căprioară neagră, deși soarele ardea nemilos. Ea înainta semeață, ca o zeiță antică, conștientă de efectul produs asupra lui Malko. El avusese privilegiul să o posede în chip și fel, însă

acum simțea o violentă dorință în fața acestui atentat la simțul pudorii. Fără să se sinchisească de șoferul cel tânăr, Christina se lipi toată de el și, gură în gură, îi suflă răspândind o răsuflare parfumată:

— Ticălosule! Plecai fără să-ți iei la revedere!

— Ba am încercat, se apără Malko, dar nu a răspuns nimeni la tine acasă. Haide, că altfel pierd avionul!

Se urcară în spatele mașinii. De-abia porniră, că mâna Christinei dispăru în pantalonul de alpaca și începu să se agite într-un du-te-vino extrem de relevant. În oglinda retrovizoare prinse privirea înnebunită a șoferului, cam neobișnuit cu asemenea gen de comportament... Christina făcea exact ca la ea acasă. Îndată ce coborâră pe bulevardul Vouliagmenis, ea își contemplă opera câteva clipe, apoi înlocui mâna cu gura.

Cum șoseaua era plină de gropi, felația ei se transformă într-un fel de acrobație... Ridică capul, strângând cu putere baza membrului.

— Vino!

Șoferul era cât pe ce să lovească un camion. Cum el, care se simțea stingherit, nu se hotăra, Christina, îngenuncheată pe banchetă, își trase colanții gri peste pulpe până la jumătate. Nedându-i drumul lui Malko, ea se retrase puțin, apoi, fără ezitare, se lăsă cu toată puterea pe el, împlântându-se până la rădăcină, cu un soi de sughiț. Senzația arzătoare și umedă îl făcu pe Malko să leșine. Uită și de șoferul care se holba în oglinda retrovizoare, de palestinieni și de misteriosul colonel din STB. Degetele se închiseră precum petalele unei flori în jurul sânilor revărsați din lenjeria fină care abia îi proteja și, dintr-o singură mișcare a bazinului, o pătrunse mai tare pe Christina.

Gropile din asfalt desăvârșiră restul. El intra și ieșea din ea, fiind la cheremul bitumului peticit din loc în loc, menținând-o lipită de el și strivindu-i sânii. Christina Balassis horcăia ca o muribundă, iar bietul șofer conducea în acest zgomot infernal. Părea că nu se mai sfârșește odată. După aceea, Pontiac-ul o luă pe drumul ce ducea la aeroport.

Mai aveau câteva minute. Christina își dădu seama. Ridicându-se puțin mai sus, ea se trânti din nou pe membrul rigid. Malko simți o ușoară rezistență, însă o altă hârtoapă îl făcu să intre brusc în cuibul îngust. Ținându-se cu ambele mâini de speteaza scaunului din față, Christina începu galopul final.

Malko își simți seva urcând, apoi explodă fără reținere. Rămaseră încleștați astfel până când Malko realiză că mașina se oprise în fața aeroportului.

Șoferul tocmai scotea bagajele din portbagaj. Christina se desprinse și își trase colanții, apoi strivi gura lui Malko cu buzele.

— Întoarce-te repede la Atena, suflă ea, mai am o groază de lucruri să-ți arăt.

Șoferul aștepta în poziție de drepți, cu privirea ușor tulbure.

— Drum bun, domnule, zise el fără să se uite la Malko.

* * *

Abu Ibrahim prezentă cu oarecare strângere de inimă pașaportul marocan pe numele de Hassam Dliti, dotat cu viză în toată regula, polițistului ceh pe aeroportul din Praga. Cândva, venise foarte des în această țară, dar era așteptat de un ofițer din STB care se ocupa de toate formalitățile. De data asta, era singur, iar STB-ul nici nu mai exista. Fusese înlocuit de un organism care îi era extrem de ostil. De când plecase din Bagdad, mergând pe șosea până la Teheran, nu reușise să-și alunge neliniștea. Pe lista Mossad-ului figura printre primii oameni care trebuiau eliminați.

Polițistul îi înapoie pașaportul și trecu prin vamă fără probleme. Controalele se simplificaseră în mod vizibil. După ce străbătu holul, ajunse afară din aeroport și zări numaidecât masiva Tatra 613 neagră, parcată în apropierea taxiurilor. În ciuda modelului depășit, ea își păstrase încă o înfățișare destul de bună, cu toate că motorul montat în spate îi împrumuta un aspect greoi. Verifică numărul și deschise portiera dreaptă din față. La volan, se afla un bărbat corpolent, cu o față rumenă și ochi de un albastru intens. Îi întinse mâna lui Abu Ibrahim cu zâmbetul pe buze.

— Nu dispun de prea mult timp, zise acesta din urmă. Avionul pentru Frankfurt pleacă peste două ore. De acolo, am o legătură pentru Larnaca.

— Este suficient, îl liniști Frantiska Ungelt. Oricum nu avem prea multe lucruri de văzut.

Se angajă pe autostrada ce ducea la Praga, conducând cu viteză mică din cauza radarelor și asculta cu atenție ceea ce îi spunea interlocutorul său. I se luase o piatră de pe inimă când

îl văzuse, neștiind exact ce motive au determinat întârzierea acestuia. Când Abu Ibrahim îi înmână cecul, de-abia îi aruncă o privire. Doar treaba se făcea între oameni serioși.

— Când putem începe acțiunea? îl întrebă palestinianul.

— Cel mult într-o săptămână. Și noi am avut niște probleme de ordin tehnic. Voi da un anunț scurt în *Herald Tribune*, așa cum ne-am înțeles.

Se îndreptau din nou spre aeroport. Cu foarte mare grijă, Abu Ibrahim îl atenționă pe interlocutorul său:

— Nu e imposibil ca adversarii noștri să încerce să vă elimine sau, cel puțin, să vă neutralizeze.

Frantiska Ungelt îi adresă un zâmbet încrezător, plin de răutate.

— Nu vă temeți, încă mă aflu la mine în țară. Numai anumite lucruri s-au schimbat, nu *toate*.

Se despărțiră în fața aeroportului. În aparatul Tupolev care îl ducea la Frankfurt, Abu Ibrahim se simțea puțin mai liniștit. Acolo, se afla doar în tranzit, deci nu era obligat să arate pașaportul. Pe aeroportul din Praga, îi invidiase pe toți turiștii care coborâseră fără nici o grijă din Airbus-ul companiei Air France, veniți să viziteze una dintre cele mai frumoase capitale din Europa. Cu toate acestea, nu reușise să se atingă de mâncare.

* * *

Imediat ce coborî în imensa aerogară din Frankfurt, se interesă de la care terminal va pleca avionul său. Avea tot timpul: o oră și jumătate. Începu să hoinărească pe la numeroasele magazine, simțindu-se apărat de mulțimea călătorilor.

După ce își cumpără un Rolex și câteva reviste, se angajă pe una dintre interminabilele benzi rulante ce duceau la clădirea C. Acolo se petrecu toată tărășenia.

Un bărbat foarte grăbit, cu o geantă-diplomat în mână, îl depăși. Apoi, imediat după ce trecu de el, încetini pașii, se întoarse și se sprijini de banda rulantă. Purta niște ochelari mari cu rame din baga și avea o figură puțin cam umflată.

— Abu Ibrahim?

Palestinianul avu senzația că este legat la o mie de volți. Vru să se întoarcă, însă se ciocni de un bărbos imens care

ocupa toată banda rulantă... Cel dintâi întoarse ușurel geanta-diplomat pe care o ținea în mână. Abu Ibrahim avu răgazul să zărească o deschizătură mică pe cant ce semăna moarte. Împușcăturile înăbușite de un amortizor se pierdură în vacarmul din aerogară. Abu Ibrahim avu senzația că primește o serie de lovituri de cuțit în piept și în pântece, sughiță, ochii îi deveniră sticloși și își pierdu cunoștința. Murise înainte de a atinge covorul rulant.

Bărbatul cu geantă-diplomat se întoarse și își văzu de drum. Puțin mai departe, depuse servieta ce conținea o Uzi mică într-o casetă pentru bagaje ce se închidea automat. Era de ajuns să apese pe mâner ca să declanșeze o rafală. După aceea, bărbatul se îndreptă spre locul de unde pleca cursa pentru Tel Aviv, peste o jumătate de oră.

Când poliția aeroportului îl descoperi pe Abu Ibrahim, acesta murise de vreo zece minute.

Capitolul XIV

Malko făcu numărul 530185. Prima dată, nu se formă. Nici la cea de-a doua încercare. A treia oară, începu să sune. Malko își ținea răsuflarea. Îi întinse receptorul lui John Laramie, șeful Centralei din Praga, care vorbea ceha. Era foarte tânăr, cam deșălat, și se forța să pară serios cu ochelarii lui cu rame de baga și îmbrăcat cu un costum albastru care îi venea impecabil. Biroul era clasic și auster, cu excepția unei superbe măsuțe joase extrem de ingenioasă care imita un teren de golf, firește, creație a lui Claude Dalle.

— Sunt înnebunit după golf, îi explicase el lui John Laramie. Am găsit-o la Paris la Claude Dalle și de atunci, o car după mine peste tot.

Americanul ascultă un timp, apoi închise.

— A răspuns un robot cu mesajul obișnuit citit de un bărbat.

— Trebuie să aflăm unde este, zise Malko. Există nouăzeci și nouă la sută șansa ca acest ex-colonel în STB să fi fost anunțat și acum nu face nimic ca să ne ușureze legătura.

— Am vreo doi informatori la „Castel", răspunse John Laramie. Putem să reglăm acest lucru.

— Asta e tot? îl întrebă Malko dezamăgit.

De când ajunsese la Praga cu trei ore în urmă, suferea decepție după decepție. În mod vădit, în Cehoslovacia nu mai era o „democrație populară", dar erau încă multe lucruri de pus la punct... Echipa de intelectuali cumsecade care preluase puterea avea mare bătaie de cap ca să se descotorosească de „greii" din vechiul regim, și se zbătea între lipsa banilor și puterea exercitată încă de foștii funcționari de stat din nomenclatură.

— Totul este foarte greu, îi explică șeful centralei. Oamenii din vechiul regim sunt pe locurile lor și înfrânează absolut totul.

— Ați făcut rost de adresa colonelului Frantiska Ungelt?

— Nu. O am numai pe cea veche unde nu mai locuiește de vreo zece ani.

— Nu o aveți nici pe aceea care corespunde numărului 530185?

— Cei de la telefoane spun că acest număr a fost desființat.

— Omologii dumneavoastră nu vă pot da o mână de ajutor? Este vorba de o situație extrem de gravă.

John Laramie scutură din cap cu părere de rău.

— Am fost personal la colonelul Prochazka, comandantul Oficiului pentru Protecția Constituției și Democrației, organismul care a înlocuit STB. Nu au nici personal, nu dețin nici mijloacele necesare, parcă ar fi picați din lună. Nu ne putem baza pe ei.

Malko nu mai insisită.

— Dar Vaclav Havel nu e prost. Știe bine că oamenii aceștia îi sunt dușmani, iar noi, prieteni. Credeam că i-au trecut prin ciur pe toți agenții din STB.

Șeful centralei îi zâmbi forțat.

— Lucrurile nu stau chiar așa. Noul guvern l-a băgat la închisoare pe pionul numărul unu din STB, Alois Lorenz, și pe adjunctul acestuia, Vyky Pel. Iar în prezent, sunt anchetați numeroși agenți adepți ai „luptei împotriva dușmanilor dinăuntru". Numai membrii din STB care și-au dat imediat demisia nu au făcut obiectul nici unei proceduri speciale. Pur și simplu, și-au pierdut urma.

— Ca de exemplu, colonelul Frantiska Ungelt, adăugă Malko.

— Exact. Și ca acei inși care posedă tot arsenalul ca să-și fabrice acte false, adică aceia care voiau într-adevăr să dispară fără urmă și cărora nu le-a fost deloc greu...

Era un fapt extrem de încurajator. Malko descoperi o realitate foarte diferită față de situația strălucită care îi fusese prezentată la Atena. Nu tăgăduia faptul că un număr de telefon și un fax îi erau folositoare, dar nu se comparau cu legătura directă pe care o putea lua cu o anumită persoană. Or, datorită traficului aerian, toți interlocutorii se aflau la îndemână. Trebuia să se descurce singur ca să-l găsească pe teroristul tocmit de Saddam Hussein. Și încă într-un timp foarte scurt. Dacă cele cinci sute de mii de dolari fuseseră vărsate în cont, însemna că declanșarea valului de acțiuni teroriste era iminentă. Unde să se ducă să-l găsească pe colonelul Frantiska Ungelt?

— Avem un „informator" eficient, spuse șeful centralei. Se află

într-o micuță infrastructură a Companiei care funcționa și sub regimul comunist. O agenție de presă. Tipul care se ocupă de ea se numește Rupert Goose, un canadian ce lucrează cu prietena lui Loretta. Amândoi cunosc multă lume. Eu nu lucrez aici decât de o jumătate de an... Iată adresa lor: ulița Parizska numărul 26. E în centru. Eu voi încerca la Castel.

* * *

Malko se urcă în Opelul închiriat, parcat în fața ambasadei, pe strada Trziste, situată la marginea vechiului cartier Mala Strana, construit într-un amestec splendid de gotic și baroc. Trebuia să ajungă pe celălalt mal al Vâltavei care împarte orașul Praga în două. Spre deosebire de celelalte țări comuniste, aici erau foarte multe mașini de toate tipurile: Skoda, Zaztava, chiar și câteva Trabanturi, aduse din Germania de Est care pârâiau de zor printre numeroasele tramvaie verzui în care se înghesuia o mulțime ștearsă, resemnată și prost îmbrăcată. În fiecare stație, se adunau răbdători ciorchini de călători, unii stând chiar pe trotuar ronțăind un măr sau un sandvici. Înainte de a ajunge pe podul Svermuv, Malko observă un grup de gură-cască ce se zgâiau în vitrina plină cu portocale a unei băcănii, fruct abia cunoscut în cei cincizeci și cinci de ani de comunism. Având în vedere prețul la care se vindeau, erau total inaccesibile încă. Coroana cehă se devalorizase în așa hal, încât bancnotele rămase în circulație valorau doar a zecea parte din valoarea lor nominală...

Centrul Pragăi, încărcat cu monumente care mai de care mai frumoase, cu admirabile edificii, era în schimb o înfiorătoare capcană pentru automobiliști, cu nenumăratele sensuri unice, interdicția staționării și zonele pietonale care îi obligau pe șoferi să facă ocoluri imense.

Scârbit, Malko își lăsă mașina în fața hotelului *Intercontinental*, o clădire modernă construită pe malul fluviului, și plecă pe jos. Ulița Parizska era mărginită de imobile vechi, din 1900, negricioase, neîngrijite de mai bine de o jumătate de secol, de o murdărie respingătoare, cu cabluri electrice ce atârnau peste tot. Urcă cele trei etaje de la numărul 26 pe niște scări pline de praf, fiindcă liftul nu funcționa. O plăcuță din carton, în capătul unui coridor întunecos, indica: *Eastern Europ Press Agency*. Ușa era întredeschisă. Malko zări un telex care funcționa. Cele trei telefoane sunau în același timp.

El se strecură prin crăpătura ușii, observând încăperea ticsită de mobilier, de dosare așezate chiar pe podea, pereții acoperiți cu afișe și un radio portabil Akai tronând pe un teanc de cărți. Pe un divan vechi și decolorat, stătea lungită o blondă cu dinți de iepure, cu un păr de culoarea cânepii și niște sâni extraordinari, încorsetați într-o rochie albastră care se trăsese pe coapse atât de sus, încât se vedeau chiloții... Înfuleca un sandvici enorm și îi aruncă o privire indiferentă lui Malko.

— Ce doriți?

— Îl caut pe Rupert, spuse el.

— Trebuie să vină. Așteptați-l. Bună ziua, eu sunt Loretta.

Avea un puternic accent canadian. După ce își termină sandviciul, se ridică și îi întinse mâna. Cum stătea așa în picioare, bustul ei părea și mai impresionant, contrastând cu un corp de androgină și cu fese mici și foarte arcuite. În ciuda fizicului ciudat alcătuit, emana o aură senzuală. Telefoanele sunau încontinuu, într-un mod asurzitor.

— Nu răspundeți? o întrebă Malko.

Loretta își scutură pletele cânepii.

— Nu, căci altfel nu mai pot să halesc niciodată... Rupert este mai șmecher, se duce la tavernă... A, iată că a sosit!

Un tânăr brunet, tuns scurt și nu prea înalt, intră în încăpere și îi aruncă o privire amenințătoare lui Malko.

— Salut! făcu el. Cu ce vă pot ajuta?

— Cred că noi doi avem un prieten comun, începu Malko.

— Zău? Pe cine?

— Pe John Laramie.

Chipul lui Rupert Goose se lumină dintr-o dată. Luă în brațe un teanc de ziare vechi cehe care zăceau pe un scaun și le aruncă pe jos.

— Luați loc, vă așteptam. Cei din centrală m-au anunțat. V-o prezint pe Loretta care lucrează și ea pentru Companie.

Loretta își arătă dinții de iepure într-un zâmbet pofticios. În ciuda aerului ei de toantă, părea totuși o târătură sadea. Rupert Goose îi făcu lui Malko cu ochiul.

— Cu Loretta, deschid toate ușile! Aici, după o jumătate de veac de comunism, oamenii nu prea sunt obișnuiți cu fetele care se îmbracă astfel. Și-apoi, cehoaicele nici nu au un piept ca al ei. Probabil că e chestie de hrană. Deci, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Multe, răspunse Malko.

Tânărul informator îl ascultă cu îngrijorare.

— Observ că timpul vă presează... John Laramie nu va ajunge nicăieri dacă face apel la Castel. Probabil că tipul dumneavoastră și-a înființat o *agentură*, ca majoritatea prietenilor lui.

— Cum adică?

— Adică o agenție de detectivi particulari. Viitorii miliardari cehi sunt înnebuniți după așa ceva. Chiar și KGB-ul...

— KGB-ul?

— Da. Rusnacii au făcut presiuni discrete ca să nu le facem prea multe greutăți prietenilor lor din STB. Își doreau și ei o Primăvară de la Praga, dar fără ploi cu grindină. Cehii au înțeles pe dată mesajul. KGB-ul se bucură încă de foarte multă putere aici, cu rețelele rămase intacte și cu mijloace berechet ca să facă pe multă lume să ciripească. Din când în când, mai iese la iveală câte un dosar, ca să stârnească bunăvoința... Acum, mai am o problemă. De găsit, îl vom găsi pe colonelul dumneavoastră, dar ce facem după aceea?

— Bună întrebare, admise Malko. Oare guvernul ceh va accepta să acționeze în vreun fel?

Canadianul îi zâmbi cu ironie.

— Numai în cazul în care dețineți probe zdrobitoare...

— Centrala nu mă poate ajuta?

— Slabe speranțe, făcu Rupert Goose. John Laramie a sosit la tanc. Nu mai există nici Serviciul Acțiune, iar ei nu vor să aibă necazuri cu cehii.

— Dar eu acționez sub acoperirea unui acord secret cu președintele, protestă Malko. Trebuie să anihilez o operațiune teroristă!

— John Laramie nu are cum să vă ajute. Dacă aveți nevoie de o mână de ajutor, am eu doi tipi...

— Cehi?

— Nu, ruși. Sunt și foarte mulți dezertori, dar nu din motive ideologice. Pentru gologani, droguri și altele. Cei doi tipi pe care îi cunosc au dat o spargere cu un tanc, ca să o șteargă în Vest. Au reușit să fure un teanc de coroane cehe, dar și-au dat seama că puteau să se șteargă la fund cu ele. Pe atunci, Departamentul 17 din STB îi urmărea ca să-i omoare. Noi am reușit să-i ascundem pe aceștia doi și să le salvăm pielea, pentru că alți amici de-ai lor au fost împușcați. Stau încă la căldurică și putem să-i folosim pentru lovituri dure.

— Sunt de încredere?

— Nu au nici acte, nici bani, adăugă Rupert Goose cu dulceață în glas. Așteaptă să plece și ultimul rus din Cehoslovacia ca să iasă la lumină. Asta se va întâmpla la anul, în iunie.

— Acest lucru ne poate ajuta la ceva, admise Malko. Dar mai întâi, trebuie să-l găsim pe colonelul Ungelt.

Rupert Goose se întoarse spre Loretta.

— Mai ții legătura cu tipul de la Interne?

— Da.

— Sună-l și spune-i că trebuie să ne întâlnim urgent și că avem ceva gras pentru el.

Loretta se așeză la telefon și începu o nesfârșită discuție în cehă. După ce închise, spuse descoperindu-și dinții de iepure într-un zâmbet larg.

— Vă așteaptă peste o oră la Ministerul de Interne.

— A ascuns lista cu toți foștii agenți din STB care și-au dat demisia, îi explică Rupert Goose. Apropo, aveți numărul robotului?

Malko i-l spuse.

— Am un prieten la poșta centrală din ulița Jindrisska care ar putea găsi adresa corespunzătoare numărului. Are tot timpul nevoie de bani.

Loretta își puse o tașcă imensă pe umăr.

— Avem destul timp, zise ea.

* * *

Ministerul de Interne ocupa un bloc de o sută de metri în lungime, cu o arhitectură jumătate modernă, jumătate veche, la intersecția cu ulița Nad Stolou, unde se termina tunelul ce ducea la podul Svermuv, pe fostul bulevard Obrancu Miru, rebotezat în timpul regimului Milady Morakove, după numele unei femei care a luptat în Rezistență și a fost împușcată de comuniști în 1948. Malko opri mașina în fața blocului din beton gri și o urmă pe Loretta. Rochia îi ajungea până la fund, iar santinela, uluită, nu o slăbi din priviri.

Rătăciră pe coridoarele pustii și sinistre până găsiră corpul de clădire pe care îl căutau. Faptul că se afla din nou aici îi dădea o senzație ciudată lui Malko...

Când ajunseră la etajul al patrulea, Loretta bătu la ușa unui birou ale cărui ferestre dădeau spre un mare teren de sport. În spatele unui birou modest, un bărbat cu tenul gri, precum pereții, fuma o țigară de foi, cu un aer viclean. Se ridică cu un zâmbet servil și privirea țintă la sânii canadiencei, uitând aproape să-i

strângă mâna lui Malko. Dialogul începu în cehă. După un moment, tânăra se întoarse spre Malko.

— Are lista, dar trebuie s-o consultați aici. Aveți numele exact?

— Da, Frantiska Ungelt.

— Vrea o sută de dolari.

Bancnota ateriză în mâna funcționarului, iar acesta scoase lista bătută la mașină. Ea cuprindea o sută de nume. Malko îl găsi pe cel ce îl căuta la pagina a patra. Frantiska Ungelt, Raisova, 12. Urma o dată: 23 august 1990. Cehul citea peste umărul lui. Comentă ceva, iar Loretta traduse imediat:

— Este data la care s-a pensionat la cerere. Lucra la etajul cincisprezece, la evidența cetățenilor străini.

— Adică?

— Avea legături cu anumite grupuri clandestine care veneau să se antreneze aici.

Acest lucru confirma spusele lui Anouar Rashimi.

— Putem să dăm de urma persoanelor cu care avea legături?

Fata traduse răspunsul dezolat al cehului:

— Toate documentele au dispărut. Se pare că au fost arse.

— L-ați cunoscut? îl întrebă Malko.

— Puțin, veni răspunsul.

— Cum era?

— Masiv, cu ochi albaștri, îi plăcea să bea.

— Era căsătorit?

— Nu știu.

Se vedea cât de colo că voia să pună capăt convorbirii... Loretta și Malko plecară. Canadiana era nervoasă ca un purice.

— Ne ducem acum?

— Bineînțeles, zise Malko. Unde este?

— Lângă Ambasada Chinei, în cartierul rezidențial unde locuiesc mulți funcționari de stat.

Se urcară în mașină și se îndreptară spre cartierul Bubenec, nu departe de Castelul Praga. Raisova era o stradă îngustă, mărginită de clădiri vechi, vrednice de milă. O Skoda portocalie putrezea pe butuci, trist vestigiu al comunismului. Malko și Loretta pătrunseră într-un hol cu zeci de cutii pentru scrisori. După zece minute, un lucru era cert: numele Ungelt nu figura nicăieri. Dezamăgită, Loretta îi propuse:

— Hai să întrebăm!

Fură nevoiți să urce până la etajul al patrulea ca să găsească un suflet de om. Le deschise o bătrânică și Loretta îi puse

întrebări. Femeia clătină din cap. Nimeni cu acest nume nu locuia în clădire. La etajul şase, dădură peste un mustăcios care îi informă:

— Da, bineînţeles, locuieşte în capătul culoarului, în dreapta. Veniţi, vă arăt eu.

Era atât de fericit că vede nişte străini, încât îi conduse. Malko schimbă o privire cu Loretta. Treaba era ca şi rezolvată... Nici măcar nu era înarmat. Amabil până la sfârşit, cehul sună în locul lor.

O femeie cu figură de beţivă întredeschise uşa cu teamă. Zăriră tapetul îngălbenit şi un interior mic-burghez. Loretta îi zâmbi seducător.

— Colonelul Ungelt?

— Nu mai locuieşte aici de vreo zece luni, răspunse femeia.

— Dar ştiţi unde s-a mutat?

— Nu.

Le trânti uşa în nas atât de tare, încât Malko abia avu timp să-şi tragă mâna ca să nu-i prindă degetele... Coborâră dezamăgiţi. Pista se întrerupea aici. Malko se opri la o cabină telefonică, introduse o monedă de douăzeci de coroane şi formă numărul lui Ungelt. Dădu tot peste robot. Malko murea de foame.

— Vreţi să mâncaţi la hotel? îi propuse el Lorettei.

Se îndreptară spre *Praha*, unde se cazase el. Semăna cu un soi de vapor în formă de semicerc, cocoţat pe colina Dejvice, exact deasupra bulevardului Lenin, căruia nu-i schimbaseră încă denumirea. Hotelul aparţinuse funcţionarilor de stat care veneau să se odihnească aici. După eliberare, fiind prea departe de centru şi prea scump, abandonat de turişti, părea un soi *Titanic*, rămas parcă înţepenit în mâl. Personalul îmbrăcat în smoching lâncezea blazat, prefăcându-se uneori preocupat de puţinii clienţi, într-o ambianţă funebră. Singurul lucru plăcut era priveliştea ce se deschidea deasupra oraşului şi imensele terase care dădeau spre parc.

Malko şi Loretta străbătură holul cu enormele candelabre din cristal şi plante ornamentale pe margini, pustiu la acea oră. La fel era şi restaurantul de la etajul inferior unde un şef de sală zelos îi instală la o masă, cu tot respectul pe care i-l impunea orice posesor de dolari.

Meniul era sărăcăcios: cârnaţi ungureşti, un crap mult prea gras şi o îngheţată cu nişte culori ce te îngrijorau. Loretta se repezi cu succes la sticla de vin care mai aduse puţină culoare în obrajii ei palizi.

— Mi-a mai venit o idee ca să-l găsim pe colonel, zise ea. Am un prieten ziarist care a lucrat puţin şi ca informator în STB... Putem să ne întâlnim mâine cu el.

Mâine... Malko avea senzaţia că în minte i se cuibărise o maşină infernală care ticăia neîncetat. Fiecare minut conta. Poate că era deja prea târziu ca să oprească campania teroristă pornită de Saddam Hussein.

În clipa în care traversa holul hotelului *Praha*, recepţionerul agită un plic dinaintea lui. *Sunaţi de urgenţă la Ambasada americană.*

John Laramie era în birou.

— Am primit un telex din Atena, îl anunţă el. Serviciile elveţiene au descoperit un cec în valoare de cinci sute de mii de dolari vărsaţi ieri într-unul din conturile folosite de Organizaţia 15 Mai. Dar nu ştim destinatarul.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Numărătoarea inversă îşi mărea ritmul. Aşa cum se temuse, irakienii puseseră la punct o structură de rezervă. Debitul cecului reprezenta declanşarea operaţiunii Intiquam care devenise iminentă. Trebuia să-l găsească neapărat pe colonelul Frantiska Ungelt.

Sări în maşină. În tunel, traficul era aglomerat şi fură nevoiţi să se târască astfel vreo douăzeci şi cinci de minute. Ameţită de vin, Loretta moţăia cu gura deschisă şi rochia ridicată pe pântece. Printr-o minune, Malko găsi un loc de parcare pe uliţa Parizska.

Rupert Goose bătea de zor la un telex. Când îl zări pe Malko se întrerupse şi îi flutură un petic de hârtie prin faţa ochilor.

— Asta e! Am numele abonatului şi adresa corespunzătoare robotului! Acum ştiu de ce John Laramie nu a găsit nimic. Numărul acesta face parte dintr-o serie rezervată STB-ului, care nu a fost înscrisă *oficial*.

Malko avea senzaţia că inspiră ozon. În sfârşit, a dat de o pistă!

Capitolul XV

— Am găsit, zise Rupert Goose. Beata Milecki, ulița Blanicka, 12. Se află în spatele muzeului, într-un cartier aparținând burgheziei de altădată. Vreți să vă duceți acolo?

Malko se așeză pe un teanc de ziare ca să se gândească. Se confrunta cu o situație mai mult decât delicată. Ce va face dacă va da nas în nas cu colonelul Ungelt? Va ajunge la o înțelegere cu el? Îl va lichida pe loc, fără să afle nimic despre operațiunea în curs de desfășurare? Îl va amenința? În orice caz, se va descurca la fața locului. Rupert Goose îl urmărea. Deschise un sertar și scoase din el un Makarov de nouă milimetri aparținând Armatei Roșii.

— Luați-l, îi zise el, s-ar putea să vă fie de folos. Oricum, eu îi voi convoca pe rusnacii mei astă-seară. Până atunci, fiți cu ochii în patru.

După ce strecură pistolul la centură, Malko se ridică simțind un ghem în stomac.

— Știți unde mă găsiți, spuse el. Dacă se ivește vreo problemă, anunțați-l pe șeful centralei.

Îi luă ceva timp până ajunse în strada Blanicka, la est de marea arteră Vitezneho Unora ce ducea spre nordul orașului Praga, paralel cu fluviul și făcând legătura cu vechile cartiere. Clădirea de la numărul 12 semăna cu cele din împrejurimi: era negricioasă și prost îngrijită. Malko cercetă cutiile pentru scrisori și zări o carte de vizită elegantă cu numele de Beata Milecki. Locuia la etajul al treilea. Când ajunse aici, aceeași carte de vizită era prinsă pe una dintre uși. Sună, dar nu răspunse nimeni. Repetă figura și la ușa vecină, însă nu avu succes. O luă de la capăt, când o voce melodioasă se auzi în spatele lui.

— Pe mine mă căutați?

Se întoarse și se pomeni în fața unei blonde sculpturale, cu ochi verzi, cu un taior din piele mulat pe corp la fel ca ochii, ce cu siguranță nu era cumpărat de la Gum. Purta pantofi asortați și poșetă din piele de crocodil. Avea ochi surâzători, însă se vedea de la o poștă că nu era tandră.

— Sunteți Beata Milecki?

— Da, eu sunt. De unde mă cunoașteți?

— Nu prea vă cunosc, o corectă Malko. Dar am telefonul dumneavoastră.

— Nu, zău? Și care e?

— 530185.

— Nu e numărul meu.

În timp ce discutau, ea descuie ușa și îl invită înăuntru. Descoperi un apartament micuț, foarte cochet, cu o mochetă pufoasă albă pe care era așezată o superbă măsuță joasă reprezentând un tigru din bronz, ce ținea o placă din cristal, creație a lui Claude Dalle, încadrată între două canapele din mătase aparținând aceluiași decorator.

Aici domnea o curățenie desăvârșită... Beata Milecki se așeză punând picior peste picior, cu un aer batjocoritor.

— Cine sunteți?

— Malko Linge.

Ea își aprinse o țigară.

— Ei, domnule Linge, cu ce pot să vă ajut?

Era momentul să-și ia inima în dinți.

— Cineva mi-a lăsat numărul acesta de telefon ca să-l caut aici, îi explică el. Am sunat, dar mi-a răspuns tot timpul robotul. Până la urmă, am venit.

— Sunteți descurcăreț, observă Beata. Cine este acel „cineva"?

— Frantiska Ungelt.

— Frantiska Ungelt!

Privirea ei era din ce în ce mai ironică. Ea se ridică, îl apucă pe Malko de mână și îl duse într-un holișor. Deschise un dulap și îi arătă cu degetul o cutie cenușie.

— Uitați numărul dumneavoastră. Robotul ăsta stă aici de o jumătate de an! Poate fi folosit de la distanță, dacă știți codul. Frantiska l-a instalat aici înainte să plece.

— Îl cunoașteți?

— Firește, doar am trăit împreună cinci ani.

— Știți unde se află?

— N-am nici cea mai vagă idee. Ticălosul, cred că se străduiește să-și refacă viața.

Rostise aceste cuvinte fără să ridice tonul, apoi se așeză pe canapea.

— Nu vreau să fiu indiscret, făcu Malko, dar de ce mai ții robotul?

— Nu am chef să mă trezesc cu un cuțit în spate. Frantiska poate fi extrem de periculos. Cum nu mă incomodează...

— Trebuie să-l găsesc, zise Malko. Este foarte important. Ați vrea să mă ajutați?

Beata Milecki se uită la el îndelung, ca și cum l-ar fi cântări. În final, zise oftând:

— Poate că mai ține legătura cu o târfă care face pe informatoarea din când în când. O cheamă Zitna. De obicei lucrează la hotelul *Yalta*, în piața Venceslas.

Se ridică. În timp ce îl conducea pe Malko, zise pe un ton lejer:

— Dacă doriți să mă sunați, iată numărul meu de telefon: 675345. Mult noroc!

* * *

Piața Venceslas care, în realitate, era mai degrabă un bulevard foarte larg, coborând în pantă aproximativ un kilometru, dominată de clădirea impozantă a Muzeului Național, gemea de lume.

Aproape în întregime numai pentru pietoni și terminându-se cu o fundătură, atrăgea turiștii ca pe muște cu uimitoarele clădiri de toate culorile, construite unele în stil gotic, altele în stil baroc. Malko trecu pe lângă coroanele de flori și lumânările care ardeau în permanență, amintind de sacrificiul studentului Jan Pallach care s-a jertfit în focul luptelor din 16 ianuarie 1969, în semn de protest împotriva desființării Primăverii de la Praga. Își croi drum prin mulțimea de turiști și de cehi, îmbrăcați ca niște cerșetori. Se îndrepta spre trotuarul de pe partea dreaptă. Pe terasa hotelului *Yalta* nu mai aveai unde să arunci un ac.

Printre turiști, reperă un grup de femei, toate aproape cu aceeași înfățișare. Blonde platinate, cu părul tuns scurt, foarte machiate, cu ochi albaștri, ciorapi negri și un aer nepăsător. Dar, cum cu o floare nu se face primăvară, nici cu cele câteva

târfe nu se înfăptuiește democrația. Ele se uitau insistent la turiști, înnebunite după dolari. Malko intră în cafenea și zări grupuri peste tot. Intrarea lui declanșă o avalanșă de zâmbete unele mai deșănțate ca altele. Una dintre fete își descrucișă picioarele foarte încet, ca el să-și dea seama că purta ciorapi... Civilizația Occidentului începea să alunge hidra totalitarismului.

El se apropie de ea și întrebă în germană dacă poate să se așeze. În câteva secunde, un barman veni repejor cu două cupe de șampanie. Învățaseră numaidecât lecția. Fata îi propunea deja un pat confortabil și nu prea scump, plus câteva dintre specialitățile slovene... El se eschivă, precizând:

— Eu obișnuiesc să mă întâlnesc cu Zitna. Nu e aici?

Fata se închise în ea ca o stridie, cu privirea întunecată. Ca s-o liniștească, Malko adăugă imediat:

— Am putea să aranjăm ceva în trei...

Înviorată, fata își recăpătă pe dată memoria.

— Zitna a plecat cu un client. Nu se mai întoarce. Îndată ce face rost de ceva bișnari, dă fuga la Cazinou și îi pierde cât ai zice pește. E o fraieră...

Malko se scuză, iar ea se duse să se intereseze. Cazinoul nu se deschisese încă. Hoinări aproape două ore prin orașul vechi, într-un decor de vis, întrebându-se dacă o va găsi pe Zitna. Și mai ales, cum s-o abordeze ca s-o tragă de limbă. Când se gândea că eșecul unei operațiuni teroriste de mare amploare depindea în mare măsură de bunăvoința unei târfe cehoaice!

Când se întoarse la *Yalta*, terasa se golise. Grupuri de oameni stăteau la coadă în fața chioșcurilor unde se vindeau sandviciuri. Malko zări neoanele firmei „Cazinou".

Coborî scara și ajunse într-un subsol cu aparate de eliberat monede, luminat a giorno. Nu era nimeni și totul i se păru de-a dreptul sinistru.

Se pregătea să urce, când auzi zgomotul unui jackpot care se descărca de monede. Înaintă puțin și dădu peste unicul client al cazinoului. Era o blondă cocoțată pe un taburet, cu pletele lăsate pe umeri, într-o rochie roșie foarte scurtă și excesiv de mulată. Purta obișnuiții ciorapi negri, cu picioare foarte frumoase, în niște pantofi ornamentați cu ștrasuri ce străluceau mai ceva ca vestitul Koh-i-Noor.

Trăgea furioasă de maneta mașinii, înfundând-o cu monede

ca un automat. El îi dădu târcoale, descoperind figura ascuțită cu trăsături cam grosolane și niște uimitori ochi albaștri...

Malko se duse la casă, schimbă o sută de dolari și se întoarse cu buzunarele doldora de monede, apoi se instală în fața mașinii de lângă fată.

După un sfert de oră, ea bătea cu furie mașinăria și coborî de pe taburet. Norocos, Malko câștigase vreo treizeci de monede. I le întinse ei cu un surâs. Mai întâi, ea îl privi mirată, apoi provocator, îndreptându-și spatele ca să scoată în evidență bustul.

— *Dekuji!*[1] spuse ea.

Tot la fel de scurt începu iar să joace... Puțin mai târziu, terminară amândoi monedele cam în același timp și se pomeniră față în față.

— Nu există un loc mai vesel? o întrebă Malko în germană.

— Vreți să spuneți alt cazinou?

— Nu neapărat. Un loc unde se poate mânca și asculta muzică.

— *Uhpavuka*, dacă mai găsim locuri.

Își puse un impermeabil verde și urcă scara înaintea lui, profitând de situație ca să-și unduiască crupa rotunjoară. Piața Venceslas se golise. Merseră pe străduțele înguste până ajunseră în Celetna. În ușă lumea se îngrămădea așteptând să se elibereze vreo masă. Zitna se întoarse către Malko.

— Aveți cinci dolari?

Ea întinse banii unui chelner care îi instală imediat la o masă. Comandară vin și șuncă de Praga.

— Cum vă cheamă? îl întrebă ea.

— Malko Linge. Dar pe dumneata?

— Zitna.

* * *

Tocurile înalte ale Zitnei răsunau pe dalele din piața Staromestske, tulburând liniștea nopții. După o sticlă de Tokay, se amețise un pic. Malko știa că venise din Slovenia și că muncea la Praga de trei ani.

El privi clădirile vechi construite în stil gotic care se găseau de jur-împrejur. Praga era într-adevăr un oraș splendid. Ca să

1. *Mulțumesc (n.a.)*

găsească un taxi, fură nevoiți să meargă până la podul Carol, de o frumusețe ce îți tăia respirația, ornamentat cu treizeci de statui.

După ce se suiră în mașină, Zitna se lipi strâns de el și își strecură limba caldă în ureche zicând:

— Dai cincizeci de dolari pentru frumoasa ta Zitna?

— Patruzeci, se tocmi Malko.

Ea nu discută și ajunseră într-o străduță de lângă Grădina Botanică. Zitna îl trase într-un imobil vechi cu o imensă casă a scărilor și pătrunseră într-o garsonieră destul de drăguț mobilată, cu postere cu motociclești pe toți pereții. Un abajur portocaliu împrăștia o lumină difuză.

Imediat ce puse mâna pe cei patruzeci de dolari, Zitna își trase peste cap rochia roșie și rămase în slip și în ciorapi.

— Să știi că regulez foarte bine, murmură ea.

Problema era că Malko nu avea nici un chef s-o încerce... În plus, nu se vedea punând pe noptieră pistolul Makarov ascuns în curea. Zitna reprezenta singura modalitate de a ajunge la colonelul Ungelt. Hotărât să nu strice chiar totul, se așeză pe pat și zise pe un ton mieros:

— Ce gură frumoasă ai!

Măgulită, Zitna îi adresă un zâmbet deșucheat.

— Vrei s-o guști?

— Da.

Cât ai clipi, ea se puse pe treabă. Îngenuncheată pe pat, o aspiră dintr-o dată până la rădăcină, cu o tehnică vrednică de „Deep Throat". O mângâia cu mișcări ale limbii rapide și ațâțătoare. Apoi, scoțând-o din gură, o strânse între sâni, începând s-o plimbe între cele două mingiuțe calde, aplecând capul ca s-o atingă cu buzele de fiecare dată când ajungea în dreptul gurii...

Ea sufla ca o locomotivă, iar Malko simți că se apropie de sfârșit. Zitna își dădu seama și se retrase.

— Nu te opri! făcu Malko.

— Bine.

Ea reluă jocul cu și mai multă înverșunare, până când îl făcu să simtă seva urcând din rărunchi. Finalul cursei se apropia inevitabil de sfârșit. Zitna aplecă capul și culese totul cu plăcere. Îi făcu cu ochiul complice.

— Ticălosule, ți-a plăcut, nu-i așa? Acum poți să mă regulezi...

— Hai să ne odihnim un pic, îi zise Malko.
Mai întâi de toate, trebuia să stea cât mai mult cu ea.

* * *

Conștiincioasă, Zitna începuse iarăși să-l mângâie, însă lui nu-i stătea mintea la asta... Ofensată, ea îl întrebă:

— Nu mai ai chef?

— Am putea să ne întâlnim și altădată, acum sunt frânt, zise Malko.

— Lucrez în fiecare zi la *Yalta*, preciză ea.

— Câștigi bine?

— Oricum, mai bine decât ca secretară cu șaizeci de mii de coroane.

— Unde?

— La Ministerul de Interne. Am avut un unchi în partid și el m-a ajutat să intru acolo. Pe urmă, într-o zi, pe la ora șase seara, a intrat un tip în biroul meu, un arab. Șeful plecase. Am observat că mă dorea atât de mult că nu contenea să mă măsoare din cap până-n picioare. Mai ales că pe atunci aveam pieptul mai mare decât acum. El mă plăcea, iar eu eram gata să cedez. Deodată, s-a aplecat spre mine și mi-a arătat vergeaua care era extrem de umflată... „Dacă o dezumfli, mi-a șoptit el, îți dau zece dolari." Ne-am încuiat în biroul șefului și am aprins beculețul roșu. A juisat în câteva secunde, iar eu am primit cei zece dolari... I-a plăcut atât de mult, încât mi-a spus să-l însoțesc la aeroport. A doua zi, a venit să mă ia cu o Tatra și un șofer, apoi am cântat la flaut practic până la urcarea în avion. Asta pentru cinci dolari. Abia când mă întorceam, șoferul m-a întrebat unde lucrez... Acest lucru mi-a dat idei... La sfârșitul lunii, mi-am dat demisia și, de atunci, am devenit un element „antisocial", cum spuneau ei pe vremea aceea. Ei, nici chiar așa.

— De ce?

— Of, tipilor din STB nu le-a trebuit mult timp ca să mă repereze. Într-o seară, m-au înhățat doi inși. M-au dus pe un teren viran de lângă fluviu și mi-au tras o chelfăneală zdravănă. Am crezut că mă vor omorî în bătaie. După aceea, mi-au spus că sunt polițiști și că lucrează pentru Departamentul al paisprezecelea.

— Ce înseamnă asta?

— Of, sunt tipii care se ocupă de legăturile cu arabii. Aveau nevoie de fete ca mine. Șeful lor mi-a propus un târg. Am continuat să lucrez fără să am probleme, dar, când avea nevoie de mine, trebuia să mă supun...

— Ce făceai?

— Mi-a dat un număr de telefon. El mă suna acasă, apoi îi telefonam eu. Atunci, îmi arăta „ținta". Un oaspete străin. Nu trebuia decât să-l agăț. Câteodată, ziceam că sunt soție de funcționar de stat și asta îi excita la culme. Aveam sarcina să storc toate informațiile posibile, iar „tutorele" meu îmi lăsa jumătate din dolari.

— Lucrezi și acum pentru STB? o întrebă Malko.

Zitna izbucni în râs.

— Dar STB-ul nu mai există, l-au dizolvat. Bineînțeles că tipii au rămas tot acolo, în fine, cea mai mare parte dintre ei...

— Ce s-a întâmplat cu „tutorele" tău?

Fata își netezi pletele blonde cu un gest senzual.

— S-a privatizat, răspunse ea izbucnind într-un râs sănătos.

— Cum adică?

— A plecat din STB și a deschis o firmă de detectivi particulari.

Malko ciuli urechile.

— Asta mă interesează, spuse Malko. Eu am venit aici să văd cum merge privatizarea. Crezi că fostul tău șef ar putea să-mi furnizeze niște informații confidențiale?

Ea se întinse ca o pisică.

— Cu siguranță.

— Poți să-mi dai mai multe amănunte? continuă el pe tonul cel mai firesc posibil.

Zitna tresări imperceptibil.

— Ascultă, nu știu dacă are timp. Și-apoi, e mereu foarte prudent. Unde locuiești în Praga?

— La hotelul *Praha*.

Ea se ridică și îi întinse un carnet și un creion.

— Scrie-ți numele și numărul camerei. Îi spun să ia legătura cu tine. Dar să nu mă uiți...

Iată ce grijă avea ea. Îl conduse pe Malko până la ușă.

— Este urgent, îi zise el.

— Și eu pot să-ți fiu de ajutor. Îți dau numărul meu de telefon.

Ea îi mâzgăli un număr, apoi el se trezi în strada întunecată. Dacă prietenul Zitnei era chiar colonelul Ungelt, seara asta avea să fie lungă și interesantă.

Capitolul XVI

Telefonul roșu așezat departe de Malko începu să sune și fu nevoit să sară din pat ca să răspundă. Ceața dimineții învăluia Praga ca într-un nimb, iar soarele nu apăruse încă din nori.

— Domnul Linge? Sunt eu, Zitna.

La telefon, avea voce de fetiță. Malko se bucura în sinea lui.

— Ați luat legătura cu prietenul dumneavoastră?

— Da, e de acord să vă întâlniți în seara asta pe la șapte, în piața Venceslas. La o sută de metri mai departe de *Yalta*, chiar după ce treceți de hotelul *Europa*, e o poartă mare care deservește trei curți. Vă așteptăm acolo.

— Nu vreți să veniți la mine?

— Nu, dorește discreție totală.

Cehoaica închise fără să-i lase răgazul să-i mai pună și alte întrebări. Malko era sigur că ea îi transmisese mesajul. Din acest moment, existau mai multe ipoteze. Fie că prietenul Zitnei nu era bărbatul pe care îl căuta Malko, ceea ce era posibil, fie era chiar el. În acest caz, putea să vină la întâmplare, neștiind cine este. Sau îi întindea o cursă. Oricum, în toate cele trei cazuri, trebuia să se ducă.

Însă timpul îl presa prea tare ca să mai stea pe gânduri. Luă telefonul și formă numărul Lorettei.

— Voiam să vă sun, făcu tânăra canadiană. M-am întâlnit cu prietenul meu ziaristul, cu Tomase. Poate să se întâlnească cu noi în dimineața asta. Hai să ne întâlnim peste o oră direct în strada Pertruşka la numărul 87.

Malko avu totuși timp să-l sune pe John Laramie. Șeful centralei era nervos.

— Nu am vești bune, începu el. Am primit alt mesaj din Atena. Prizonierul a murit.

Se pare că antidotul împotriva thalliumului nu fusese testat îndeajuns. Anouar Rashimi nu le va mai dezvălui și alte secrete...

— Pe urmă?

— Cei de la Langley mă sâcâie cu mesaje despre Antiquam. De altfel, am avut o întâlnire la Castel în legătură cu acest subiect. Sper să se miște mai repede.

— Eu mă mișc, preciză Malko cu o voce suavă. Cred că foarte curând voi avea vești bune. Am găsit calea care duce la colonelul Ungelt.

* * *

— El este Tomase, zise Loretta. Unul dintre oamenii care cunosc cel mai bine STB-ul.

Tomase era un băiat bucălat, cu părul negru ca abanosul și privirea vioaie. Malko îl găsise într-un soi de cantină, însoțit de Loretta, care era și mai provocatoare decât în ajun, cu un tricou căruia îi mărise decolteul și îl cususe de mână, cu niște jeanși turnați pe ea și o curea lată de care ai fi avut chef s-o prinzi. Tomase îi strânse bărbătește mâna lui Malko.

— Îl cunosc foarte bine! confirmă el. Din 1977, am fost arestat de vreo douăzeci și șapte de ori. Eu...

Se opri. Dinții începură să-i clănțăne cu un zgomot infernal, ca un automat stricat. Malko credea că-i vor cădea toți pe masă... Dar criza se opri la fel de brusc precum începuse, iar ziaristul continuă cu un zâmbet de scuză.

— Nu e din vina mea. M-au lovit o dată atât de tare, că mi-au atins un nerv. Mă apucă din când în când... Cu ce vă pot ajuta?

Malko îi expuse greutățile prin care trecuse ca să dea de urma colonelului Frantiska Ungelt.

— Nu mă mir, zise Tomase. STB-ul este încă foarte puternic... Membrii lui au avut destul timp ca să se pregătească pentru viața civilă... Majoritatea se bucură acum de identități false, foarte greu de dibuit. Cei mai compromiși dintre ei și-au luat naționalitate sovietică și nu putem întreprinde nimic împotriva lor. Cred că cel pe care îl căutați s-a pus la adăpost. Ca să acționeze astfel, trebuie să fie protejat de KGB sau de alți oameni.

— Loretta m-a dus la un funcționar de la Interne, zise Malko. Avea o listă...

Tomase zâmbi cu indulgență.

— Este un escroc. E vorba de listele vechi, ce nu mai prezintă interes. Și el face parte din vechiul sistem.

Loretta își vârî nasul în cafeaua fără nici un gust.

— Știți, în STB, au fost mai mult de două mii de oameni, în afara celor din Ministerul de Interne, continuă Tomase. Ce doriți de fapt să știți? Unde se găsește, numai atât? Sau vreți să întreprindeți o acțiune împotriva lui?

— Mai întâi, să-l localizez, zise Malko. Dar repede.

Tomase se uită la ceas.

— Putem merge chiar acum să ne întâlnim cu cel mai bun informator al meu. A lucrat patruzeci de ani în STB. El deține cel mai amănunțit fișier.

Se urcară în mașina lui Malko, lăsând-o pe Loretta să se întoarcă la treburile ei. Clănțănitul din dinți al lui Tomase era supărător. Îl conduse pe Malko prin labirintul de străduțe din centrul vechi, până la podul Svermuv. O luară apoi prin tunel, ajungând în apropierea Parcului Culturii din strada Strojnicka, vizavi de o clădire ce părea abandonată, atât de jalnic arătă.

— Aveți bani? îl întrebă Tomase.

Malko îl asigură că avea buzunarele pline.

— Nu-i spuneți de ce îl căutați, îl sfătui ziaristul. Poate că îi e frică. Spuneți-i că e un prieten de-al dumneavoastră și că l-ați cunoscut când lucra în străinătate... Că vreți doar să-l găsiți.

Urcară la etajul al cincilea. Tomase sună mult până îi deschise un bătrân cu un aer semit foarte pronunțat. Era gârbovit, cu haina plină de pete de grăsime, cu un pantalon fără nici o formă și pâslari în picioare. Îi măsură pe cei doi bărbați din cap până-n picioare cu ochii lui urduroși și temători. Tomase făcu apel la tot farmecul lui, iar el îi pofti într-un salonaș unde mirosea a aer închis, ticsit cu obiecte și lămpi de la 1900, acoperite de praf timp de două secole... Nu le oferi nimic de băut și ascultă explicațiile lui Tomase, storcându-și un coș invizibil din bărbia nerasă ca lumea. Apăru un motan negru care se cuibări în poala lui. Când Tomase termină, bătrânul rosti o frază scurtă.

— O să caute în arhivele lui să vadă dacă îl găsește, îi traduse ziaristul. Costă două sute de dolari.

— Și dacă nu găsește nimic?

— Oricum, tot atâta face.

Bătrânul aștepta, mângâindu-și motanul. Malko puse cele

două bancnote pe masă. El le cercetă cu atenție, apoi ieși din încăpere.

— Ciudat personaj, observă Malko.

— Credeți? (Tomase părea încântat.) Zev Mașanski e maniac în privința arhivelor. De patruzeci de ani trăiește tot așa.

— De patruzeci de ani?

— Da. A fost deportat în Polonia, iar familia lui a pierit în timpul Holocaustului. După război, s-a mutat aici. Ca și Simon Wiesenthal, a început să-i caute pe foștii colaboratori și pe naziști. După ce îi găsea, fie că îi denunța oamenilor cărora aceștia le făcuseră rău, fie, contra unei sume de bani, îi făcea să ciripească. În 1984, schimbarea regimului a picat la țanc: listele lui începuseră să se cam golească... S-a pus în serviciul STB-ului ca să-i denunțe pe opozanți. KGB-ul l-a folosit și el în mai multe rânduri. Acum, face același lucru pentru regimul cel nou.

În sfârșit, au dat peste un personaj simpatic...

Sordidul colecționar apăru din nou cu o fișă de carton alb în mână, se așeză în fața lui Malko și își puse ochelarii lui antici pe nas.

— Iată, zise el. Colonelul Frantiska Ungelt. Departamentul al doilea. A lucrat în străinătate, în Elveția, în Franța, în Germania. De patru ani, e la Ministerul de Interne. Răspunde de Relațiile externe și de legătura cu Omnipol.[1]

Zev Mașanski tăcu și rosti câteva cuvinte pe un ton mai amabil.

— Întreabă dacă vreți să mâncați de prânz împreună cu el, traduse Tomase. A pregătit o *polevka* și o *rabinova kapsa*.[2]

— Nu, mulțumesc, refuză Malko, nevrând nici măcar să afle ce însemna „buzunarul rabinului". Știe unde este colonelul Ungelt?

Urmă un scurt dialog. Zev Mașanski își curăța unghiile cu cartonul alb, adunând apoi cu grijă ce-a găsit sub ele.

— Este o informație foarte confidențială, îi explică Tomase.

Asta voia să însemne două sute de dolari în plus. Zev Mașanski netezi cu grijă bancnotele, apoi se lansă într-o lungă explicație din care Malko înțelese cuvântul „agentură".

---

1. Organism de stat însărcinat cu comercializarea materialului militar (n.a.)

2. Supă „elixirul vieții" și „buzunarul rabinului" (n.a.)

— Spune că omul acesta și-a înființat o *agentură*. Dar nu știe unde are sediul. Trebuie să ne întoarcem peste două zile. În schimb, are adresa lui Ungelt. Ulița Blanicka, 12.

Adresa unde locuia Beata.

— Am fost, zise Malko, nu mai stă acolo. Am găsit numai o tânără.

Ziaristul traduse. Zev Mașanski se înfurie și citi din nou cartonul alb, apoi începu cu alte explicații.

— Spune că femeia minte, tălmăci Tomase. Frantiska Ungelt este încă îndrăgostit de ea. O întreține. Însă, dacă nu era acolo, ea știe precis unde se află. Acum ar vrea să mănânce. Ca să aflăm adresa firmei, trebuie să revenim peste două zile.

După ce plecară, auziră zăngănind în spatele ușii cel puțin douăsprezece zăvoare...

* * *

Zev Mașanski așteptă ceva timp până să se apropie de telefon. Nu era hotărât. În final, dorința de câștig învinse. Formă un număr extras dintr-un carnețel negru jerpelit, cel mai secret dintre toate lucrurile, scris în creion cu caractere cât puricele.

Imediat ce intelocutorul răspunse, începu să vorbească pe un ton plângăreț, ca de obicei, cu mici inflexiuni de bătrân bolnav. Discuția nu dură mult. După ce închise, se duse repede în bucătărie și gustă liniștit din „buzunarul rabinului".

* * *

Malko înainta cu viteză mică în tunel, aproape sufocat de gazele de eșapament. Tomase era în culmea fericirii.

— În sfârșit, l-ați găsit pe ticălosul ăla!

— Nu sunt sigur că bătrânul a spus adevărul.

Cehul scutură din cap.

— Bătrânul Zev e om serios. Spune *întotdeauna* adevărul. Ce o să faceți acum?

Era o întrebare de milioane la care Malko nu avea răspuns. Firește, putea să ia numaidecât legătura cu Beata. Acum era ora două. Zări o cabină și se opri lângă ea. Beata nu

răspundea... Negru de supărare, se duse la Tomase.

— Știți cumva unde am putea mânca?

— Hadeți să mergem în Mala Strana, e o braserie, *U Schnellu*, unde au cel mai bun gulaș din Praga.

Mala Strana era un cartier construit în stil baroc pe coasta colinei Castelului, cu palate vechi, locuri romantice și străduțe ivite parcă din alte timpuri.

* * *

Gulașul de la *U Schnellu* era delicios, însă Malko nu reuși să mănânce decât foarte puțin. Îl obseda timpul care trecea fără milă. Mașinile-capcană pregătite pentru operațiunea Intiquam erau probabil pe drum, în timp ce el îl mai căuta încă pe organizatorul acestei orori, fantomaticul colonel Ungelt.

Se ridică din nou ca să telefoneze. Beata tot nu răspundea. Trebuia să-și omoare timpul într-un fel până la întâlnirea cu Zitna. Cea mai bună metodă de a și-l petrece era să stea la pândă în fața locuinței Beatei...

* * *

Era ora cinci și jumătate. Moleșit de căldura care se lăsase brusc, Malko abia își putea ține ochii deschiși. Găsise un loc de parcare în fața clădirii de pe strada Blanicka. Deodată, o Tatra 613 neagră masivă — bijuterie a construcției de mașini cehe — se opri la numărul 12. Zări șoferul în treacăt, un domn în vârstă, distins, apoi portiera din spate se deschise și se iviră două picioare superbe, urmate de bine cunoscutul taior verde din piele. Beata străbătu cu pași vioi cei câțiva metri care o despărțeau de locuința ei și intră înăuntru, fără să-l observe pe Malko. Acesta pornise deja motorul. Din păcate, Tatra demară ca un Ferrari, vira la dreapta, îndreptându-se spre centru. Însă două mașini se intercalaseră între el și Tatra și, nebun de furie, Malko se pomeni singur pe bulevardul Vitezneho Unora. Rezistă tentației să se întoarcă. Beata nu-l văzuse. Putea să exploateze din plin acest avantaj.

Își impuse deci să treacă podul și să se ducă la hotelul său de pe malul celălalt. Imediat ce intră în cameră, formă numărul Beatei. Tânăra răspunse numaidecât.

— O, ce surpriză plăcută! făcu ea cu voce melodioasă. L-ați găsit pe Frantiska?

— Încă nu, răspunse Malko, nu mă mai grăbesc, dar dacă sunteți liberă să cimăm împreună...

Se lăsă tăcerea câteva clipe.

— E o idee minunată! zise Beata. La ce oră?

— Pe la opt și jumătate, e bine?

— Este perfect, unde vreți să mergem?

— Dumneavoastră cunoașteți mai bine Praga decât mine, obiectă Malko.

— Foarte bine, spuse ea, mă voi ocupa eu de rezervare, altminteri, aici nu găsești niciodată loc. Pe curând.

* * *

Malko străbătu fără grabă trotuarul drept din piața Venceslas. Peste tot pe rondurile de flori, oamenii se strângeau în mici grupuri și discutau, terasa de la *Yalta* gemea de lume și de târfele obișnuite care se vânzoleau pe acolo. Își contină drumul trecând prin fața patiseriilor construite în stil neogotic ale hotelului *Europa*. Imediat după el, găsi o poartă mare de garaj. Era locul ales de Zitna. O boltă întunecoasă ducea într-o curte neluminată, apoi încă una, deservind altă curte și, în fine altă boltă care ducea în cea de-a treia curte. Clădirile erau probabil ocupate de birouri, căci toate ferestrele erau întunecate. La Praga, oamenii mai lucrau încă după sistemul socialist, nefăcând ore suplimentare.

Intră sub prima boltă, dar nu o văzu pe Zitna. Verifică mașinal dacă avea pistolul Makarov sub haină, apoi merse mai departe. În curte nu bântuia nici măcar o vietate și astfel ajunse sub cea de-a doua boltă, dar tot fără succes. Cu cât se îndepărta mai mult, cu atât zgomotul din piața Venceslas se auzea mai încet. Avea impresia că pătrundea într-o altă lume, dintr-o altă dimensiune.

* * *

Când ajunse la ultima boltă, Malko cercetă curtea întunecată cu privirea. Nu era nimeni. Aceste clădiri maiestuoase și negricioase, fără nici o fereastră luminată, erau deprimante. Piața Venceslas i se părea foarte departe. Tocmai voia să se întoarcă atunci când zări în dreapta lui o pată verzuie. Părea o prelată care acoperea ceva pe sol.

Se apropie și constată cu stupoare că prelata avea picioare! Era un impermeabil: haina de ploaie a Zitnei. Cu inima zvâcnindu-i în piept, se aplecă deasupra ei. Părul auriu al tinerei târfe aproape că strălucea în întuneric și era țeapănă ca un cadavru... Chipul era schimonosit, ochii ieșiți din orbite, gura căscată. Cordonul care servise la strangulare rămăsese în jurul gâtului. Îi atinse obrazul. Era caldă încă. Asasinul era prin apropiere.

Tocmai se pregătea să scoată pistolul de la brâu, când observă cu coada ochiului o formă întunecată ce se ivi de pe aleea vecină. Apucă doar să se întoarcă, văzând o namilă de tăietor de lemne năpustindu-se asupra lui. Parcă avea capul tăiat cu barda, cu pomeți înalți de tip asiatic, o frunte ce nu depășea câțiva centimetri și mâini enorme.

Șocul îl ținea încă lipit de zid, iar arma îi căzu pe pământ. Adversarul îi înconjurase deja gâtul cu brațul și avu senzația că era un pui căruia cineva îi rupea gâtul.

Un văl întunecat trecu dinaintea ochilor și o durere ascuțită într-o parte îi înmuie picioarele. Atacatorul îi trase un pumn în ficat... Oscilând, încercă în zadar să scape, gândindu-se că până aici i-a fost.

Strânsoarea nu slăbea nici o clipă gâtul lui Malko. În același timp, „tăietorul de lemne" băgă mâna stângă în bocanc și scoase o baionetă de Kalașnikov cu lama scurtă. Malko simți cum mușchii namilei se încordează. Îl va înjunghia îndată ca pe un porc.

Capitolul XVII

Cu o fracțiune de secundă înainte ca baioneta să se afunde în pântece, Malko se lăsă greu, ca și cum l-ar fi cuprins leșinul. Luat prin surprindere, atacatorul nu-l mai putu susține și se prăbușiră amândoi. Ca un înecat, întinse brațul și pipăi cu mâna locul unde credea că îi căzuse pistolul Makarov. Atinse mânerul cu degetele în clipa în care „tăietorul de lemne" își dădu seama că l-a fentat. Cu un mârâit de furie, se repezi la Malko, afundându-i genunchii în spinare.

Cuprins de o durere înfiorătoare, Malko aproape că își pierdu cunoștința. Dacă agresorul nu ar fi încercat să-l întoarcă, nu ar fi reușit să scape...

În clipa în care adversarul îl apucă din nou de gât, Malko trase piedica pistolului. Fără să mai stea pe gânduri, înfipse țeava în pieptul namilei și apăsă pe trăgaci. Nu luă degetul de pe el decât după ce trase nouă focuri în rafală. Mai întâi, „tăietorul de lemne" păru scuturat de un șoc electric, apoi căzu grămadă, iar sângele începu să-i curgă din gură. Încă năucit, Malko împinse corpul și se ridică clătinându-se și cu urechile vâjâindu-i. Puse pistolul gol la brâu și se aplecă peste cadavru, scotocindu-l rapid prin buzunare, dar negăsind nimic.

Poate că cineva auzise focurile de armă. Trecu din nou pe sub cele trei bolți și regăsi rumoarea din piața Venceslas, apoi se îndepărtă ca un somnambul. Se uită mașinal la ceas. Era șapte și zece. Avea impresia că stătuse un veac în curtea asta sinistră. Îi mai rămânea o singură pistă: Beata.

* * *

Pe Malko îl mai exaspera încă discuția avută cu John Laramie, șeful Centralei CIA din Praga, în timp ce își parca

mașina pe strada Blanicka. Poziția autorităților de la Castel era simplă: guvernul ceh nu îi cerea mai mult decât să ajute CIA să anihileze o acțiune teroristă, însă erau incapabili să-l găsească pe colonelul Frantiska Ungelt. Ca și cum dispăruse complet de pe suprafața pământului... Cât despre celelalte elemente ale acțiunii — mașinile-capcană — nu exista nimic concret care să le poată opri. Noul ministru de interne se hotărâse totuși să difuzeze o circulară la toate punctele de frontieră prin care cerea controlul strict al mașinilor suspecte care ieșeau din Cehoslovacia. Frecție la piciorul de lemn.

Iar acum, responsabilitatea de a opri o operațiune care punea în joc un stat suveran și mai multe rețele teroriste căzuse în cârca lui Malko, care era singur și lipsit de orice mijloace. Tentativa de omor a cărei victimă tocmai fusese avea cel puțin meritul că mai limpezea un pic lucrurile. Colonelul din STB îl reperase pe Malko atunci când el încerca să-i dea de urmă. Dacă nu va scoate nimic de la Beata, va trebui să aștepte încă două zile până găsea bătrânul Zev Mașanski *agentura* lui Frantiska Ungelt. Două zile, în care toate eforturile lui puteau să se ducă pe apa sâmbetei.

Furios foc, se îndreptă către poarta de la numărul 12. Era opt și jumătate fix. Aproape că se ciocni de Beata. Era superb machiată. Tot cu taiorul verde, aruncase în grabă pe umeri un șal negru cu marginea de vizon. Avu răgazul să surprindă o lucire de panică în ochii ei verzi, apoi, într-o fracțiune de secundă, zâmbetul se așternu pe buze și zise cu o voce melodioasă:

— Ați venit mai devreme. Mai aveam ceva de cumpărat. Nu-i nimic, mai poate să aștepte.

Ea îl luă de braț, trăgându-l înăuntru și începu să urce scara unduindu-și șoldurile prea late sub nasul lui Malko. Acesta o urmă foarte intrigat. Imediat ce intră în casă, Beata își lepădă șalul și îl fixă pe Malko cu un zâmbet provocator.

— E puțin cam devreme ca să cinăm, nu-i așa? Am reținut pentru mai târziu o masă la *Palace*.

Femeia asta parcă era din stâncă. Se duse la bar, scoase o sticlă de Moët și pahare, apoi le umplu, învârtindu-se în jurul lui Malko în aparență senină și fără griji. Telefonul începu să sune și se opri imediat.

— Am pus robotul, spuse Beata. Ca să fim liniștiți.

Privirea insistentă o căuta pe a lui Malko. Se ridică și dădu

drumul unei combine Akai. Era muzică țigănească. Soneria telefonului se declanșă din nou. Ea îl chemă pe Malko.

— Vino să-ți arăt ceva!

„Ceva" erau niște fotografii cu ea în furou.

— Păreți cam obosit, zise ea deodată, cu o tandrețe neașteptată.

Cu un gest blând, ea îi mângâie părul lui Malko și, ca din întâmplare, își lipi bazinul de el cu un gest fără echivoc. Privirile lor se încrucișară, iar ea zise cu glas prefăcut dojenitor:

— Ștrengarule!

Ca și cum *el* s-ar fi năpustit asupra ei. Telefonul sună a treia oară. Malko se gândea la două aspecte. În primul rând, înțelese motivul atitudinii Beatei, apoi, simțea o dorință viscerală, irațională față de scorpia asta superbă. Dacă ar exista o întrecere între jigodii, cu siguranță că ea ar câștiga toate medaliile. Când el își petrecu brațul în jurul mijlocului ei, femeia gânguri cu vocea ei melodioasă, arătându-i gâtul:

— Dă-mi un pupic aici și fii cuminte.

Era magnifică! Se zgribuli puțin, apoi îl respinse.

— Vino să mai bem un pic.

— Mi-e foame, hai să mergem să mâncăm. Bem la restaurant.

El se îndreptă spre ușă. Ceea ce prevăzuse, se adeveri. Beata îi ținu calea gângurind, alintându-se ca o pisică, dar foarte hotărâtă să nu-l lase să plece. Lipită strâns de el, ea îi dădu voie s-o sărute, încălzindu-se încet-încet, permițându-i lui Malko să-i descheie jacheta pe sub care avea doar sutienul. Însă când el încercă să meargă mai departe, ea se eschivă din nou. Abia trăgându-și sufletul, cu ochii strălucitori, ea făcea pe sperioasa.

— O să trebuiască să mă machiez iarăși, zise ea.

Sprijinită de tocul ușii, ea stătea în fața lui. Telefonul sună pentru a parta oară.

— Ești foarte căutată, făcu Malko ironic. Cred că mă duc să mănânc singur. Nu-mi plac femeile care fac fițe.

— Ce nesuferit ești!

Se pregătea să se îndepărteze de ea ca să iasă când Beata își schimbă brusc atitudinea. Își încolăci brațele în jurul gâtului și îl sărută cu pasiune, iar mâinile începură să-i exploreze corpul, descheindu-l la cămașă, mângâindu-l peste tot. Scoase un țipăt scurt când descoperi pistolul Makarov.

— Ia te uită, ești înarmat, zise ea simplu.

Acest lucru nu o intimidă și începu să-l excite frecându-se întruna de el. Când îi desfăcu fermoarul fustei din piele, ea se scutură ca să alunece mai ușor, rămânând numai în ciorapii care îi ajungeau până la coapse.

— Să-mi faci tot ce vrei, murmură cu vocea ei melodioasă.

Ea îl împinse pe divan și se aruncă deasupra lui. Parcă avea zece guri și o sută de brațe. Telefonul nu mai suna. Când Malko îi dădu jos slipul din dantelă, își dădu seama că ea nu juca teatru... Însă, ea refuză din nou să se culce cu el. Cum stătea în patru labe pe canapea, era extrem de provocatoare. Petrecând brațul în jurul taliei, întărâtat la culme de acest fals viol, Malko nu mai așteptă. Nebăgând în seamă zvârcolirile ei, atinse intrarea dintre coapse și împinse.

Dar nu prea tare, căci Beata se mulțumi să geamă încântată, iar el se afundă în ea până la rădăcină. După aceea, o posedă cu toată forța, în timp ce ea îl primea resemnată. În final, explodă în străfundurile ei.

* * *

În aceeași ținută, Beata mângâia distrată pieptul lui Malko, cu o cupă de Moët în cealaltă mână.

— Ce puternic ești, gânguri ea, nu mi s-a mai întâmplat să mă las așa, de prima oară.

Era timpul să revină la lucrurile serioase. Malko îi zise cu voce egală:

— Știi că prietenul tău Frantiska a vrut să mă omoare astăzi?...

— Ce tot spui tu acolo!

Intonația cu care rostise aceste vorbe era din cale-afară de ignitoare. Malko își ațintí privirea în ochii ei verzi.

— Când te-am văzut ieșind, te duceai să te întâlnești cu Frantiska, nu-i așa? Știu că mai sunteți împreună. Dacă ai urcat atât de repede, ai făcut-o pentru că nu voiai să-l văd. El a tot telefonat. Probabil din mașină. Atunci te-ai gândit că, dacă te culci cu mine, mă împiedici să plec.

Beata îl măsura din priviri zâmbind în colțul gurii, amuzată și fioroasă.

— Dragule, ești foarte isteț, zise cu vocea ei melodioasă. Este adevărat că trebuia să ieșim împreună. Când îmi cere

acest lucru, nu pot să-l refuz. Dar nu el a venit să mă ia, ci șoferul.

— Cu Tatra aia mare?

— De unde știi?

— Am văzut când te-a adus acasă. În după-amiaza asta.

— Ești tare, gânguri ea. Când te-am văzut, m-am gândit că nu puteam evita să iau masa cu tine. Nu trebuia ca Jaroslav — șoferul — să mă vadă cu tine. I-ar fi spus lui Frantiska, iar el ar fi fost în stare să vină să ne omoare pe amândoi. Atunci nu știam că ești înarmat. Știi, chiar avem chef să mă culc cu tine... Altminteri, nu aș fi făcut-o. Hai să mergem la restaurant...

— Nu ți-e teamă că te așteaptă jos?

— Nu. Este prea mândru. Cred că turbează de furie. Trebuie să găsesc o scuză.

În timp ce vorbea, ea se îmbrăcă. Malko făcu și el la fel și își luă pistolul. Beata ieși din baie proaspătă ca un trandafir. Îi amintea de Mandy Ticăloasa. Dar mult mai periculoasă. Acum trebuia să-l ducă la colonelul Frantiska Ungelt. Înainte să iasă, observă pe peretele din bucătărie câteva tablouri noi.

— Pictezi?

— Da, îmi place, zise ea. Într-o zi, o să-mi deschid o expoziție.

* * *

Lumina slabă din restaurantul hotelului *Palace* din piața Venceslas o făcea pe Beata și mai frumoasă. Aici se mânca destul de bine, iar într-un fel logie încropiseră chiar un micuț cazinou. Visătoare din cauza vinului moldovenesc, Beata își încrucișă degetele cu ale lui Malko.

— La ce te gândești, dragule?

Accentul ei cântător ar fi topit și un ghețar. Malko o fixă cu ochii lui aurii.

— La prietenul tău, Frantiska Ungelt.

Ea tresări.

— Mai dă-l încolo! Nu ești fericit lângă mine?

— Foarte, zise el, dar am venit la Praga special ca să-l găsesc.

— Vrei să-l omori?

Beata îi pusese această întrebare pe un ton cât se poate de firesc. El se întreba ce anume îi imprimase această indiferență

glacială și această duritate de granit. Cel puțin, lucrul acesta le ușura dialogul.

— Știi cumva ce face acum? o întrebă el.

— Niciodată nu știu ce face *cu-adevărat*. De ce?

— Pentru că pregătește o acțiune teroristă comandată de Irak și va costa viața a sute de oameni nevinovați.

— Nu, zău!

Ea își aprinse netulburată o țigară. Ca și cum Malko i-ar povesti despre ploaie sau despre soare.

— De asta vrei să-l ucizi? conchise ea. Ai ceva împotriva irakienilor?

— Nu vreau să-l ucid *neapărat*, o corectă Malko, puțin cam descumpănit de seninătatea Beatei. Vreau doar să împiedic această oroare. De aceea trebuie să-mi spui unde pot să-l găsesc pe prietenul tău.

Beata îl măsură îndelung cu privirea, trase un fum din țigară și zise tărăgănat cu același ton calm:

— Ascultă, scumpete, ești fermecător, m-ai regulat fantastic și sunt fericită că te-am întâlnit. Dar nu-i voi face *niciodată* vreun rău lui Frantiska. Nu știi de unde vin. El este singurul protector din viața mea. Nu am pe nimeni și mă iubește la nebunie. Îmi iartă absolut totul. Chiar dacă află că m-am culcat cu tine în seara asta, se va întoarce.

— Și dacă îți spun că pregătește atentate?

Ea ridică nepăsătoare din umeri.

— Ei și? În fiecare zi mor oameni. Asta-i viața.

El o privi consternat de atâta calm. Frumoșii ei ochi verzi se transformară în smaralde reci. Însă, când reluă, vocea era tot la fel de melodioasă:

— În orice caz, eu nu-i voi face nici un rău lui Frantiska.

Malko puse mașinal pe masă un teanc de bancnote albastre de o mie de coroane, iar Beata se ridică. Când se urcară în mașină, ea își puse visătoare capul pe umărul lui Malko.

— Poate că ne vom mai întâlni într-o bună zi. În altă parte.

Ajunseseră în strada Blanicka. Malko făcu o ultimă tentativă.

— Am împuternicire să cheltuiesc mulți bani ca să rezolv această problemă, începu el.

Beata îi închise gura cu un sărut și murmură cu vocea ei melodioasă:

— Frantiska îmi dă foarte mulți bani, așa că nu am nevoie de ai tăi.

Ea coborî și se aplecă spre el.

— Totuși, fii atent, dragul meu. Frantiska este foarte periculos.

Malko se îndreptă către Vitezneho Unora. De data asta i se înfundase. Nu obținuse nimic de la Beata. Nu-i mai rămânea decât să dea socoteală pentru eșecul său, ori să caute prin toată Praga o mașină Tatra 613, al cărei număr nici măcar nu-l știa. Ca și cum ar căuta acul în carul cu fân. Ultima speranță era bătrânul Zev Mașanski.

* * *

Hotelul *Praha* semăna cu o biserică părăsită. Mai ales la această oră târzie. Malko luă liftul și străbătu culoarul pustiu ca să ajungă în camera lui. Auzind un zgomot, se întoarse. Zări doi bărbați care apărură din toaleta care se afla pe hol în spatele lui. Masivi, îmbrăcați în costume cadrilate, cu figuri de brute, lipsite de expresie. Aveau capete de KGB-iști. Faptul că nu discutau între ei îl frapă pe Malko.

Aproape că ajunsese în dreptul ușii lui când alți doi zdrahoni se iviră în fața lui, prefăcându-se că ieșeau dintr-o cameră. Probabil că erau tovarășii celorlalți. Asta îi mirosea a naibii de tare a capcană.

Fără un cuvânt, cei patru bărbați înaintau spre el. Îl blocară pe Malko între rândul de uși din dreapta și balustrada din lemn care se găsea deasupra barului la zece metri înălțime.

În clipa în care Malko introducea cheia în broască, unul dintre ei scoase din buzunar un pumnal micuț. Din instinct, Malko smulse pistolul Makarov de la brâu și-l aținti spre ei. Cei patru bărbați se opriră. Arma era goală, dar ei nu aveau de unde să știe acest lucru. Astfel, Malko avu timp să descuie și să intre în cameră. Se repezi la telefon ca să ceară ajutor, însă ușa se deschise. Aveau experiență, nu glumă!

Lăsând receptorul din mână, se năpusti spre ușa terasei și ieși. Primii doi care îl urmăriră îl ajunseseră deja... Malko se lansă într-o cursă cu obstacole, escaladând balcon după balcon, căutând să câștige puțin avans. Mai încolo, găsi o masă din lemn și o azvârli într-o fereastră. Abia avu timp să se strecoare prin spărtură și să străbată camera în goană. În clipa în care deschidea ușa dinspre culoar, se întoarse și îl zări pe unul dintre urmăritori ochindu-l cu un pistol cu amortizor. Se aplecă, iar o serie de împușcături înfundate țâșniră deasupra lui. Se îndrepta deja spre scara mare ce ducea la recepție. Imediat ce ajunse în hol, îi văzu pe cei patru bărbați care veneau în urma lui. Era un adevărat comando de exterminare.

Fără să mai stea pe gânduri, se năpusti la mașină. Tocmai se pregătea să pornească atunci când urmăritorii îl ajunseră. Însă era prea târziu ca să-l oprească. Încetini mai departe, pe bulevardul Lenin, sigur că nu mai este urmărit.

Era cu neputință să se întoarcă la hotelul *Praha*, dar își aminti că cei doi informatori ai CIA lucrau până târziu, din cauza clienților canadieni. Urcă scara din strada Pariska, câte patru trepte odată. Ușa biroului era deschisă. Aplecată pe telex, Loretta ridică privirea stupefiată.

— Ce s-a întâmplat?

Malko îi povesti și în încheiere îi spuse că nu mai avea gloanțe pentru Makarov.

— Asta se aranjează, îl asigură ea.

Deschise sertarul și îi întinse o cutie cu cartușe.

— Vreți să dormiți aici? îi propuse ea. Eu aproape am terminat. Vă las cheia. Noi venim mâine dimineață.

— O să văd, zise Malko după ce încărcă butoiașul armei.

Nu se simțea în stare să se întoarcă la hotel. Era prea mult pentru o singură zi. Ce paradox! Acum el era cel urmărit de omul pe care venise să-l vâneze la Praga...

Imediat ce fata plecă, Malko se întinse pe canapeaua veche și adormi numaidecât.

* * *

Zgomotul yalei îl făcu pe Malko să tresară și se ridică cu pistolul în mână. Era buimac. Se făcuse ziuă, iar informatorul CIA apăru cu un teanc de ziare sub braț. Îl trânti pe birou și se apropie de Malko.

— Am vești, îl anunță el. Și bune și rele.

— Mai întâi, cele rele. Despre ce este vorba?

— Zev Mașanski a fost asasinat aseară. I-au tras două gloanțe în cap, iar apartamentul a fost cotrobăit.

Colonelul Frantiska Ungelt juca dur.

— Care sunt cele bune?

— Cred că v-am mai pomenit despre dezertorii mei ruși, nu-i așa? Unul dintre ei, Dimitri Sevșenko m-a sunat azi-dimineață. Era supărat fiindcă un prieten de-al lui a fost împușcat ieri în apropiere de piața Venceslas. Din câte mi-a povestit Loretta despre aventura dumneavoastră, trebuie să fie tipul pe care l-ați omorât aseară. El lucra pentru o *agentură*, dar Dimitri nu știe pentru care dintre ele. Ceilalți doi prieteni ai lor se întorc în seara asta de la Brno și au fost recrutați de aceeași *agentură*.

— *Himmel!* făcu Malko. Cu siguranță că e *agentura* lui Frantiska Ungelt! Trebuie să-l găsim pe Dimitri al dumneavoastră ca să aflăm mai multe.

— Nu e cu putință fiindcă a plecat azi-dimineață din Praga, căci a găsit de lucru la Bratislava.

Destinul se juca iarăși cu Malko, încurcând ițele ce duceau la colonelul din STB. Dar exista totuși un fir călăuzitor: doi tipi într-o gară, pierduți în mijlocul mulțimii de călători. Se agăța de o șansă infimă. Până la urmă, s-ar putea ca legătura cu Beata să nu fi fost zadarnică.

Capitolul XVIII

— La ce oră sosește trenul din Brno?

Canadianul consultă Mersul trenurilor, apoi spuse:

— La ora optsprezece și șase minute, în gara centrală din cartierul Vitezneho Unora. Ce aveți de gând să faceți?

— Să mă duc, răspunse Malko. Mi-a venit o idee. Credeți că Loretta poate să vină cu mine?

— Bineînțeles.

Malko rumega vestea lichidării lui Zev Mașanski. Totul se lega în mod nemilos. Știindu-l pe Malko pe urmele lui, fostul colonel din STB întrerupea brusc orice pistă care ducea la el. El era omul ales de irakieni să declanșeze campania teroristă în contul lor. Într-o țară cum este Cehoslovacia, nu risca absolut nimic din partea autorităților oficiale care erau prea intimidate. Numai Malko îl deranja. În dorința lui de a câștiga cu amândouă mâinile, Zev Mașanski se băgase singur în gura lupului.

Malko își înmuie buzele într-un lichid negricios cu aspect de cafea. Se gândea cum să-și omoare vremea până când sosea trenul din Brno. Tocmai se pregătea să plece la hotel ca să se radă și să se schimbe când sună telefonul. Rupert Goose răspunse și se întoarse spre el.

— E Tomase. A descoperit ceva foarte important pentru dumneavoastră. Dorește să vă întâlniți imediat.

— Unde?

— În holul hotelului *Intercontinental*.

— Mă duc, zise Malko.

Se va spăla și se va bărbieri mai târziu.

* * *

O grămadă de turiști japonezi înghesuiți unii în alții se

îndreptau pe trei șiruri spre teatrul din centrul vechi al orașului. Malko așteptă să treacă, zărindu-l pe Tomase așezat într-un fotoliu din hol. Ziaristul se ridică dintr-un salt și veni spre el, părând foarte nervos.

— În cursul anchetei mele în legătură cu STB, am dat peste „un pocăit", un anume Ian Jiru care va depune mărturie luna viitoare în fața unei comisii guvernamentale. A acceptat să discute mai întâi cu mine.

— Ce legătură are el cu afacerea asta?

— A fost funcționar la Omnipol. Ca să facă legătura cu STB. Se ocupa de comenzile ce treceau pe la STB și se îndreptau către „clienții" lor speciali, adică, serviciile de informații din diferite țări și chiar unele grupări teroriste. Și-a încetat activitatea de curând.

Merseră din nou pe cheiul fluviului Vâltava, spre sud, ajungând în cartierul Podoli. Ian Jiru locuia într-o căsuță din apropierea parcului Druzby. El le deschise doar în cămașă și papuci de casă. Era un bărbat masiv cu tenul cenușiu, cu privirea stinsă și pungi mari sub ochi.

— Domnul Linge face o anchetă legată de activitatea STB-ului, pentru guvernul american, îi explică Tomase.

Se așezară în jurul unei mese acoperite cu o mușama. Ian Jiru părea abătut, cu privirea în gol.

— De ce vrea să vorbească? întrebă Malko.

— Este licențiat și caută de lucru. Dacă vrea să găsească, trebuie să colaboreze. El nu a fost membru de partid, ci numai un modest funcționar.

— Ce vrea să dezvăluie?

— Comenzile destinate clienților „speciali" ai Omnipol, adică arme, explozibili sau echipamente sofisticate precum detonatoare, care nu au fost livrate niciodată direct STB-ului, ci unei terțe companii care acționa în interesul lui, CEXPORT, cu sediul pe aeroportul din Praga. Numai Ian Jiru cunoștea destinația finală a coletelor. Când comuniștii au început să-și piardă puterea, un înalt funcționar din STB s-a dus la Omnipol și a cerut să i se restituie toate documentele în care figurau expedierile acestui material.

— Cine?

— Colonelul Frantiska Ungelt.

Când auzi numele Ungelt, Ian Jiru aprobă viguros din cap. Până aici, Malko nu aflase nimic nou. Comuniștii avuseseră timp berechet ca să facă curățenie... Concasoarele lucraseră din plin.

— Ce știe despre Ungelt?

— Nu mare lucru. Vorbea frecvent la telefon cu el, dar asta era tot. Și numai chestiuni de ordin strict profesional. De altfel nici nu a auzit vorbindu-se despre el decât până în decembrie anul trecut, când Ungelt i-a telefonat.

— Plecase deja din STB?

— Da, de vreo șase luni, însă se mai ocupa încă de anumite dosare. Ungelt i-a spus lui Ian Jiru că a fost contactat din nou de unul dintre clienții săi și că ar dori să se asigure că și comanda lui va fi livrată ca lumea.

— Noul guvern nu a sistat activitatea condusă de Omnipol? întrebă Malko.

— Nu au putut, recunoscu Tomase. Omnipol îi aduce statului ceh trei miliarde de dolari anual, din vânzarea tancurilor T 52 și a materialului militar ușor. E bănet, nu glumă. În concluzie, Vaclav Havel a închis ochii și a acceptat să fie livrate comenzile în curs, rezervându-și dreptul doar să arunce o privire peste contractele cele noi.

— În ce constă comanda cerută de Ungelt?

— Pretinde că e vorba de material destinat armatei libiene care va fi plătit în dolari, iar o parte din sumă a și fost vărsată. Dacă materialul nu va fi livrat, Omnipol va fi obligat să o returneze. Ian Jiru a dat socoteală șefilor lui care i-au dat undă verde, iar el i-a spus „da" lui Ungelt.

— Despre ce a fost vorba?

Tomase îi puse întrebarea lui Ian Jiru care începu o amplă explicație, tradusă pe parcurs de intermediar.

— A fost vorba despre cinci sute de kilograme de *Semtex* și de *Petn*, niște explozibili foarte puternici fabricați la noi. Sunt derivați ai celebrei plastiline, însă cu o forță de deflagrație de zece ori mai mare. Libienii îi vor sub forma unor plăci de un centimetru grosime, ca să poată fi modelate sub orice forme.

Malko nu-și lua ochii de la buzele lui. Se găsea pe un teren cunoscut... În Liban, milițiile foloseau Semtex-ul ca explozibil nedetectabil, după ce îl vopseau și îl puneau ca accesorii. Nici măcar câinii nu-l puteau descoperi.

— Împreună cu acest material exploziv, contuină Tomase, erau livrate o sută de detonatoare miniaturizate, unele dintre ele cu mecanism de ceasornic.

Era atracția preferată a oricărui terorist.

— Ce s-a întâmplat ce acești explozibili? întrebă Malko.

— Au fost livraţi la CEXPORT, firma de legătură care are depozitele pe aeroportul din Praga, ca să-i expedieze.

— Au plecat spre Libia?

— Nu.

— De ce?

— Între timp, noul guvern al lui Vaclav Havel a primit proteste din mai multe ţări occidentale care au descoperit borcanul cu dulceaţă de trandafiri. Încă de pe 1 ianuarie anul acesta, nu a fost livrată nici o cutie. Cum controlul expedierii încărcăturii a fost preluat de partizanii lui Vaclav Havel, măsura a fost aplicată cu adevărat. Guvernul a hotărât să examineze fiecare comandă în parte, ca să verifice dacă STB-ul nu l-a luat în râs.

— Deci, materialul explozibil se află încă pe aeroport, conchise Malko mai liniştit.

— Staţi puţin! continuă Tomase. Ian Jiru, care este un funcţionar conştiincios, a vrut să-şi avertizeze clienţii de întârziere. Deci, a trimis un fax destinatarului comenzii cerute de colonelul Ungelt, adică uneia dintre camerele de comerţ ale armatei libiene. Iată ce răspuns a primit.

Se adresă lui Ian Jiru care scoase din buzunar un fax şifonat, redactat în engleză, şi i-l întinse lui Malko. Libienii confirmă că nu erau la curent cu cererea făcută de Omnipol.

Se lăsă o tăcere lungă şi apăsătoare. Malko era înmărmurit de această descoperire. Totul se potrivea perfect. Colonelul Ungelt avusese nevoie de o cantitate importantă de explozibili şi organizase absolut totul... Totuşi, un lucru şchiopăta.

— Cum de a reuşit Omnipolul să livreze această comandă STB-ului fără documente, fără ca libienii să comande absolut nimic?

— STB-ul putea foarte bine să întocmească acte false. Procedau deseori aşa, ca să ascundă anumite destinaţii „sensibile".

— Mai exact, în ce loc se află explozibilii?

— Acum câteva zile, la cererea comisiei de anchetă, Ian Jiru s-a dus la CEXPORT ca să facă stocul materialului din depozit. Aşa-zisa comandă libiană dispăruse fără urmă. Cred că a fost luată cu un camion de cineva care avea cheile depozitului.

Malko simţi un ghem în stomac. Descoperise o piesă în plus din diabolicul joc de puzzle al irakienilor. Dacă în următoarele ore nu punea mâna pe colonelul Ungelt, Europa va avea câteva sute de morţi.

* * *

— Mai doriţi să aflaţi şi altceva? îl întrebă Tomase.

— Din câte ştie, există grupări teroriste implantate în Cehoslovacia?

Tomase traduse răspunsul:

— Nu.

Ian Jiru încheie discuţia. Malko avea o singură grijă: să-i dezvăluie această ultimă informaţie şefului Centralei CIA. Ceea ce îi spusese funcţionarul de la Omnipol însemna că irakienii erau capabili să comită zeci de atentate în Europa. Trei sute de grame de explozibil erau de ajuns ca să frângă în două un avion. Cu cinci sute de kilograme, puteau să declanşeze o campanie teroristă capabilă să înspăimânte opinia publică de pretutindeni. Chiar dacă acest lucru nu-l implica deloc pe Saddam Hussein, el tot s-ar fi simţit răzbunat de umilinţa suferită în public. După ce îl lăsase pe Tomase la birou, fu primit imediat la ambasadă de John Laramie.

— Am primit acum un mesaj de la Langley, zise acesta.

Malko citi telexul. Era clar şi concis: orice persoană implicată în operaţiunea Intiquam trebuia eliminată „cu orice risc". În limbajul codificat al CIA, asta însemna lichidarea colonelului ceh şi a complicilor acestuia. Malko puse telexul jos.

— E o prostie, observă el. Nici măcar nu l-am găsit. Ba dimpotrivă, am din nou...

John Laramie se albi la faţă în timp ce asculta istorisirea lui Malko despre cele cinci sute de kilograme de material explozibil.

— Voi cere imediat audienţă la ministrul de interne, spuse el şi îi voi anunţa şi pe cei de la Langley.

— Langley se află la şapte mii de kilometri, observă Malko, iar eu cred că cehii sunt incapabili să pună mâna pe explozibil.

— Dar e oribil! strigă americanul. Ce vreţi să facem? Nu putem sta cu braţele încrucişate.

— Fireşte că nu, zise Malko. Mai putem să ne încercăm puţin norocul înainte ca generalul să creeze panica generală. Acum mi-am făcut o idee clară despre planul operaţiunii Intiquam. Anouar Rashimi a vorbit despre maşinile-capcană. Sunt absolut sigur că le-a pregătit colonelul Ungelt ajutat de oamenii lui, cu explozibilii procuraţi de la Omnipol. Numai că avea nevoie de oameni care să conducă aceste vehicule...

— Şi după aceea?

— Cu siguranță că Ungelt a recrutat niște șoferi, conchise Malko. Eu văd două posibilități: fie că există teroriști europeni care se ascund în țară ca urmare a unificării celor două Germanii, fie că se folosesc de dezertorii din armata sovietică, ce oricum nu mai au nimic de pierdut.

— De ruși?

— Da. Bărbatul care a vrut să mă lichideze și care a strâns-o de gât pe Zitna era unul dintre aceștia și lucra pentru Ungelt. Am aflat de la informatorul dumneavoastră că Ungelt a recrutat cel puțin doi dintre aceștia. Sosesc astăzi cu trenul de la Brno.

Americanul tresări.

— Nemaipomenit!

Malko îi domoli entuziasmul.

— Dar nu știu nimic despre ei. Nici măcar cum arată.

— Trebuie să-i anunțăm pe cei din *Verejna Bezpecnost.*[1]

— Doar n-o să-i controleze pe toți călătorii din tren.

— Cum credeți că o să-i prindeți?

— Am un indiciu, spuse Malko. Dacă mă înșel, trebuie să obținem de la guvern închiderea tuturor granițelor.

John Laramie în aruncă o privire înnebunită.

— Știți bine că nu o s-o facă.

— Să sperăm că o va face. De aceea trebuie să vă rugați pentru mine, încheie Malko.

* * *

Gara Praha-Hlavnî Nadrazi era un monument hidos, situat la marginea cartierului Vitezneho Unora, pe autostrada ce mergea de-a lungul malului drept al Vâltavei. Malko se uită la ceasul mare așezat deasupra imensei sigle aurii, care părea gata să-și ia zborul de pe cupola înaltă a holului, ciudat luminat de vitralii.

— Trenul de Brno va sosi peste două minute, îi spuse el Lorettei care stătea lângă el.

Era îmbrăcată într-o ținută supersexy: o rochie puțin mai lungă decât un bolerou, cu niște colanți înflorați ce dispăreau în niște ghetuțe fine. Sânii se balansau liberi, abia acoperiți de decolteu.

— Mă duc să văd dacă nu are întârziere, spuse ea.

Se îndreptă spre gară. Malko parcase mașina chiar în față, pe trotuar. Din fericire, exista o singură ieșire. Făcuse un tur pe acolo

1. *Securitatea publică (n.a.)*

ca să verifice. Dar descoperise o atmosferă de o tristețe îngrozitoare. Un hol oribil cu două cariatide cenușii, un culoar imens și pustiu pe unde bântuiau câțiva cerșetori și, în fund, garnituri de vagoane verzi. Gara părea părăsită. Loretta se întoarse și se sui în mașină aproape sufocându-se:

— Acum intră în gară, îl anunță ea.

Nici nu termină bine ce avusese de spus, că Malko văzu în oglinda retrovizoare o Tatra 613 mare și neagră ce se apropia. Bătăile inimii se întețiră. Limuzina se strecură în stânga lui și îl recunoscu imediat pe bătrânul șofer mustăcios care o lăsase pe Beata în fața casei. Era mașina colonelului Frantiska Ungelt. Îi venea să urle de bucurie.

Vehiculul se opri în fața gării, la treizeci de metri mai departe de Malko, dar nu coborî nimeni din el.

* * *

Valul de călători se împrăștie pe trotuar, iar majoritatea plecă pe jos. Nu era nici un taxi. Unii dintre ei se duseră în stația de metrou de pe linia B situată pe partea cealaltă a autostrăzii.

Toți erau prost îmbrăcați, încărcați cu baloturi, cu coșuri, târând plozii după ei. Parcă sosise un tren cu deportați. În momentul în care oamenii se împrăștiară, doi bărbați ieșiră din hol. Parcă erau frați. Amândoi erau înalți, purtau bocanci negri, impermeabile cu glugă, rucsaci în spate și erau foarte blonzi.

Stătură pe gânduri câteva clipe înainte să se îndrepte către Tatra neagră. În același timp, șoferul coborî și îi strigă. Schimbară câteva cuvinte, apoi deschise portbagajul și aruncară rucsacii acolo, apoi se urcară în mașină. Unul în față alături de șofer, iar celălalt în spate. Tatra porni imediat în mare viteză, îndreptându-se spre podul Hlavkuv. Malko lăsă trei vehicule între ei, apoi se avântă în trafic.

— Ei sunt! îi zise el Lorettei.

De data asta era hotărât să nu-i scape din ochi. Se vedea că șoferul nu îl observase și conducea liniștit destul de încet. Vină la stânga pe Veletrzni, îndreptându-se bulevardul Milady Morakove. După ce parcurse trei kilometri, Tatra vină la stânga, într-o zonă industrială, situată mai sus de Mala Strada, apoi opri puțin mai încolo, în fața unui depozit în spatele căruia se afla un cimitir de mașini. Malko mai rulă un pic și se opri într-o fundătură de unde putea să observe împrejurimile. Șoferul coborî, deschise poarta și

gară Tatra în fața unei clădiri care avea aproape toate geamurile sparte. Călătorii coborâră și îi conduse într-o construcție ce semăna cu o uzină părăsită.

În jumătatea de oră care urmă, nu se întâmplă nimic, apoi șoferul apăru singur, se urcă în Tatra și plecă. Înainte de a se îndepărta, înconjură grilajul cu un lanț gros închis cu un lacăt.

Malko urmărea cu privirea vehiculul masiv care se îndrepta spre Milady Morakove. Cei doi ruși veniseră să facă treabă pentru fostul colonel din STB. Pare-se ca să conducă mașinile-capcană. Trebuia să înainteze mai repede. În momentul în care pornea, Loretta deschise portiera.

— Lasă-mă pe mine aici, spuse ea deodată. Supraveghez locul. Pe curând!

El îi mulțumi cu un zâmbet și plecă pe urmele vehiculului Tatra. Avea de parcurs un kilometru ca să-l ajungă. Se oprise la stopul din intersecția cu Slovenskeho Povstani, marea arteră care ajungea în bulevardul Lenin. Apoi, Tatra vină pe Lenin și se angajă pe un drum ce ducea în cartierul rezidențial Dejvice. Acesta era presărat de vile mari și pătrate, lipsite de farmec, ce aparținuseră odinioară înalților funcționari ai regimului. În aparență, nimic nu se schimbase. Era un cartier luxos, urât și trist, construit în cel mai pur stil stalinist.

Ajuns, apoi aproape în vârful colinei, vehiculul masiv se angajă pe o străduță îngustă și pustie, unde Malko nu voia să-l mai urmărească. Din locul în care se găsea, îl văzu oprindu-se în fața unei porți care se deschidea electronic și intrând în curtea unei imense vile cenușii cu trei etaje, cubică ca un zar. Malko notă numele străzii: Zlatnice și trecu prin fața „zarului" cu numărul 14. Tocmai descoperise ascunzătoarea colonelului Frantiska Ungelt.

Capitolul XIX

Noaptea se lăsase de mai bine de o oră. Nu răzbătea nici o lumină din depozitul în care cei doi sovietici stăteau ascunși. Malko o găsi pe Loretta înghețată de-a binelea. Nu se întâmplase nimic cât lipsise el. La capătul străzii apărură două faruri și recunoscu mașina Zastava bej a lui Rupert Goose, care venea să-l înlocuiască. El trebuia să dea o fugă până la Ambasada americană.

După ce o conduse pe Loretta la mașina lui Rupert Goose, Malko o luă spre cartierul Mala Strana. Singurul birou luminat din toată clădirea ambasadei era cel al șefului Centralei CIA... După telefonul primit de la Malko, John Laramie îl primi pe acesta cu căldură.

— Ia spuneți-mi, l-ați găsit?

— Locuiește pe strada Zlatnice, zise Malko, într-o vilă superbă din cartierul Dejvice. De asemenea, știm unde se află cei doi ruși care au fost probabil recrutați ca să conducă mașinile-capcană.

— Despre ele ce știți?

— Deocamdată nimic, recunoscu Malko. Ce credeți că ar trebui să faceți acum?

— Mă duc mâine dimineață la Castel și cer interogarea imediată a colonelului Ungelt. Dacă le comunic elementele pe care mi le-ați spus, nu mă vor putea refuza.

— În seara asta nu putem face nimic?

Americanul zâmbi cu ironie.

— Toată activitatea oficială din Cehoslovacia se întrerupe la ora cinci. Dar dumneavoastră ce vreți să faceți?

— Vreau să supraveghez neîncetat depozitul și să acționez după mersul evenimentelor, răspunse Malko. Mă întorc imediat acolo. Mâine dimineață trebuie percheziționat de poliția cehă.

* * *

Se făcuse ora cinci dimineața. Strada Novy Svet era liniștită,

pustie şi absolut sinistră. Cerul era brăzdat de nori groşi cenuşii. Malko căsca extenuat. Dormise doar trei ore. Din capătul străzii apăru o siluetă. Era Loretta. Venise cu autobuzul. Circulau şi noaptea. Tânăra se strecură în maşină şi puse un pachet în poala lui Malko. Erau sandviciuri cu şuncă de Praga. Înfulecă două la repezeală.

— Nu sunteţi obosit? îl întrebă fata.

— Puţin.

— Odihniţi-vă, veghez eu.

Lăsă spătarul scaunului în jos şi închise ochii. Aproape adormise când simţi ceva aşezându-se cu blândeţe pe pântece. Întredeschise ochii şi o văzu pe Loretta aplecată peste el, cu sânii aproape goi, la câţiva centimetri de faţa lui.

Scârţâitul fermoarului care se deschise după câteva clipe îi păru asurzitor. Tresări când simţi cum gura femeii îl înghite, apoi tensiunea se risipi în această teacă primitoare. Felaţia aceasta pe strada pustie şi în zorii zilei avea ceva ireal. Însă, când pielea sidefie a sânilor îi ferecă membrul rigid, senzaţia păru mai delicioasă. Loretta îşi lăsă bretelele rochiei să alunece pe umeri şi, îngenuncheată pe scaunul de alături, se folosea de sâni ca de un sublim cuptor. Malko nu se abţinu deloc atunci când simţi că se apropie orgasmul, fiindcă gura Lorettei îl primi din nou. Spasmul fu atât de violent, încât se lovi cu capul de plafon.

Cu un gest cât se poate de firesc, Loretta îşi aranjă rochia, iar Malko reveni încet-încet pe pământ. Nu schimbaseră nici o vorbă, însă ea ghicise în mod miraculos ce fantezii bântuiau prin mintea lui Malko încă de la prima lor întâlnire.

El ridică privirea spre cerul care începea să se înseninezе. Următoarele ore aveau să fie hotărâtoare. Depozitul din faţa lui rămăsese în continuare tăcut şi întunecat.

* * *

La opt fix, un Ford Capri de culoare albă se opri în faţa grilajului încuiat cu lacăt. Şoferul maşinii Tatra coborî şi dispăru înăuntru pe o uşă laterală a clădirii.

După cinci minute, ieşi însoţit de unul dintre ruşi. Acesta era îmbrăcat în jeanşi şi o haină din piele de căprioară. După ce puseră în portbagaj o geantă de voiaj şi mai multe colete plate învelite în hârtie de împachetat, se urcă la volanul Fordului, iar şoferul cel bătrân se aşeză alături de el. Maşina se întoarse şi

plecă spre Milady Morakove. Cu inima bătându-i să sară din piept, Malko porni la rândul lui. Mergea destul de aproape, reuşind să zărească numărul Fordului: H-653802. Avea placă de înmatriculare germană cu număr de Hamburg. Străbătu marele bulevard până ajunse în colţ cu Slovenskeho Povstani şi opri ca să-l lase pe şofer în staţia de autobuz. Fordul Capri vira la stânga, îndreptându-se spre Lenin. Malko venea în urma lui. Nu trebuia cu nici un chip să piardă această maşină care era probabil cea care va exploda. Când ajunse la stopul următor, în faţa unei cabine telefonice, se întoarse spre Loretta şi spuse:

— Coborâţi aici şi sunaţi-i pe John Laramie şi pe Rupert ca să vă însoţească imediat la depozit. Şi cu poliţia, dacă e posibil. După ce daţi telefon, duceţi-vă înapoi. Nu trebuie să-l lăsăm pe celălalt sovietic nesupravegheat.

* * *

Malko lăsase vreo zece maşini între el şi Capri. Rusul nu părea obişnuit să conducă. Ajuns în capătul bulevardului Slovenskeho Povstani, ocoli sensul giratoriu şi se angajă pe Lenin. Parcurseră amândoi vreo cinci sau şase kilometri. Casele începeau să se rărească. Cum ajunseră în cartierul Vokovice, Fordul trecu stopul exact când se făcea galben. Accelerând ca să nu-l piardă, Malko fu nevoit să frâneze brusc din cauza vehiculelor din faţă. Era imposibil să depăşească. Un tramvai traversa bulevardul Lenin cu o încetineală incredibilă.

* * *

Sergheici Lisenko nu mai condusese de multă vreme şi nu era sigur pe el. La douăzeci de metri înainte de intersecţie, un tramvai se opri pe mijlocul bulevardului Lenin. Rusul încercă să-l depăşească prin dreapta, când câţiva călători coborâră, gata să-i intre sub roţi şi îi făcură semne de protest. Strivi frâna din instinct, dar nu observă că maşina din spate nu avea cum să-l ocolească. Aceasta îl izbi cu violenţă în spate.

* * *

Staţionat la stop, Malko abia se putea stăpâni. Fordul Capri dispăruse din raza lui vizuală, ascuns de vagoanele tramvaiului

care se oprise în mijlocul şoselei la douăzeci de metri în faţa lui.

Explozia asurzitoare îl luă complet pe nepregătite. După câteva secunde, unda de şoc lovi în plin tramvaiul, răsturnând trei vagoane peste primele vehicule care aşteptau la stop, împrăştiind cioburile tăioase ca briciul pe o rază de cincizeci de metri. Maşina oprită în faţa lui Malko fu proiectată înapoi, lovind-o pe a lui şi ridicând capota. Probabil că acest lucru îi salvase viaţa.

Lipită de parbriz, capota se transformă pe dată într-un scut, ciuruit imediat de proiectile de tot felul, iar sticla parbrizului crăpă, devenind instantaneu opacă.

Asurzit şi năucit, Malko deschise portiera strâmbă dându-i brânci cu umărul. Maşina de lângă el fusese ridicată precum un pai şi proiectată într-un felinar. Unul dintre pasageri, strivit între table, urla în agonie.

Dincolo de ceea ce mai rămăsese din vagoanele răsturnate, se vedea o coloană de fum albicios, care se ridica dreaptă în aer. Era semnul unei explozii extrem de puternice, care golise aerul de oxigen. Dedesubt, izbucniră flăcări roşiatice. Solul era acoperit de cioburi, de un nor de praf şi de diferite rămăşiţe care zburau încă pe sus. Malko aproape că se împiedică de o femeie lungită pe şosea, care murise, dar nu se vedeau răni la suprafaţa trupului. Mai mulţi supravieţuitori buimăciţi rămaseră locului, uitându-se în gol la coloanele de fum şi de flăcări. Alţii, plini de sânge, fugeau în toate părţile. O femeie urla într-unul din vagoanele care ardeau. Un copil pe jumătate ars rămăsese prins de uşa pe care probabil încercase să scape.

Malko făcu câţiva paşi, ocolind tramvaiul răsturnat şi călcând pe sfărâmături, evitând îngreţoşat să calce pe un braţ care fusese smuls din umăr. Dincolo de vagoanele răsturnate, dezastrul era şi mai mare. Pe o rază de zeci de metri, zăceau peste tot cadavrele celor care aşteptaseră tramvaiul. Cât vedeai cu ochii, erau numai morţi şi răniţi. Două maşini ardeau în continuare, cu geamurile pulverizate şi pasagerii ţintuiţi pe locurile lor. Un Trabant galben ardea ca o torţă, iar cartonul din care era fabricat se topea ca ceara. Malko se uita după Fordul Capri de culoare albă. Dar nu mai rămăsese nimic din el în afară de o imensă groapă neagră în asfalt.

Se întoarse buimăcit de oroare. Un nod îi astupa gâtul, împiedicându-l să respire. În acelaşi timp, simţea nevoia să vomite. Nu va afla niciodată ce manevră greşită făcuse tânărul rus...

Sirenele se apropiau urlând. O maşină galbenă a VB sosi în mare viteză, cu enormul girofar albastru care se învârtea pe capotă. Patru poliţişti coborâră din ea cu caschete cu dungi roşii şi uniforme verzi şi rămaseă împietriţi, depăşiţi de amploarea catastrofei.

Un fum gros, negru şi înecăcios se înălţa acum din vehiculele ce ardeau, otrăvind atmosfera. Ţipete sfâşietoare se auzeau din toate părţile.

Malko se îndepărtă, obsedându-l un singur gând. Să împiedice să se mai întâmple încă un dezastru ca acesta. Nici nu mai putea folosi maşina lui. Începu să meargă pe bulevardul Lenin, întâlnind ambulanţele urlând şi îndreptându-se spre locul catastrofei.

Dacă nu ar fi fost tramvaiul, ar fi murit pe loc. Suflul arzător al exploziei l-ar fi pulverizat într-o clipă. La cinci sute de metri mai departe, găsi un taxi, iar şoferul se uita la el înnebunit. Hainele îi erau prăfuite, faţa îi sângera şi avea un aer buimac.

— La Ambasada americană, zise el.

Imediat ce se urcă în maşină, fu cuprins de un tremurat puternic şi de o stare de leşin. Fusese la un pas de moarte. De-abia îşi venise în fire, când taxiul se opri în faţa ambasadei. Puşcaşul marin care făcea de pază în spatele geamului blindat se uită la el stupefiat.

— Ce vi s-a întâmplat, *sir*?

— Un atentat, spuse Malko. Anunţă-l pe John Laramie. Repede!

După două minute, intra în biroul şefului Centralei CIA. Acesta se uită la el înmărmurit, luă o sticlă de Johnny Walker şi îi turnă o porţie zdravănă lui Malko.

— *My God!* Ce s-a întâmplat? Tocmai voiam să plec la Castel. Am primit mesajul de la Loretta. De atunci, am stat numai pe telefon ca să-i urnesc pe cehii ăştia.

— Am reperat una dintre maşinile-capcană ale operaţiunii Intiquam, zise Malko. A explodat din întâmplare şi era cât pe ce să fiu ucis. Sunt zeci de morţi.

— Am auzit explozia, răspunse americanul.

— Am nevoie de o maşină imediat, făcu Malko.

— O luaţi pe a mea, îi propuse John Laramie. Veniţi!

Se urcară în lift şi merseră la subsol, iar în acest timp, Malko îi mai dădu amănunte.

— Nu ştiu unde sunt staţionate vehiculele pregătite de Ungelt,

zise el. Şoferul lui a adus-o pe asta care a explodat. Cred că acum aduce alta pentru celălalt rus. Trebuie să o interceptez. Între timp, scotociţi cerul şi pământul ca să-l opriţi imediat pe Frantiska Ungelt.

Chevrolet-ul şefului centralei era parcat în apropierea rampei de acces. Ca un automat, Malko se instală la volan, porni motorul şi lăsă dâre de cauciuc pe asfalt.

În cinci minute, ajunse în faţa depozitului. Simţi o mare uşurare, când văzu maşina lui Rupert Goose acolo şi pe Loretta. Canadianul îl întâmpină pe Malko.

— Am auzit o explozie...

— Fordul Capri a sărit în aer, spuse Malko. Aici ce s-a întâmplat?

— Nimic, nici o mişcare.

— Şoferul lui Ungelt nu s-a întors?

— Nu.

Avu impresia din nou că o mână uriaşă îi strângea stomacul. S-ar părea că bătrânul şofer nu va mai reveni. Orice ar fi, trebuia să-şi păstreze mintea clară.

— Rămâneţi afară, îi spuse el lui Rupert Goose. Eu voi forţa poarta. După aceea, închideţi-o la loc cum puteţi şi fiţi cu ochii în patru. Îi voi întinde o cursă şoferului, dacă va veni.

Se urcă în Chevrolet, dădu înapoi şi se năpusti cu toată viteza spre poarta legată cu lanţ.

* * *

Bara de protecţie a greoaiei maşini americane rupse lanţul în mii de bucăţele, iar cei doi batanţi se depărtară brusc. Malko opri Chevroletul chiar în faţa clădirii şi coborî cu Makarovul în mână.

Deschise uşa care dădea pe un culoar şi zări în dreapta lui o bucătărie spaţioasă. Un bărbat tocmai se pregătea să se ridice de pe bancă, lăsând din mână cana cu cafea. Era cel de-al doilea rus care venise de la Brno. Văzând pistolul, ridică mâinile şi zise cu ezitare în glas:

— *Policie?*

— *Niet policie*, continuă Malko în rusă. Îl aştepţi pe Jaroslav?

Beata îi dezvăluise fără să vrea numele şoferului.

— Da, da, aprobă rusul depăşit de evenimente.

— Îţi aduce vreo maşină?

— Da.

— Ştii de ce?

De data aceasta, rusul lăsă capul în jos şi nu răspunse. Era un zdrahon de mujic destul de prostuţ şi sensibil ca un bloc de granit.

— Cu cât te plătesc?

— Cu cinci mii de dolari.

— Unde trebuie să te duci?

— La Paris.

— Şi după aceea?

— Las maşina într-un loc ce figurează în plan. Dar mai întâi, duc tablourile la locurile stabilite. Am o listă.

— Tablourile?

— Da, confirmă rusul, cele de aici.

Arătă o încăpere în partea cealaltă a coridorului. Malko împinse uşa şi rămase ţintuit locului de privelişte. Văzu vreo sută de tablouri înrămate, toate picate de aceeaşi mână. Era pictură naivă. Nu erau capodopere... Îşi aduse aminte de Beata, al cărei talent îl lăudase. Vasăzică, aici era atelierul ei! Se întoarse spre rus.

— Cum funcţionează?

Ascultător, omul luă un tablou şi îi arătă lui Malko un cui mic ce ieşea puţin din ramă.

— Trebuie să-l împingi. Ai la dispoziţie o jumătate de oră ca să te îndepărtezi. Trebuia să le las în locuri publice, în galerii comerciale, în cafenele sau în gări.

Un detonator cu întârziere. Dar unde era explozibilul? Malko îşi dădu seama numaidecât. Luă un cuţit care se găsea pe masă şi un tablou şi începu să râcâie stratul de culoare. Descoperi o suprafaţă gălbuie destul de subţire. Tabloul era pictat direct pe Semtex!

Fiecare în parte era o maşină infernală capabilă să arunce în aer un avion sau să ucidă zeci de persoane. Fiecare maşină-capcană purta zeci de astfel de „submuniţii", aducătoare de moarte.

Malko îl fixa pe rus scârbit şi stupefiat.

— Ştii că poţi să ucizi o grămadă de oameni cu chestiile astea? Femei, copii, oameni nevinovaţi.

Rusul lăsă capul în pământ fără să scoată o vorbă. Pentru el nu conta. Brusc, Malko fu alertat de un zgomot de motor. Ieşi repede şi văzu în faţa porţii o vechitură de BMW negru, înmatriculat în Austria, la Viena. În faţă, era Jaroslav, bătrânul şofer al colonelului Ungelt, care examina cu nelinişte poarta forţată. Era atât de absorbit, încât nu-l simţi pe Rupert Goose furişându-se în spatele lui şi înfigându-i ţeava pistolului în ceafă.

Capitolul XX

Îmbrâncit cu violență de Rupert Goose, bătrânul Jaroslav semăna cu un iepure înnebunit de spaimă. Malko îl cercetă îndelung. Cu mustața albă, ochii albaștri și spălăciți, cămașa albă, călcată impecabil, și cravata neagră, părea un pensionar care se bucură de economiile sale de o viață. Privirea alerga întruna când la Malko, când la rus, iar fața ridată părea că s-a zbârcit și mai tare.

— *Sprechen sie deutsch?* îl întrebă Malko.

— *Ja wohl.*

Răspunsul fu rostit în mod automat, ca un mecanism.

— Am zărit un portact în BMW, zise Rupert Goose, mă duc să-l aduc.

— Așezați-vă acolo! îi ordonă Malko lui Jaroslav, în timp ce îi făcea semn cu pistolul spre o bancă din bucătărie.

În aceeași clipă, rusul, care stătea în spatele lui Malko, se năpusti pe coridor și se duse în curte.

— Atenție! îi strigă Malko lui Rupert Goose.

Canadianul, care tocmai scotocea prin BMW, se îndreptă de mijloc. Rusul fugea spre stradă. Din instinct, Rupert Goose trase în direcția lui. Trei împușcături una după alta, la nimereală. Acesta se împletici și se prăbuși lângă grilaj. Unul dintre gloanțe îl nimerise chiar în inimă. Se mai zbătu de câteva ori, apoi rămase nemișcat.

Malko veni în goană lângă el și aplecă pistolul Makarov spre el. Era trist și indiferent. Rusul fusese un amărât, care acceptase cu luciditate să comită numeroase atentate aducătoare de moarte ca să câștige cinci mii de dolari. Nu merita să trăiască. Malko se întoarse în depozit. Bătrânul Jaroslav nu se mișcase. Și, pe deasupra, în acest cartier pustiu, nimeni nu auzise împușcăturile. După un timp, intră Rupert Goose cu un portact din plastic în mână.

Malko îl deschise. Înăuntru erau mai multe compartimente din plastic transparent. În primul se găseau actele unui Audi 80, înmatriculat în Țările de Jos, cât și două pașapoarte olandeze pe numele de domnul și doamna Bernard Altrech. Mai era o învelitoare mai mică ticsită cu florini și cu lire sterline și un plan al Londrei. Malko îl desfăcu și descoperi o cruce roșie însemnată chiar în fața gării Waterloo și alte șase mai mici, în diferite locuri din oraș. Anouar Rashimi le spusese despre mașinile-capcană. Trebuiau să descopere cum arătau sau dacă tablourile din ele constituiau singura încărcătură mortală.

Mai erau încă alte cinci învelitori din plastic mai mari. Una cu actele Fordului care a explodat în mod accidental. Cu acesta, se făceau șase bombe ambulante. Cu condiția să fie singurele.

Sinistră răzbunare a dictatorului din Bagdad. Operațiunea lui fusese pusă la punct în mod admirabil. Nu exista nici o legătură între Irak și colonelul Ungelt. Firește că acest lucru nu-i putea induce în eroare și pe specialiști, însă Saddam Hussein ar fi putut jura cu mâna pe inimă că nu avea nici un amestec în această serie de atentate, declanșată în mod „spontan" de prietenii săi palestinieni.

Pentru țările din Coaliție, ar fi reprezentat un adevărat dezastru. Teroare pentru populația civilă, destabilizare pentru guvernele democratice, încetinire a procesului economic, tensiune în rândul polițiștilor. În fine, toate elementele destinate să slăbească presiunea asupra Irakului și să producă zâzanie în tabăra occidentală. Și toate acestea, numai cu câteva sute de mii de dolari și un pumn de soldați dornici de acte teroriste. Cu siguranță că aceasta era cea mai ieftină formă de război.

Malko puse portactul pe masă și se uită la bătrânul Jaroslav. Parcă se făcuse una cu banca.

— Ce înseamnă toate astea? îl întrebă Malko.

— Sunt mașini cumpărate de ocazie, bâigui șoferul colonelului Ungelt.

— Sunteți un mincinos și pot să vă dovedesc, țipă Malko.

Îl obligă să iasă în curte, unde Rupert Goose supraveghea BMW-ul. În trecere, Malko luă cuțitul de care se folosise să răcâie tabloul și se repezi la una dintre portiere. Vopseaua se luă imediat și apăru același material gălbui ca acela din tablouri. Era Semtex întins, nedetectabil. Mașina putea fi scotocită, fără să se găsească absolut nimic. Portierele constituiau încărcătura explozivă, iar detonatoarele erau legate de un ac indicator al unui instrument din

tabloul de bord. Malko se întoarse spre Jaroslav a cărui privire umbla de colo-colo.

— Ei, v-ați hotărât să-mi spuneți adevărul?

Jaroslav lăsă capul în jos, dar nu răspunse. Malko înfipse țeava pistolului în pieptul cehului și zise pe un ton rece:

— Știți foarte bine că sunt mașini-capcană, destinate să comită atentate în întreaga Europă. Vă dau zece secunde să-mi spuneți *tot* ce știți.

Începu să numere. Cadavrul rusului prăbușit lângă grilaj stătea mărturie că Malko nu glumea. Când ajunse la șapte, bătrânul cedă, izbucnind în plâns:

— Da, da, e adevărat, gemu el, dar nu puteam să refuz! Aveam de gând să comunic la poliție numerele mașinilor ca să fie oprite la graniță. Nu puteam să fac nimic înainte, altfel colonelul m-ar fi ucis... Lucrez pentru el de ani de zile.

— Ce făceați?

— Mă infiltra în grupurile de disidenți ca să-i supraveghez.

Cu alte cuvinte, era un spion... Cu aerul lui nevinovat, trebuie să fi făcut ravagii. Malko înțelegea de ce Jaroslav nu reușise să se convertească. După revoluție, oamenii ca el erau găsiți spânzurați de cârligele măcelarilor. Bătrânul hohotea:

— Am șaizeci și șapte de ani și nu vreau să intru la pușcărie în ultima parte a vieții.

Dar prefera să ucidă sute de oameni. Malko nu venise aici să-i dea lecții de morală... Îl apucă de guler și îl aplecă peste BMW.

— Unde trebuia să vă duceți după ce plecați de aici?

— Să iau altă mașină și s-o duc la hotelul *Druzba*.

— Cine se află în acest hotel?

— Niște olandezi! se bâlbâi el. În sfârșit...

— De unde aveți actele false?

— Eu le-am făcut, cu asta mă ocupam la STB. Falsificam multe documente. Așa l-am cunoscut pe colonelul Ungelt, când era doar căpitan.

— Mai sunt și alte mașini-capcană în afară de cele pentru care aveți acte?

— Nu.

— Unde sunt celelalte patru?

La început, Jaroslav nu răspunse. Se înfruntară din priviri, apoi bătrânul lăsă capul în pământ și zise dintr-o suflare:

— În parcarea subterană din fața gării.

— Foarte bine, veniți cu mine, zise Malko. Dacă m-ați mințit, vă

trag un glonț în cap. (Se întoarse către Rupert Goose.) Rămâneți aici, am văzut un telefon, sunați la poliție și spuneți-le tot ce știți. Anunțați-l și pe John Laramie.

Îl îmbrânci pe Jaroslav în Chevrolet și se așeză la volan. Înainte de toate, trebuia să împiedice o catastrofă. După aceea, își va încheia socotelile.

* * *

Parchingul Hlavni Nadrazi semăna cu toate parcările din lumea întreagă, situat la marginea cartierului Vitezneho Unora. Bătrânul Jaroslav îl conduse la nivelul al treilea din subsol, care era aproape pustiu, și se opri în fața a patru mașini.

— Acelea sunt, zise el cu voce slabă.

Malko aruncă o privire peste parching. Se aflau acolo un Audi 80 gri, înmatriculat în Țările de Jos, un Peugeot 205 negru cu număr francez, un Rover înmatriculat în Anglia și un Fiat cu număr de Roma. Cum adusese actele cu el, reuși foarte ușor să verifice dacă era vorba de vehiculele-capcană.

— Scoateți toate capacele delcourilor, îi ordonă el lui Jaroslav.

Bătrânul se grăbi ca și cum ar fi dorit să-și răscumpere greșelile. Într-un sfert de oră, termină treaba, iar Malko aruncă materialul în Chevrolet.

— Cine sunt șoferii acestor mașini? întrebă el.

— Oameni care lucrează în diverse rețele clandestine, răspunse Jaroslav. Nemți din FAR, o pereche din Brigăzile Roșii, un ungur și un belgian.

— Unde sunt acum?

— La hotelurile *Druzba* și *Merkur*.

Aceia erau doar executanți. Malko puse în fine întrebarea care îi ardea buzele:

— Unde e colonelul Frantiska Ungelt?

Jaroslav se uită la el ca un câine bătut.

— Cred că la el acasă.

— Nu trebuie să vă întâlniți cu el?

— Nu.

— Nici cu Beata?

Auzind numele tinerei, Jaroslav tresări. Se vedea că îl surprinde faptul că Malko o cunoaște.

— Nu știu, murmură el.

— Foarte bine, făcu Malko. Vom verifica toate astea.

Ieşind din parcare, se opri şi telefonă la ambasadă. John Laramie plecase. Încercă s-o sune pe Beata, dar nici ea nu răspundea. Mai avea o singură încercare. Alături de el, Jaroslav părea transfigurat, fără viaţă, o umbră, un nimeni. Avea în faţă un om care nu va avea parte de o bătrâneţe fericită.

* * *

Două maşini galbene ale VB cu imensele lor girofaruri staţionau în faţa casei cu numărul 14 din strada Zlatnice, lângă un Ford negru cu număr diplomatic şi lângă o Zastava cu multe antene. Malko îl târî pe Jaroslav în curtea vilei colonelului Ungelt şi aproape că se ciocni de John Laramie care discuta de zor cu un civil. Americanul veni în goană lângă el.

— *My God!* Am fost teribil de îngrijorat!

— Am găsit maşinile, îl anunţă Malko. Acum nu mai prezintă nici un pericol. Acesta este complicele colonelului Ungelt. Predaţi-l poliţiei cehe.

Jaroslav plecă privirea, ţeapăn şi fără grai. Bărbatul care îl însoţea pe John Laramie îi întinse mâna lui Malko.

— Sunt colonelul Prochazka. Şeful Securităţii. Domnul Laramie ne-a explicat totul. Din nefericire, colonelul Ungelt nu ne-a aşteptat.

— Când a plecat?

— Acum aproximativ un sfert de oră. Cred că cineva l-a anunţat că venim.

— Unde ar putea să se ducă?

— Nu ştiu, recunoscu colonelul Prochazka. Am pus pază la aeroport şi la posturile de frontieră. Dar sunt mari şanse să se fi refugiat la Ambasada sovietică. Este în relaţii foarte bune cu ambasadorul.

Malko nu-l mai asculta. Îi încolţise un gând firav.

— Unde se află Ambasada URSS?

— În Pod Kastany, nu departe de aici. Acum trebuie să fie de mult acolo. Este prea târziu.

Malko plecase deja. Colonelul ceh avea dreptate. Cu o singură condiţie...

* * *

Trecuse un sfert de oră de când Malko aştepta în faţa intrării maiestuoase a Ambasadei URSS, situată pe Pod Kastany la numărul 1, un bulevard liniştit din cartierul Bubenec. Pe măsură ce timpul trecea, cu atât speranţele lui se risipeau. Colonelul Prochazka avusese dreptate. Ungelt nu căuta să se refugieze în Vest, fiindcă era prea periculos. Explozia neaşteptată a Fordului capcană îi modificase în mod sigur planurile.

Rămăsese o singură necunoscută: ştiindu-se urmărit, fugise oare direct la Ambasada URSS, sau avusese timp s-o ia şi pe Beata, femeia de care era îndrăgostit la culme?

Un taxi care tocmai sosea îi aduse răspunsul lui Malko. Încetini şi opri la treizeci de metri în faţa lui, lângă o poartă laterală a Ambasadei sovietice. Malko zări în spate pletele blonde. După câteva secunde, Beata coborî din taxi, încorsetată în taiorul verde din piele, cu poşeta de crocodil în mână. Colonelul Frantiska Ungelt coborî în urma ei, cu o pălărie mare din fetru pe cap, cu ochii albaştri ieşind în evidenţă pe un chip rotund şi dur. Semăna cu descrierea obţinută de Malko. Avea în mână o geantă-diplomat mare şi neagră. Perechea se îndreptă spre intrarea laterală a Consulatului.

Frantiska Ungelt sună. Dacă fostul colonel din STB nu s-ar fi dus s-o ia pe Beata, acum era în siguranţă... Malko porni maşina cu viteza întâi şi se opri exact în faţa lor. Colonelul sunase şi vorbea acum la interfon. Malko se pregătea să ia pistolul de pe scaunul de alături şi să coboare, când Beata îl zări şi strigă:

— *Pozor!*[1]

Frantiska Ungelt întoarse capul, iar trăsăturile se încordară. Apoi, cu un sânge-rece uimitor, începu să parlamenteze din nou ca să i se deschidă. Ultima carte avea să se joace în câteva secunde. Beata se îndepărtă de el şi se îndreptă către Malko, traversând şoseaua. Era superbă, cu picioarele ei lungi ivite din fusta verde, cu chipul luminat de un surâs provocator. Ea i se adresă cu voce melodioasă şi caldă:

— Malko! Ce cauţi aici? Ce surpriză plăcută!

Dacă nu ar fi zărit mâna care alunecase în poşetă, poate că s-ar fi lăsat sedus. El apucă mânerul pistolului Makarov şi strigă:

— Beata, opreşte-te!

---

1. Atenţie! (n.a.)

Dar ea nu se opri. Surâsul îi rămase pe buze până în ultima clipă. Chiar și atunci când scoase mâna din poșeta verde din piele de crocodil în care ținea un mic revolver. Malko trase o singură dată, iar glonțul o nimeri pe Beata direct în cap. Ea se răsuci pe loc și căzu grămadă în mijlocul șoselei.

Se mai întâmplară și alte lucruri în același timp. Alertat de zgomotul împușcăturii, soldatul ceh care făcea de pază puțin mai departe se întoarse și o văzu pe Beata lungită în mijlocul drumului. Luă Kalașnikovul de la umăr și alergă spre ea.

Frantiska Ungelt, care vorbea încă în interfon, răcni o dată, băgă mâna în haină și scoase un pistol. Începu să tragă în Chevrolet ca un apucat. Observând gestul, Malko avu timp să sară din mașină și să se adăpostească în spatele ei. Unul dintre gloanțele trase de Ungelt spărsese un geam, iar celelalte perforaseră caroseria. Malko trase și el, lovindu-l cel puțin o dată pe Frantiska Ungelt.

Soldatul ceh care venea în fugă zări un bărbat legănându-se pe picioare și agitând un pistol prin aer. Aproape inconștient, Frantiska Ungelt îndreptă involuntar arma spre soldat.

Simțindu-se amenințat și neavând prea multă experiență, tânărul soldat apăsă pe trăgaciul Kalașnikovului, golind dintr-o dată jumătate din încărcător. Mai multe gloanțe îl loviră pe fostul colonel din STB. Se clătină câteva secunde, apoi se prăbuși ca un bolovan chiar în fața Ambasadei sovietice care, în momentul acela, își deschidea porțile.

Sfârșit

Tiparul executat sub comanda nr 80 216

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI"-București
ROMÂNIA